

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

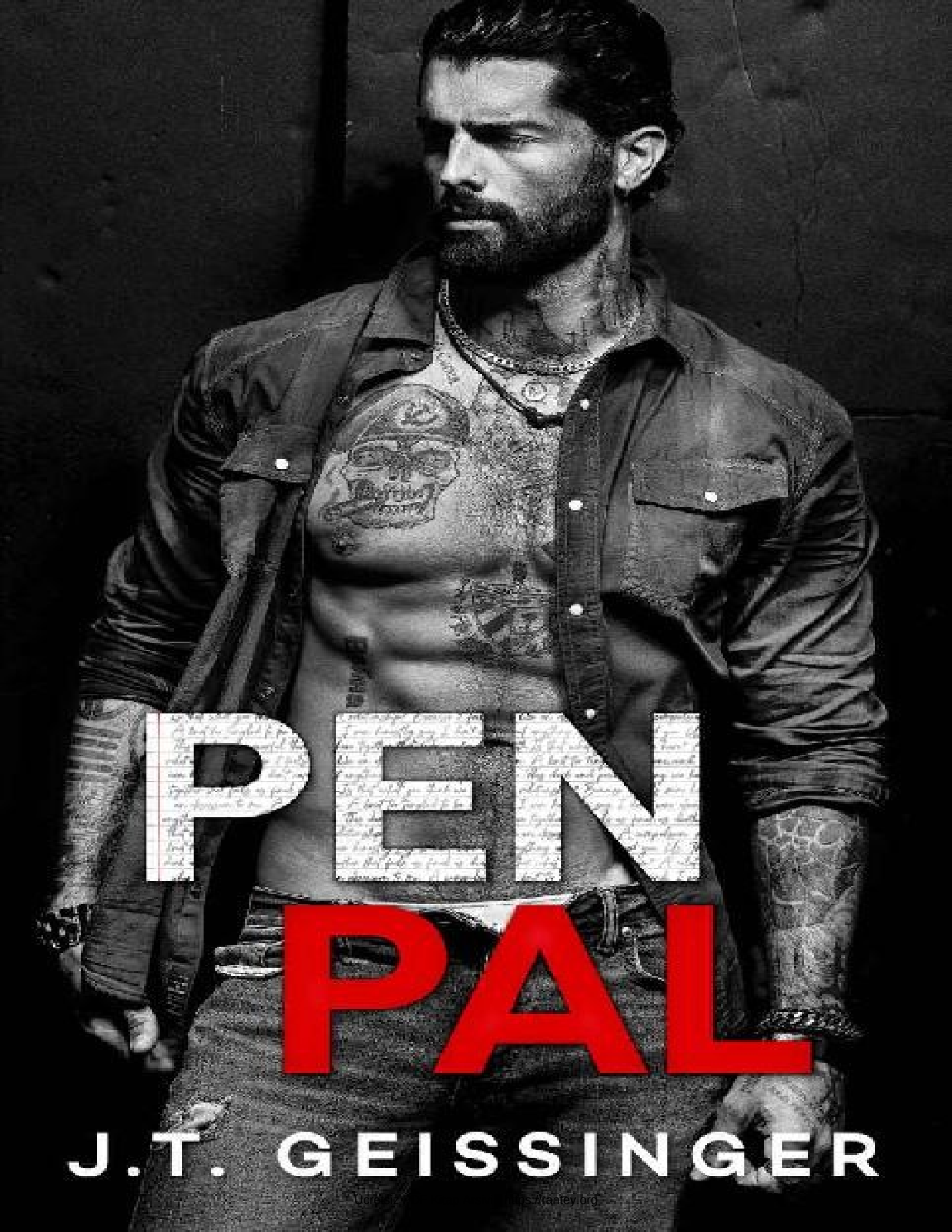
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PEN

PAL

J.T. GEISSINGER

PEN PAL

J.T. GEISSINGER

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

I. Cehennem

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

II. Purgatorio

37. Fiona

38. Aidan

39. Kayla

40. Kayla

III. Paradiso

41. Kayla

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında

J.T. Geissinger tarafından da

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak.

Metin telif hakkı © 2022 J.T. Geissinger, Inc. tarafından alınmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz veya bir erişim sisteminde saklanamaz veya yayıncının açık yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

ISBN: 979-8-9853168-3-4

Kapak tasarımı Letitia Hasser, RBA Designs

Soj Mani'nin kapak fotoğrafı © Wander Aguiar Photography

Düzenleme Linda Ingmanson

J.T. Geissinger, Inc. tarafından

yayınlanmıştır.

www.jtgeissinger.com

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

YAZARDAN NOT

Sevgili okuyucu,

Bu roman sadece yetişkinlere yönelik içerik barındırmaktadır. Açık dil, grafik seks, ölüm ve kederin ayrıntılı tasvirleri, yoğun güç oyunu dinamikleri ve diğer olası tetikleyiciler nedeniyle, hassas okuyucular için uygun değildir.

Kendin

e iyi

bak,

J.T.

Karanlıkta beni nasıl bulacağını bilen Jay'e.

I

INFERNO

Cennete giden yol cehennemde başlar.
~ İlâhi Komedyâ

 Kocamın tabutu yerdeki çukura indirilirken yağmur yağıyor. Sert yağıyor, sanki gökyüzü Kalbim gibi kendisi de ikiye bölünmek üzere.

Diğer yas tutanlarla birlikte bir şemsiyenin altında hareketsiz duruyor, rahibin diriliş ve zafer, kutsamalar ve acılar, kurtuluş ve Tanrı'nın kutsal sevgisi hakkında anlattıklarını dinliyorum. Çok fazla kelime ve hepsi çok anlamsız.

Her şey anlamsız. Göğsümde Michael şeklinde bir delik var ve artık hiçbir şeyin önemi yok.

Bu yüzden bu kadar hissiz hissediyor olmalıyım. Ben boşum. Keder beni paramparça etti, kemiklerimi bin yıl boyunca acımasız bir güneşin altında sessizce pişecekleri bir çöle savurdu.

Arkamdaki bir kadın sessizce mendiline sarılıp ağlıyor. Sharon? Karen mı? Michael'ın uzun zaman önce bir fakülte partisinde tanıştığım bir meslektaşı. Bir okulun konferans salonunda, plastik bardaklarda ucuz şarap servis edilen ve insanların etrafta dikilip

Birbirleri hakkında gerçekten ne düşündüklerini söyleyecek kadar sarhoş olana kadar garip bir şekilde havadan sudan konuşurlar.

Sharon ya da arkamdaki Karen, Michael'a o partide hıyarın teki olduğunu söyledi. Nedenini hatırlamıyorum ama muhtemelen bu yüzden ağlıyordur.

Biri öldüğünde, onu hayal kırıklığına uğrattığınız tüm yolları saymaya başlarsınız.

Rahip göğsünün üzerinde haç işareti yapar. İncil'ini kapatıyor ve geri çekiliyor. Yavaşça öne doğru yürüyorum, eğilip bir kenardaki yığından bir avuç toprak alıyorum ve kapalı tabutun üzerine atıyorum.

Islak toprak yığını tabutun gri kapağının üzerine düştüğünde çirkin bir ses çıkarıyor, umursamaz bir son sıçraması. Sonra kayıyor ve arkasında bok lekesi gibi kahverengi bir leke bırakıyor.

Birdenbire öfkeyle titremeye başladım. Ağzımda kül ve acı tadı alıyorum.

Bu ne aptalca bir ritüel. Neden zahmet ediyoruz ki? Ölüler yas tuttuğumuzu göremiyorlar ki. Onlar gittiler.

Aniden çıkan soğuk bir rüzgâr ağaçlardaki yaprakları salladı. Dönüp yağmurun altında uzaklaşıyorum, biri usulca adımı haykırdığında arkama bakmıyorum.

Kederimle yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bir trajedi üzerine dertleşmeyi seven insanlardan değilim. Özellikle de bu trajedi benim başıma gelmişse.

Evin ön kapısını açtığımda evde olduğumu fark etmem biraz zaman alıyor. Mezarlıktan buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum ama zamanın boşluğu beni şaşırtmıyor. O zamandan beri

kaza, bir sis içindeydim. Sanki beynim kalın bulutlarla örtülmüş gibi.

Bir yerde kederin bir duygudan daha fazlası olduğunu okumuştum. Bu aynı zamanda fiziksel bir deneyimdir. Bir kişi yas tutarken kan dolaşımına her türlü kötü stres kimyasalları salınır. Yorgunluk, mide bulantısı, baş ağrısı, baş dönmesi, yemekten kaçınma, uykusuzluk... Yan etkilerin listesi uzun.

Hepsini aldım.

Ayakkabılarımı tekmeleyip antredeki konsol masasının altına bırakıyorum. Yün paltomu mutfak sandalyesinin arkasına atıp buzdolabına yöneliyorum. Kapıyı açıp içeriye bakarken yağmur pencere camlarına vuruyor ve kendimi aç olduğuma ikna etmeye çalışıyorum.

Ben yemiyorum. Gücümü korumak için bir şeyler yemem gerektiğini biliyorum ama hiçbir şey için iştahım yok. Kapının kapanmasına izin veriyorum ve parmaklarımı zonklayan şakaklarıma bastırıyorum.

Bir baş ağrısı daha. Bu hafta beşinci oldu.

Arkamı döndüğümde meyve kâsesinin yanındaki masanın üzerinde duran zarfı fark ediyorum. Düzgün bir el yazısı ve kırmızı harflerle "AŞK" yazan bir damga ile beyaz bir dikdörtgen kendi başına oturuyor.

Ben ayrıldığımda orada olmadığını biliyorum.

İlk aklıma gelen Fiona'nın postayı getirmiş olabileceğiydi. Sonra evi pazartesi günleri temizlediğini hatırladım. Bugün pazar.

Peki oraya nasıl geldi?

Masaya geçip mektubu elime aldığımda, bir gök gürültüsü camları sarsıyor. Ani bir rüzgâr dışarıdaki ağaçların arasından ısıklık çalarak geçiyor. İade adresini okuduğumda ürkütücü his daha da yoğunlaşıyor.

Washington Eyalet Hapishanesi.

Kaşlarımı çatarak zarfın kenarını yırtıyorum ve içindeki tek yaprak beyaz çizgisiz kâğıdı çıkarıyorum. Açtım ve yüksek sesle okudum.

"Gerekirse sonsuza kadar beklerim."

Hepsi bu kadar. Kelimelerin altına kazınmış bir imza dışında başka bir şey yok.

Dante.

Sayfayı ters çeviriyorum ama diğer tarafı boş.

Kısa bir an için mektubun Michael'a yazılmış olması gerektiğini düşünüyorum. Mektubun bana gönderildiğini fark ettiğimde bu fikir bir kenara atılıyor. Zarfın ön yüzünde mavi kalemle düzgün blok harflerle yazılmış benim adım var. Bu Dante denen kişi, her kimse, bunu benim almamı istemiş.

Ama neden?

Peki neyi bekliyor?

Tedirgin bir şekilde mektubu üçe katlayıp tekrar zarfa koyuyorum ve masanın üzerine bırakıyorum. Sonra tüm kapı ve pencerelerin kilitli olduğundan emin oluyorum. Islak gri öğleden sonraya karşı perdeleri ve panjurları çekiyorum, kendime bir kadeh şarap koyuyorum, sonra mutfak masasına oturup garip bir önsezi hissiyle zarfa bakıyorum.

Bir şeyin yaklaştığı hissi. Ve bu her ne ise, iyi bir şey değil.

Sabah kendimi yataktan sürüklediğimde, baş ağrısı hala benimle birlikte, ancak baskıcı korku hissi gitti.

Dışarısı gri ve fırtınalı ama yağmur durdu. En azından şimdilik. Washington'da hava yıl boyunca yağışlı ve bulutludur ve Ocak ayı özellikle kasvetlidir.

Çalışmaya çalışıyorum ama sadece bir saat sonra pes ediyorum. Konsantre olamıyorum. Çizdiğim her şey depresif görünüyor. Resimlediğim çocuk kitabı, konuşabilen bir tavşanla arkadaş olan utangaç bir çocuk hakkında, ama bugün tavşanım, çocuğun onu beslemeye çalıştığı havuçları yemek yerine aşırı dozda Percocet almayı tercih ediyormuş gibi görünüyor.

Masamı bırakıp mutfağa gidiyorum. Bakışlarım ilk olarak masanın üzerindeki mektuba takılıyor. Daha sonra fark ettiğim şey ise yerdeki su.

Bir gecede, tavandan bir sızıntı oldu. Daha doğrusu iki tane.

Daha yeni bir şey almamız gerektiğini biliyordum.

Ama Michael yeni bir ev istemiyordu. "Karakterli" eski evleri tercih ediyordu. Altı yıl önce bu Kraliçe Anne Viktorya dönemine taşındığımızda, paradan çok enerjiye sahip yeni evliydik. Hafta sonlarını boyayarak ve çekiçleyerek, eski halıyı kaldırarak ve alçıpandaki delikleri yamalayarak geçirdik.

Üç ay kadar eğlenceliydi. Sonra yorucu olmaya başladı. Sonra bir irade savaşına dönüştü. Ne kadar yenilemeye çalışsak da çürümeye devam etmeye kararlı görünen bir eve karşı biz.

Kırık bir su borusunu değiştirdik, sonra ısıtıcı bozuldu. Eski mutfak aletlerini yeniliyorduk, sonra bodrumda zehirli küf buluyorduk. Bu, mali durumumuzu ve sabrımızı tüketen, hiç bitmeyen bir onarım ve değiştirme döngüsüydü.

Michael sızdıran çatıyı bu yıl değiştirmeyi planlıyordu.

Bazen öldüğümde Yapılacaklar listemde ne kalacağını merak ediyorum.

Ama sonra kendimi başka bir şey düşünmeye zorluyorum, çünkü zaten yeterince üzgünüm.

Garajdan mutfağa iki plastik kova getiriyorum ve tavandan damlayan yerlerin altına yerleştiriyorum, sonra da paspası çıkarıyorum. Tüm suyu çekip zemini kurutmak neredeyse bir saatimi alıyor. Tam bitirmek üzereyken ön kapının açılıp kapandığını duyuyorum. Mikrodalga'nın üstündeki saate bakıyorum.

Saat 10'da. Tam zamanında.

Hizmetçim Fiona mutfağa girdi. Bana bir kez baktı, elindeki plastik temizlik malzemesi torbalarını düşürdü ve kan donduran bir çığlık attı.

Ne kadar bitkin olduğumun bir kanıtı, sese bile atlamıyorum.

"Gerçekten o kadar kötü mü görünüyorum? Hatırlat da haftaya gelmeden önce makyaj yapayım."

Zor nefes alıyor, yüzü bembeyaz, bir kolunu kapının pervazına dayıyor ve göğsünün üzerinde haç işareti yapıyor. "Tanrı aşkına! Beni çok korkuttun!"

Kaşlarımı çattım. "Kimi bekliyordun? Noel Baba'yı mı?"

Fiona'nın geri kalanının aksine, gülüşü küçük ve zayıf.

İskoç kökenli, parlak mavi gözleri, pembe yanakları ve güçlü bacaklarıyla dolgun ve çekici. Yıllarca evlere temizliğe gittiği için elleri kırmızı ve pürüzlü. Altmış yaşının kuzeyinde olmasına rağmen, yarı yaşındaki bir kadının enerjisine sahip.

Evin bakımında bana yardım etmesi pahalı bir lüks, ancak iki katlı, beş bin metrekareden fazla ve toz toplayan milyonlarca köşe bucak gibi görünen evin sürekli temizlenmesi gerekiyor.

Başını sallıyor, kendini yelpazeliyor. "Hoo! Kalbim küt küt atıyor, canım!" Kıkırdıyor. "Uzun zaman oldu."

Sonra ciddileşiyor ve bana dikkatle bakıyor, sanki beni yüz yıldır görmemiş gibi.

"Nasılsın, Kayla?"

Bakışlarımı kaçırıyorum. O delici mavi gözlerin içine bakarken yalan söyleyemem. "Ben iyiyim. Sadece meşgul kalmaya çalışıyorum."

Ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi duraksıyor. Sonra bir hışımla nefesini verdi ve pencereye ve ötesindeki Puget Sound'un bulutlu manzarasına doğru çaresiz bir hareket yaptı. "Olanlar için çok üzgünüm. Gazetede okudum. Ne büyük bir şok. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır. Ama teşekkür ederim." Boğazımı temizliyorum. Ağlama. Ağlama. Kendini toparla. "Bugün mutfakla uğraşma tabii ki. Gelip sızıntıya bakacak birini bulacağım ama bu arada, her yer yeniden ıslanacaksa burayı temizlemenin bir anlamı yok. Ofisimin bu hafta temizlenmesine gerek yok ve ayrıca..."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "Michael'ın ofisini de atlayabilirsin. Sanırım bir süreliğine orayı olduğu gibi bırakmak istiyorum."

"Anlıyorum," diyor usulca. "Yani kalacak mısınız?"

"Evet. Bütün gün burada olacağım."

"Hayır, demek istediğim evde mi kalacaksınız?"

Ses tonunda bir tuhaflık var, anlamadığım bir alt metin var ama sonra anlıyorum. İş güvenliği konusunda endişeli.

"Oh, şimdi satamam. Böyle büyük bir karar vermek için çok erken. Belki bir ya da iki yıl sonra, işler biraz daha yoluna girdiğinde. Bilemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, günü gününe yaşıyorum."

Başını salladı. Omzunun üzerinden işaret edene kadar bir süre garip bir sessizlik içinde duruyoruz.

"Şimdi işe
koyulacağım."

"Tamam. Teşekkür
ederim."

Çantaları yere düşürdüğü yerden alıyor, sonra gitmek için dönüyor. Ama aniden geri dönüyor ve "Senin için dua edeceğim canım" diyor.

Ona nefesini boşa harcamamasını söylemeye zahmet etmiyorum.

Umutsuz bir vaka olduğumu, evrendeki hiçbir duanın bana yardım edemeyeceğini biliyorum ama bu, bu konuda kaba davranmam gerektiği anlamına gelmiyor. Sadece dudağımı ısıırıyorum, başımı sallıyorum ve gözyaşlarımı yutuyorum.

Dışarı çıktığında bakışlarım masanın üzerindeki mektuba takılıyor.

Beni bunu yapmaya neyin zorladığını söyleyemem, ama ne olduğunu anlamadan önce oturup bir cevap yazıyorum. Dante'nin bana gönderdiği mektubun arkasına bir şeyler karalıyorum.

Ne bekliyorsun?

Cesaretimi kaybetmeden önce postaladım. Yanıt almam bir hafta sürüyor ve benimkinden bile kısa. Aslında, sadece bir kelime.

Sen.

Kağıdın sağ alt köşesinde kana benzeyen kurumuş ve pas renginde bir leke var.

Mektubu iç çamaşırı çekmecemin arkasına koydum ve unutmaya kararlı bir şekilde orada bıraktım.

Eğer

Bir tane daha gelirse, kazadan sonra beni sorgulayan kibar dedektifi arayıp bu konuda ne düşündüğünü sorabilirim. Belki bu Dante karakterini araştırmasını ve ne bulabileceğine bakmasını sağlarım.

Dante Alighieri, iade zarfındaki isme göre, ki bu isim tamamen uydurma olabilir.

Bu arada, endişelenmem gereken başka şeyler var.

Yeni çatı sızıntısının yanı sıra, evde elektrik sorunları olduğuna da karar verildi.

Yemek odasının avizesi titriyor. Ebeveyn yatak odasındaki ışık düğmesine bastığımda patlama ve çatırdama sesleri duyuyorum. Arada bir, kimse yokken kapı zili çalıyor.

Üç farklı yerel çatı ustasını aramayı denedim ama kimse beni geri aramadı. Şimdi Ed adında bir tamirciyi bekliyorum. Bir kalem ararken mutfak çekmecemin dibinde onun kartvizitine rastladım.

Neden bilmiyorum ama ben kel kafalı, bira göbekli, kalçalarına alet kemeri takmış yaşlı bir adam bekliyordum. Onun yerine, kapıyı çaldığında karşımda gülümseyen, ince yapılı, uzun kahverengi saçlarını deri bir saç bandıyla yüzünden uzak tutmuş genç bir adam var. John Lennon tişörtü, solmuş İspanyol paça kot pantolonu ve sandaletleri var ve bir elinde paslı metal bir alet kutusu tutuyor.

Esrar kokuyor.

"Hey. Sen Kayla mısın?" "Benim."

Sırıtarak elini uzatıyor. "Ben Eddie."

Gülümsemesine karşılık veriyorum ve el sıkışıyoruz. Tatlı ve zararsız görünüyor, burada yalnızken evime kabul ettiğim her erkekte takdir ettiğim iki şey.

"İçeri gel. Sana etrafı göstereyim."

Beni mutfağa kadar takip ediyor ve evin ne kadar havalı olduğunu düşündüğünü söylüyor.

"Güzel ama her gün biraz daha dökülüyor." Mutfak tavanındaki iki kahverengi su lekesi halkasını işaret ediyorum.

"Evet, bu eski evlerin çok fazla bakıma ihtiyacı var." Boynunu bükerek lekelere bakıyor. "Özellikle de buradaki nemden dolayı. Küf probleminiz var mı?"

"Artık değil. O işi birkaç yıl önce hallettim. Şu anda çatıdaki sızıntı ve elektrikle ilgileniyorum." Ona ışıklarda ve kapı zilinde neler olduğunu anlatıyorum. "Ayrıca, kurutucuyu çalıştırdığımda yanık kokusu alıyorum. Ve televizyon bazen kendi kendine kapanıyor. Oh, ve son zamanlarda birkaç ampul patladı."

Ani bir soğuk hava akımı kollarımdaki ve ensemdeki tüyleri kaldırıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Titreyerek ellerimi kollarımdaki tüylerin üzerine sürüyorum.

Hazır buradayken pencerelerin etrafındaki hava yalıtımına da bir göz atmasını istemeliyim. Ama her şey sırayla. "Sana elektrik panosunun nerede olduğunu göstereyim."

Eddie beni evin arka tarafında, garajın yanındaki hizmet odasına kadar takip ediyor. Çamaşır makinesi ve kurutma makinesinin yanı sıra bir sürü ev eşyasının bulunduğu dolaplar da orada.

Alet çantasını yere koyan Eddie, elektrik panosunun metal kapağını çevirerek açar ve düğmeleri hızlıca gözden geçirir.

"Önce voltajı kontrol edeceğim, kesicinin doğru kapasitede çalışıp çalışmadığını göreceğim. Sonra kabloların bütünlüğüne bakacağım. Sorunlara neden olabilecek su hasarı ya da yıpranma olabilir. Sonra tüm prizlerinizi kontrol edip, tehlikede olmadıklarından emin olacağım. Sayaç nerede?"

"Garaj kapısının hemen dışında."

Başını sallıyor. "Kaz bakalım. Buna da bir göz atacağım. Her şeyi gözden geçirmem bir saat kadar sürer, sonra size onarımlar için bir fiyat veririm. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa harika geliyor, teşekkürler. Çatı katına çıkmak için ikinci kattaki ana yatak odasının dolabına girmeniz gerekiyor. Merdiven garajda."

"Harika."

"Bana ihtiyacın olursa seslen. Ben buralarda olacağım." "Olurum."

Onu kendi haline bırakıp ofisime geçiyorum. Baş ağrısı başlamadan önce bir süre çalışabiliyorum. Şakaklarımın etrafında donuk bir zonklama ve gözlerimin arkasında öyle güçlü bir baskı var ki, onları sulandırıyor. Eddie elinde alet çantasıyla kapıda belirene kadar perdeleri çekili ve ışıkları kapalı küçük kanepeye uzanıyorum.

"Oh, üzgünüm, dostum. Uyuduğunu bilmiyordum. Sadece buradaki prizleri kontrol edecektim."

Kafam karıştı, doğruldum. "Uyumuyordum. Sadece gözlerimi dinlendiriyordum. Korkunç bir baş ağrım var."

Sempati ile başını sallıyor. "Eskiden deli gibi migrenim tutardı."

Eskiden, geçmiş zaman. Garip bir umut kırıntısı hissediyorum. "Onlara yardım edecek bir şey buldun mu? Aldığım hiçbir şey işe yaramıyor."

"Güleceksin. Işıkları açmamın sakıncası var mı?"

"Devam edin. Gülmeyeceğim, söz veriyorum. Çok çaresizim."

Eddie düğmeye basıp odayı ışık kapladığında irkiliyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama başımın çok döndüğünü fark ediyorum. Kanepeye uzanıp gözlerimi kapatıyorum ve nazikçe burnumun kenarını çimdikliyorum.

En son ne zaman yemek yedim? Hatırlayamıyorum.

Eddie etrafta dolanıyor, çıkış arıyor. O kadar zayıf ki, ayak sesleri yerde bile duyulmuyor. Daha çok ses çıkaran kediler tanıyorum.

"Bir terapistle gitmeye başladıktan sonra baş ağrılarım geçti. Puf, dostum. Öylece gitti. Meğer içime attığım bir sürü duygum varmış."

Gözlerimi açtığımda onu elinde küçük bir güç ölçer ile masamın altına çömelmiş halde buluyorum. O içine sopa

Elektrik prizi, ona ne söylediğini okurken bir süre bekler, sonra ayağa kalkar ve işlemi tekrarladığı bir sonraki prize geçer.

"Buna psikosomatik hastalık diyorlar. Beyniniz sizi gerçekten hasta ediyor. Stres o kadar zehirli. Çok uzak, değil mi?"

Komün ya da kooperatifte yaşayıp yaşamadığını merak ederek "çok uzak" diyorum. Washington ve Seattle bölgesinin her yerinde varlar, özgür aşk altmışlı yıllarda başlayan, insanların konut ve kaynakları paylaştığı ve cep telefonu ve GDO'lu gıdalar gibi modern şeylerden kaçındığı ortak yaşam grupları.

Seks yapmadığım insanlarla bu kadar yakın bir yerde yaşamak için fazla özelim, ama kimsenin yaşam tercihlerini yargılamıyorum.

Ayağa kalkıp dönerek bana baktı. "İstersen sana doktorumun adını verebilirim. Tabii stresin senin için bir sorun teşkil etmeyeceğini düşünüyorsan."

"Kocamı kaybetmek stres sayılır mı?"

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Ya da neden o şekilde söylediğimi. Normalde kalbimi koluma takmam ve Michael gibi alaycı değilimdir. İç karartıcı ya da hastalıklı konuları bazen duyarsızlık gibi görünen ama benim sadece bir başa çıkma mekanizması olduğunu bildiğim kara mizahla ele alırdı. Adam lokum gibiydi.

Kafası karışan Eddie bana baktı. "Onu kaybettin mi?" Kimse bu kadar aptal olamaz. "O öldü."

Şimdi şaşırmış görünüyor. "Ah, dostum. Çok üzıldüm." "Teşekkür ederim."

"Yakın zamanda mı oldu?" "Yılbaşı gecesi."

"Vay anasını! Bu sadece birkaç hafta önceydi!"

Artık konuşmayı bırakmalıyım. Ağzımdan çıkan her kelime zavallı Eddie'yi daha da üzüyor.

Diğer insanlarla aşırı empati kurma konusunda her zaman sorun yaşamışım, bu da kendi içime kapanma eğiliminin nedenlerinden biridir. Herkesin duygularının benimkilerin üzerine yığılması bazen boğucu olabiliyor.

"Evet. Her neyse." Bu kez ayağa kalkmayı başarıyorum ve Eddie'nin gözlerinden kaçarak, "Peki karar nedir?" diye soruyorum.

Durakladığında, beni incelediğini hissediyorum. Vücudumdaki sertliği ve sesimdeki yapay parlak tonu okuyor. Belki o da empati kuruyordur, çünkü bana acıyor ve konuyu değiştiriyor.

"Çatıdaki sızıntı çok kötü. Kule tarafındaki çatı güvertesinden geliyor, bu da sızıntıyı onarmak için kiremitleri sökmeniz ve ahşabı kesmeniz gerekeceği anlamına geliyor. Üçgenler, kule ve çatının dik eğimi arasında, üzülerek söylüyorum ki bu büyük bir iş olacak. Kesinlikle bir uzman getirmeniz gerekecek."

Kalbim sıkışıyor. Ne zaman bir uzman işin içine girse, fiyat artıyor. "Sizi bulmadan önce üç farklı çatı ustasını aradım ama kimseye ulaşamadım."

Kıkırdıyor, başını sallıyor. "Evet, neden bilmiyorum, ama çatı ustalarının adı çıkmış. Sana bir tavsiye verirdim ama böyle bir iş için güvenebileceğim kimseyi tanımıyorum."

"Tamam. Yine de teşekkürler. Denemeye devam edeceğim. Çok pahalı oldukları için Seattle'dan bir firmayı aramaktan kaçınmayı umuyordum ama sanırım buna mecburum."

Bir süre sonra nazikçe, "İstersen aldığın teklife bakabilirim. Böylece kazıklanmamış olursun."

Yalnız olduğum için demek istiyor. Çünkü etrafımda benim için pazarlık yapacak bir erkek olmayacak.

Çünkü benim durumumda olan biri -yas tutan, kafası karışmış, çaresiz- dolandırıcıların hedefidir.

Gülümsediğinde, benimle flört etmeye çalışmadığını biliyorum. O sadece zor durumda olduğunu anladığı birine yardım etmeye çalışan gerçekten iyi bir adam.

Keşke tüm dünya böyle nazik insanlardan oluşsaydı.

"Çok tatlısın Eddie. Ama bununla başa çıkabilirim. Jersey'li top avcısı kızların soyundan geliyorum."

Gülümsemesi kahkahaya dönüşüyor. Garip bir şekilde sevimli olan çarpık bir ön dişi var. "Bir zamanlar onlardan birini tanıyordum. Sadece 1.80 boyundaydı ama beni çok korkutmuştu."

Ona gülümsüyorum. "Küçük ejderhalar bile ateş püskürebilir."

"Doğru."

"Peki ya elektrik? Kötü, değil mi?" Omuz silkiyor. "Hayır. Her şey kontrol edildi."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne demek kontrol edildi?"

"Yani herhangi bir sorun yok. Akım güçlü, şalterler atmıyor, kablolarda herhangi bir yıpranma bulamıyorum, ark hatası, sıcak nokta, ölü priz veya gevşek bağlantı yok..." Tekrar omuz silkiyor. "Her şey harika görünüyor."

"Bu doğru olamaz. Peki ya titreyen ışıklar?"

"Yerel elektrik şebekesinde bir sorun olabilir. Bir komşunuza aynı şeyin onlarda da olup olmadığını sorabilirsiniz. Buradaki şebekenin bir kısmı

yüzyıllık. Sebep ne olursa olsun, evin içinden gelmiyor."

"Peki ya patlayan ampuller? Bu kesinlikle normal değil."

"Düşündüğünüzden daha yaygındır. Ya üretici tabana yeterince yalıtım koymamıştır, bu yüzden filaman aşırı ısınmıştır ya da ampul ile soket arasında akımı sıçratan gevşek bir bağlantı vardır. Bundan sonra ucuz ampul almadığınızdan emin olun ve ayrıca gerçekten sıkı vidalandıklarından emin olun."

Biraz sinirlenmeye başladım. Kabloları kontrol etti mi yoksa tavan arasında ot mu içiyordu?

"Tamam ama kimse yokken kapı zili çalışıyor. Peki ya kurutucuyu çalıştırdığımda çıkan yanık kokusu? Bunu nasıl açıklıyorsun?"

Tereddüt ediyor. Kelimelerini dikkatle seçtiğini hissediyorum. "Yani... son zamanlarda çok stres altındaydın, adam." Utangaç bir tavırla ekliyor, "Kocan falan da var."

Bir an için anlamadım. Sonra anlıyorum ve kafasını ısırmamak için konuşmadan önce nefes almak zorunda kalıyorum. "Zihnim bana oyun oynamıyor Eddie. Elektrikle ilgili halüsinasyon görmüyorum."

Bakışlarımdan rahatsız olarak ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor. "Saygısızlık etmeye çalışmıyorum. Size söyleyebileceğim tek şey, kötü bir yerdayken fısıldayan sesler duyduğumu ve hareket eden gölgeler gördüğümü sandığım."

"Bunların herhangi biri zihin değiştirici maddelerin etkisi altındayken mi oldu?"

Yüzündeki acı dolu ifadeyi evet olarak algılıyorum.

Her iki durumda da, sanırım iş ilişkimiz sona erdi. Belki çatıyı yaptıracam kişi ayık bir elektrikçi tavsiye edebilir. "Boş ver. Kontrol etmeye geldiğin için teşekkürler. Borcum ne kadar?"

Küçük güç ölçeri kot pantolonunun arka cebine sokar, alet çantasını yere bıraktığı yerden almak için eğilir, sonra doğrulur ve başını sallar. "Hiçbir şey yok."

"Hayır, bu doğru değil. Zamanınızın karşılığını almalısınız."

Gülümsemesi orantısız. Uzun saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Teşekkür ederim ama benim prensibime göre bir sorun bulamazsam ziyaret ücretsizdir."

Benim için üzüldüğü için böyle bir politika uydurduğundan şüpheleniyorum. "Emin misin? Avantaj elde etmek istemiyorum."

"Hayır, biz iyiyiz. Ama belki arkadaşlarınızdan birinin tamirciye ihtiyacı olursa...?"

"Seni tavsiye edeceğim. Emin olabilirsin. Teşekkürler Eddie, gerçekten minnettarım."

O çarpık dişini göstererek bana sırtıyor. "Ben gidiyorum o zaman. Kendine iyi bak, tamam mı? Doktorumun adını istersen beni ara. O gerçekten en iyisidir."

Gülümsemeye zorluyorum ve yalan söylüyorum. "Söyleyeceğim. Tekrar teşekkürler." "Kendim çıkarım. Görüşmek üzere."

Gidiyor. Ön kapının açılıp kapandığını duyduğumda, kilitli olduğundan emin olmak için peşinden gidiyorum. Sonra bir bardak su içmek için mutfağa gidiyorum ama masanın üzerinde duran zarfı görünce duruyorum.

Odanın öbür ucundan bile köşedeki AŞK damgasını ve mavi kalemle yazılmış ismimi görebiliyorum.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Kalbim çarpmaya başlıyor. Sabit ellerim titremeye başlıyor.

Sonra mutfak tavanındaki tüm tepe ışıkları daha parlak hale gelir.

Keskin bir sesle titrer ve sönerler.

Sevgili Kayla,

Son mektubuma yanıt vermedin, bunu anlıyorum çünkü hiç tanışmadığımızı düşünüyorsun. Yanılıyorsun. Ayrıntılarla seni sıkabilirim, ama şimdilik seni tanıdığıma inan.

Bir insanın diğerini tanıyabileceği her şekilde, ben seni tanıyorum.

Senin görüntünü, sesini, tadını ve kokunu biliyorum.

En koyu karanlıklarınızı ve en açık aydınlıklarınızı biliyorum.

Rüyalarını, kâbuslarını ve sakladığın her sırrı, kendine bile itiraf etmediğin tüm o isimsiz arzularını biliyorum.

Ruhunun şeklini biliyorum.

Bu kelimeleri okurken ellerinizin titrediğini ve kalbinizin bir sinek kuşunun kanatları kadar hızlı attığını biliyorum. Bu mektubu yırtıp atmak istediğinizi biliyorum ama bunu yapmayacağınızı da biliyorum.

Sana dokunmaya ne kadar ihtiyacım var. Sesini duymaya ne kadar ihtiyacım var. Tabii ki yapamam, çünkü ben buradayım ve sen

ama mesafe özlemi ortadan kaldırmıyor.
Hala teninin tadını
alabiliyorum. Dante

Elimde mektupla mutfak penceresinin yanında durdum ve gri öğleden sonra tekrar okudum Işık. Sonra tekrar. Sonra bir kez daha, çünkü çok tuhaf, beynim bunun için herhangi bir makul açıklama bulmayı reddediyor.

Muhtemelen hiç olmadığı içindir.

Tepedeki ışıklar tekrar yanıp sönererek odayı aydınlatıyor.

Kollarımı havaya kaldırarak tavana, "Keşke bunu Bay Her Şeyin Büyük Eddie'si buradayken yapsaydınız!" diyorum.

Sonra mektubu katlayıp zarfına geri koyuyorum, masanın üzerine koyuyorum ve kendime bir kadeh kırmızı şarap dolduruyorum. Yudum yudum içiyorum ve bir anlık dürtüyle evin güvenliğinden emin olmam gerektiğine karar veriyorum. Odadan odaya geçip pencere mandallarını ve kapı kilitlerini kontrol ediyorum, ta ki sıkı bir şekilde kilitletiğimden emin olana kadar.

Bu iş bittikten sonra mutfak masasına oturur ve bir liste yaparım. Her zaman elimde bir kalem varken daha iyi düşünürüm.

OLASI AÇIKLAMALAR

- Biri seninle taşak geçiyor.

Hemen üstünü çiziyorum, çünkü belli ki birileri benimle dalga geçiyor. Asıl soru neden? Ve neden şimdi?

- Bu Dante kişisi gazetede kazayla ilgili makaleyi gördü
- Para kokusu alıyor.
- Yalnız dul numarası çekmeye çalışıyor.

Bunu yazar yazmaz, başardığımı düşünüyorum.

Ne de olsa hapiste. Oraya gitmek için kötü bir şey yapması gerekiyordu. Yani adamın kibarca ahlakı bozulmuş denebilir. Muhtemelen gazetelerin ölüm ilanları bölümünü trollüyor ve bu mektupları her yerdeki yeni dullara gönderiyor, içlerinden birinin yemi yutup ona cevap yazmasını umuyor, böylece bir ilişki kurabilir ve kadını kendisine büyük miktarda para göndermesi için baştan çıkarabilir.

Ama mektup dolandırıcılık yemi olamayacak kadar tuhaf. Ve çok spesifik. Sadece mektup arkadaşı arayan yalnız bir adam olduğunu söylemeliydi, hala tenimin tadını alabildiğini değil.

Ya da ruhumun şeklini bildiğini.

Bu ne anlama geliyor ki? Bunların ne anlamı var ki?

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum, zarfa bakarak. "Bu bir sahtekârlık."

Özellikle bir mektubun mutfak masama nasıl geldiğini bilmeden nasıl geldiğinin gizemine değinmiyorum - yine - çünkü daha fazla hafıza kaybı yaşadığımdan ve onu posta kutusundan kendim getirdiğimden şüpheleniyorum.

Gizemli Dante'den gelen mektupta düşmanlık imaları olmaması beni biraz teselli etti. Kuşkusuz "seni tanıyorum" meselesi ürkütücü ama en azından beni zarar vermekle tehdit etmiyor.

Gerçi sanırım bunu yapamazdı. Sanırım bir yerde hapisane yazışmalarının izlendiğini okumuştum. Posta yoluyla şiddet içeren bir tehdit göndermeye kalkarsa muhtemelen başı belaya girer.

Tehdit göndermek için bir nedeni olduğundan değil. Michael'ın hiç düşmanı yoktu, benim de yok. İkimiz de aşırı çalışan ve aşırı yorgun olan ortalama orta sınıf evli bir çiftiz, bu yüzden eğlence anlayışımız Cuma geceleri film izlemek için kanepede birbirimize sokulmak.

Öyleydi. Bizim eğlence anlayışımız birlikte film izlemektir. Bunu bir daha asla yapmayacağız.

Göğsümdeki ani sıkışma nefes almamı imkânsız hale getiriyor. Başım dönüyor, başımı kollarıma dayıyorum ve yağmurun binlerce tırnak gibi camlara vuruşunu dinliyorum.

"O sadece savunmasız bir kadını avlamaya çalışan pislik bir suçlu," diyorum masadakilere.

Bu beni daha iyi hissettirmiyor. Aslında, daha kötü hissettiriyor.

Bu adam kim olduğunu sanıyor da bana bu saçmalıkları gönderiyor? Her kimse, belli ki zihinsel sorunları var.

Aniden doğrudum. Belki de budur. Belki de beni kandırmaya çalışmıyordur.

Belki de gizemli Dante aklını kaçırmıştır.

Hangisini daha çok hissettiğimden emin değılim: empati mi yoksa endişe mi? Demek istediğim, zavallı adam sadece teşhis edilmemiş bir tür akıl hastalığı olduğu için hapse atıldıysa ve gerçekten hapsedilmesi değıl, tedavi edilmesi gerekiyorsa, bu bir şeydir.

Diğeryandan, kendisini hapse attıracak bir şey yaptı. Ya şiddet içeren bir şeyse?

Tehlikeli olabilir.

Mektubu zarftan çıkarıp tekrar okudum.

Garip bir dürtü onu burnuma götürüp koklamamı sağlıyor.

Hafif bir sedir ve odun dumanı kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Ve başka bir şey, topraksı ve misk kokulu, erkek kokusu gibi.

Ya da bir hayvan.

Bu düşünce beni tedirgin ediyor. Mektubu çabucak katlayıp zarfın içine geri koyuyorum, sonra üst kattaki yatak odama götürüp iç çamaşırı çekmecemin arkasına tikiyorum.

Sonra aşağı inip bilgisayarıma giriyorum ve Seattle çatı ustalarını arıyorum.

İki gün sonra kapı çaldığında, çamaşır odasında havluları katlıyordum. Kapıyı açtığımda bu kez gerçek bir insanın orada olacağını umarak ön kapıya yöneldim.

Var.

Ve o tatlı, gülümseyen Eddie'nin olmadığı her şey.

Boyu ve cüssesi, sert ifadesi gibi hemen göz korkutuyor. Koyu renk saçları, koyu renk gözleri ve kare çenesini örten koyu renk bir sakalı var. Solmuş kot pantolon, yıpranmış iş botları ve kaslı dövmeli ön kollarını saran avcı yeşili düğmeli gömlek giyen adam, baltayla kestiği ağaçlardan kendine bir kulübe inşa ettikten sonra ormandan çıkmış gibi görünüyor.

Büyük bir sürpriz, onu seksi buluyorum.

Bu şaşırtıcı çünkü hiç benim tipim değil. Ben temiz kesimli, Wall Street tipini severim. Bir ya da iki ileri derecesi, mükemmel hijyeni ve 401(k)'nin nasıl çalıştığına dair sağlam bir anlayışı olan bir adam.

Bu adam bir yeraltı dövüş kulübünün kurucusu gibi görünüyor.

Ben "Yardımcı olabilir miyim?" diyene kadar kapı aralığında durup yoğun bir sessizlik içinde bana bakıyor.

"Aidan."

Tüm söyleyeceğinin bu olduğu anlaşıldığında, bu evde yaşadığını düşündüğü Aidan adında birini aradığını varsayıyorum.

"Üzgünüm, burada Aidan diye biri yok."

Taşlaşmış yüz ifadesinde küçümseme gibi görünen bir ifade beliriyor. "Ben Aidan. Seattle Roofing'den." Başparmağını omzunun üzerinden sallayarak garaj yolundaki, yan tarafında kırmızı harflerle şirket adı yazılı beyaz pikabı gösteriyor.

Utandım, güldüm. "Pardon, gelecek haftaya kadar gelmeyeceğini sanıyordum."

"Programımda bir boşluk vardı," diyor hiç de sıcak bir ifadeyle. "Bir uğrayayım dedim. Eğer kötü bir zamansa

."

"Hayır, hayır, bu harika," diye araya giriyorum, kapıyı daha geniş açarak. "Lütfen, içeri gelin."

Eşikten adımını atar. Anında, fuaye daha küçük geliyor. Kapıyı arkasından kapattım ve mutfığa doğru işaret ettim.

"Eğer oradan başlamak isterseniz, size sızıntıların nerede olduğunu göstereyim."

Sözsüz bir baş sallamayla cevap veriyor.

Mutfığa doğru ilerlerken arkamda kuduz bir kurt varmış gibi hissediyorum. Hayır, kurt değil. Daha büyük ve daha tehlikeli bir şey. Belki bir goril. Ya da bir aslan.

"Demek su buradan geliyor," diyorum mutfığın tavanını göstererek. "Elektrik tesisatına bakması için bir tamirci çağırdım. Ayrıca çatıya da baktı ve kulenin yanındaki güvertenin kesilip değiştirilmesi gerektiğine dair bir şeyler söyledi."

Aidan tavana bakmıyor. Soğukkanlı, sabit bakışları üzerimde sabit kalıyor.

"Elektriği tamir ettirdin mi?"

"Hayır. Pek sayılmaz."

"Hangisi? Hayır mı yoksa gerçekten değil mi?"

Bunu söylerken gülümsemiyor. Ses tonunda ya da ifadesinde şakacılığa dair hiçbir ipucu yok.

Tam olarak düşmanca değil, sadece burada olmaktansa dünyanın başka bir yerinde olmayı tercih edeceği izlenimini ediniyorum.

Cevap vermek için bir an bekliyorum, çünkü bu adamı evimde görmek istediğimden bile emin değilim. Onu buluyorum

her geçen saniye daha da sinir bozucu oluyor.

"Tamirci kablo tesisatında herhangi bir sorun bulamadığını söyledi, ancak hala sorun yaşıyorum."

Aidan homurdanıyor. "Bir göz atacağım." "Sen de mi elektrikle uğraşıyorsun?"

Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor. "Her şeyi yaparım."

Sanki erkekliğine ağır bir hakaret etmişim gibi kesin bir dille söylüyor bunu. Sanki sadece ona bakarak Kaptan Yetenekli olduğunu anlayamadığıma inanamıyormuş gibi.

Keşke burada başka biri olsaydı da dönüp makul bir insana Aidan'ın sorununun ne olduğunu düşündüğünü sorabilseydim ama yalnız olduğum için bunu kendi başıma çözmem gerekecek.

"Nasıl kibar olunacağını bilen bir kişinin taklidini yapıyor musunuz? Bu zaman zaman işe yarayabilir. Mesela şu an olduğu gibi."

Kaşları gözlerinin üzerine iniyor. "Evinizi tamir mi ettirmek istersiniz yoksa çay partisi mi vermek istersiniz hanımefendi?"

Kaba ses tonu tüylerimi diken diken ediyor. "Vahşi hayvanlarla çay partisi yapmıyorum. Ve evet, evimin tamir edilmesini istiyorum ama insanlara bana kötü davranmaları için para ödemiyorum. Ayrıca benim adım Kayla. Fark etmediysen söyleyeyim, kadınlar gerçek bireylerdir. Şimdi insan gibi davranacak mısın yoksa gidecek misin?"

Ettiği hakareti ısırarak geri püskürtüyor ve bana ters ters bakıyor. Sonra tavandaki lekelere bakıyor ve yavaş bir nefes veriyor.

"Özür dilerim," diyor, sesi hırçın. "Kötü birkaç hafta geçirdim."

Yutkunduğunda ve çenesindeki bir kas kasıldığında,

kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Kendinizi kendi sorunlarınıza kaptırdığınızda başkalarının da sorunları olduğunu unutmak kolaydır.

Yumuşak bir sesle, "Evet, anlıyorum." diyorum.

Bana bakıyor. Temkinli bir şekilde, sanki ona bir şaplak atıp atmayacağımdan emin değilmiş gibi, bu da beni daha kötü hissettiriyor.

"Dinle, baştan başlayalım." Elimi uzattım. "Merhaba. Ben Kayla Reece."

Elime bakıyor. Gülümsemeye yakın bir şey ağzının köşelerini kaldırıyor, ama kalmaya karar vermeden önce kayboluyor.

Elimi tutuyor ve ciddiyetle sıkıyor. "Memnun oldum Kayla. Aidan Leighrite."

Eli kocaman, sert ve sıcak. Sıcak kısmı hariç geri kalanı gibi.

Gülümseyorum ve elini bırakıyorum. "Pekâlâ. Tüm bunlar aradan çıktığına göre, lütfen çatım için bana yardım eder misin? Çok çaresizim."

Başını eğiyor ve beni düşünüyor. "Her zaman bir şeyleri bu kadar çabuk mu atlatırsın?"

Michael'ın tabutunun yavaşça toprağa indirilişini gösteren bir görüntü zihnimde canlanıyor. Gülümsemem kayboluyor. Boğazımda bir yumru oluşuyor. Sıkıca "Hayır." diyorum.

Aidan'ın bakışları keskinleşiyor. Onun delici bakışlarıyla karşılaşmaya dayanamıyorum. Birdenbire yalnız kalmak istiyorum. Şimdiden gözlerimden sıcak yaşların süzüldüğünü hissedebiliyorum.

Bir adım geri çekilip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve "Çatı girişi ana yatak odasındaki dolapta. Üst katta, sağdaki ilk kapı. Etrafa bir göz atmanıza izin vereceğim. Lütfen müsaade edin."

Dönüyorum ve onu mutfağımın ortasında bırakıyorum.
Gözyaşlarına boğulmadan önce zar zor ofisime girip
kapıyı arkamdan kapatabiliyorum.

Sevgili Dante,

Hiç param yok, eğer istediğin buysa git başkasına sataş. Ciddiyim, beş parasızım.

Sen kimsin? Ne istiyorsun? Neden benimle iletişime geçtin? Beni tanıdığını söyledin ama yanılıyorsun. Bırak hapishanedekileri, senin isminde birini bile tanımıyorum.

Seni yargılamıyorum, biliyorsun. Ama oraya gelmek için ne yaptığını bilmek isterim.

Aslında, unut gitsin. Şu anda sadece benimle temasa geçmemenizi rica etmek için yazıyorum. Eğer bir mektup daha gönderirseniz, onu dedektif arkadaşşıma vereceğim ve sizinle ilgilenmesini sağlayacağım.

Saygıları

mla,

Kayla

Kendimi toparlamam, banyo musluğundan yüzüme su sıçratmam ve yüzümü kurulamam biraz zaman aldı.

Gözler. Sonra bir zarfın üzerine pul yapıştırıyorum, mektubu içine koyup mühürlüyorum ve posta kutusuna götürüyorum.

Mutfağa döndüğümde Aidan görünürde yoktu. Çamaşır odasına gidip havluları katlamayı bitiriyorum, mutfağa geri dönüp plastik kovaları lavaboya boşaltıyorum, damlayanların altına yerleştiriyorum, sonra yemeyeceğimi bildiğim bir şeyler aramak için buzdolabına bakıyorum çünkü iştahım yok.

Diğer her şeyle birlikte o da kocamla birlikte öldü.

Kapıyı kapatıyorum, alnımı kapıya yaslıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum.

Aidan beni böyle buldu.

"İyi misin?"

Mutfak kapısında durmuş, endişeli bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. Ya da telaşla, bilemiyorum.

"Dürüstçe mi? Muhtemelen hiç bu kadar iyi olmamıştım." Kaşlarımı çattım. "Bu çifte olumsuzluk muydu?"

Aidan, "Fark etmez. Anladım. İyi değilsin."

Tanıdığım çoğu erkek gibiyse, ayrıntıları duymaktansa kendi kolunu çiğnemeyi tercih eder, bu yüzden konuyu değiştiriyorum. "Çatımı onarabileceğini söylersen daha iyi olacağım."

"Çatınızı tamir edebilirim." "Oh. Gerçekten mi?"

Yüz ifadesi bozuldu. Erkekliğine yine hakaret ettim.

"Özür dilerim. Son zamanlarda hiç iyi haber alamadım, o yüzden bunu duyduğuma sevindim."

Yüz ifademi inceliyor. "Mutlu görünmüyorsun."

"Mutlu değilim. Lafın geliyordu."

"Sana ne kadara mal olacağını söylediğimde daha az mutlu olacaksın" diyene kadar sessizce birbirimize bakıyoruz.

"Bunun için oturmalı mıyım?" "Bilmem.

Bayılmaya yatkın mısınız?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şaka mı yapıyorsun diye sorardım ama mizahın senin ilgi alanına girmediğinden eminim."

"Beni tanıımıyorsun. Çok komik olabilirim."

Birbirimize bakıyoruz. İkimiz de gülümsemiyoruz. Boynundaki kurukafa dövmesi sanki bana sırtıyormuş gibi görünüyor.

"Komik misin?" diye sordum.

Hiç vakit kaybetmeden, "Hayır." dedi.

Elimde değil: Gülüyorum. "Harika. Yani ben mutlu değilim ve sen de komik değilsin. Bu proje son derece iyi gitmeli."

"Seni güldürmüş olmam dışında, belki de ben komiğimdir ve sen de mutlusundur."

Ben sadece ona bakınca, "Bir saniyeliğine öyleydin

zaten," diyor.

Bu garip mi? Garip olup olmadığını anlayamıyorum.

Garip hissediyorum

benim

ve bilinçli,

I

temiz

boğaz. "Pekala.

Bunun için teşekkürler."

"Sorun değil. On bin dolara bakıyorsun."

Bu o kadar keskin bir sağa dönüş ki, çatıyı onarmak için talep edeceği fiyattan bahsettiğini anlamam zavallı beynimin bir anını alıyor. "On...bin mi?"

"Evet."

"Dolar mı?"

"Hayır, deniz kabukları. Tabii ki dolar."

Yüzümü ona döndüm. "Bir de komik olmadığını iddia ediyorsun."

"Teklifi yazacağım." Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve evden çıktı.

Gidiyor ve teklifi bana postalayacak mı bilmiyorum ama kapıyı çalmadan içeri giriyor ve elinde bir kâğıtla mutfak masama oturuyor. Bir şeyler karalamaya başladı.

O kadar büyük ki, masa ve sandalyeleri anaokulu sınıfına aitmiş gibi gösteriyor.

Kağıt parçasını defterden koparıp bana uzattığında, alıp bakıyorum. "İşçilik sekiz bin, ama malzeme sadece iki bin mi?"

Sandalyede arkasına yaslanıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "İstersen tüm malzemeleri getireyim, sen de kendin yaparsın."

Ukala. "Benim istediğim adil bir fiyat."

"Bu adil bir fiyat."

"İşçiliğiniz nasıl bu kadar fazla olabilir?"

"İnşaat fiyatlandırmasında uzman mısınız?"

"Hayır, ama BS tespiti uzmanım." Bileğime bir fiske vurup kağıdı koparıyorum. "Ve bu da saçmalık."

Alyansıma baktı. "Bana inanmıyorsan kocana sor. Bu adil bir teklif."

Boynuma bir sıcaklık yayılıyor. Kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. Bakışlarını tutarak sertçe, "Kendi başıma karar verme yetisine sahibim," diyorum.

Gözleri kısıldı. Ama kızgın gibi değil, sadece beni anlamaya çalışıyor gibi.

Sonra mutfağın ışıkları yanıp sönüyor ve bana bu kaba yaratığın, ot seven hippie Eddie dışında beni geri arayan tek kişi olduğunu hatırlatıyor, bu yüzden belki de onu henüz mutfağımdan atmamalıyım.

Bir sandalye çekip karşısına oturuyorum. "On bin dolarım yok."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana bakıyor.

Onun sözlerini alıp kollarına kağıt kesiği yapmayı ne kadar çok isterdim.

Dövmelerin arasından kesikleri görebileceğinizden değil ama yine de. Tatmin edici olurdu.

"Size yalan söylemiyorum Bay Leighrite. On bin dolarım yok."

"Ben Aidan. Hiç paran yoksa bu büyüklükte bir evde nasıl yaşıyorsun?"

"Bu cevaplamayacağım çok kişisel bir soru. Hiç param olmadığını da söylemedim. On bin dolarım olmadığını söyledim."

Eğiliyor, o büyük dövmeli kollarını masaya dayıyor ve parmaklarını birbirine geçiriyor. "Yani pazarlık yapıyoruz."

Yoğunluğu müthiş ama beni korkuttuğunu düşünmesini istemiyorum. Sandalyede daha dik oturuyorum ve

Çenem. "Sanki pazarlık yapmak en sevdiğin şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Öyle."

"Hmm. Ben olsam göz kamaştırıcı mizah anlayışınızla potansiyel müşterileri büyüleyeceğinizi tahmin ederdim."

"Hayır. Bu benim ikinci favori şeyim."

Yine birbirimize bakıyoruz. Bir kez daha, ikimiz de gülümsemiyoruz.

Sonunda, "Dört bin" dedim.

Homurdanması açılış teklifim hakkında ne düşündüğünü gösteriyor. "Malzeme maliyetinin iki katı."

"Temel matematiği yapabiliyorum, teşekkür ederim.

On bin." "Pazarlık yaptığınızı sanıyordum."

"Öyleyiz."

"O zaman aynı numarayı söyleyip duramazsın." "Kim demiş?"

"Ben söylüyorum!"

"Şanslıyım ki burada üstün olan sen değilsin."

Ağzım bir karış açık, öfkeyle ona bakıyorum.

Sonra garip bir şey olur: gülümser.

"Sadece bunu söylediğimde ne yapacağınızı görmek istedim."

Onu arabamla ezmek isterdim. Kesin bir dille, "Kırk beş yüz." dedim.

"Doksan dokuz doksan dokuz."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Espri anlayışım olmadığını zaten kabul etmiştik."

"Her gidip geldiğimizde bir dolar düşecekseniz, gelecek yıla kadar burada olacağız."

Bakışları düz ve sesi soğuk. "Gitmen gereken başka bir yer var mı Kayla?"

Benimle dalga mı geçiyor? Tam olarak neler oluyor?

Bir başka gök gürültüsü mutfak pencerelerinin çerçevelerini titretiyor. Yağmur çatıya çarparak daha sert yağmaya başlıyor. Yerdeki kovalara düşen damlalar hızlanıyor, küçük ploop ploop plooplar benimle alay ediyor gibi görünüyor.

Bay Kişilik gibi.

"Çatımı onarmak için on bin dolar ödeyemem. Ya da doksan dokuz doksan dokuz. Bu yüzden zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Alıntıyı masanın üzerine bırakıp ayağa kalkıyorum ve burnumun ucuyla ona bakıyorum. "Geldiğiniz için minnettarım."

Bana bakıyor. Koyu renk gözleri hesapçı. "Ya elektriği atarsam?"

"Bu çok cömertçe ama banka hesabımda sihirli bir şekilde para belirmesini sağlamayacak. Tanıştığımıza memnun oldum. Size çıkışı göstereyim."

Ayağa kalkıp beni takip etmesini bekleyerek uzaklaşıyorum. Gelmeyince durup arkamı dönüyorum.

Hâlâ mutfak masamda oturuyor. Bana bakmıyor bile, sadece yerdeki kovalara damlayan suyu izliyor.

"Bay Leighrite."

Başını çevirmeden, "Ben Aidan. Eğer beş bin doları karşılayabilirsen, sana yardım edebilecek birini tanıyorum."

Bunu düşündüm. "Ehliyeti var mı?"

Başıyla küçük bir hareket yapıyor, aptallığıma şaşırdığını gösteren bir sallama.

Kızgın bir şekilde, "Lisanslı ve sigortalı olmayan hiç kimsenin mülkümde çalışmasına izin vermiyorum. Eminim bunun nedenlerini anlatmama gerek yoktur."

Nefes alıp verirken omuzları yükselip alçalıyor. Bir elini kalın siyah saçlarında gezdiriyor. Sonra tekrar başını sallıyor ve ayağa kalkıyor.

Durduğum yere doğru yürüyor ve bana bakıyor. "Benim. Ben o adamım. Sabah ilk iş geri geleceğim. Nakit ya da çek, kredi kartı kabul etmiyorum."

Sonra yanımdan geçip anlaşıp anlaşılmadığımızı sormadan gitti.

Anlaştığımızı zaten biliyor çünkü ben çaresizim.

Orospu çocuğu az önce bana şah çekti.

At sekiz saat keskin ve sonraki
Sabah, Bay Kişilik kapımı çalıyor.

Aslında acımasız bir güçle vuruyor. Sanki bir SWAT ekibinin lideriymiş ve yüz kişinin hayatını kurtarmak için bir grup çılgın rehineciyi indirmekle görevlendirilmiş gibi.

Kapıyı açtım ve ona baktım. "Günaydın, Bay Leighrite. Acil durum nedir?" Kaşlarını çatarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

Ev buz gibi olduğu için üzerimde büyük bir kazak, onun üzerinde de bir yelek, eşofman altı ve atkı var ama adam bana sanki kafamın üstünde bir arı kovanı varmış da kıcı açık deri bir pantolon giyiyormuşum gibi bakıyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

"İyi değilmişim gibi mi görünüyorum? Hayır, buna cevap verme. Neden kapımı kırmaya çalışıyordun?"

"On dakikadır burada dikiliyorum."

"Zaman algınızın mizah anlayışınız kadar iyi olduğunu görüyorum."

Kolunu kaldırıyor. Kalın bileğine siyah, kalın bir saat sarılmış. Adımlarınızı takip eden ve siz uyurken sizi gözetleyen bir tür spor aleti. Kristale dokunuyor. Gösterge sekizden sonra onu gösteriyor.

"On dakika. Ve dördüncü kez, ben Aidan."

Az önce mutfaktaki saate bakmadım mı? Burnunda sekiz yazıyordu. Telaşla, "Özür dilerim. Saatlerim yanlış olmalı."

"Senin de mi kulakların duymuyor?"

Çünkü bu bizim işimiz gibi görünüyor, orada durup sessizce birbirimize bakıyoruz.

"Bak, beni içeri alıyor musun, almıyor musun?" diye sorana kadar. "Henüz karar vermedim."

"Peki, karar ver. Artık gençleşmiyorum."

Kaç yaşında? Otuz mu? Otuz beş mi? Söylemesi zor. Yaşı ne olursa olsun, çok formda. Tanrım, o pazular kocaman. Ve o kalçalar bir Volkswagen'i ezebilir.

"Evet, içeri gel," diyorum yüksek sesle, kafamın içinde onun koca aptal kasları için mırıldanan aptal sesi bastırmaya çalışarak.

Onun gözlerinden kaçarak kapıyı açık bırakıyorum ve dönüp mutfığa giriyorum. Masaya oturuyorum, sonra tekrar ayağa kalkıyorum çünkü ne yapacağımı bilemiyorum.

Ön kapı kapanır. Ağır ayak sesleri antreden geçiyor. Mutfığa girdi ve benden birkaç metre uzakta durdu.

İlk Kim Tuhaf Bir Şey Söyleyecek adlı sessiz bakış oyunumuza başlıyoruz.

Ondan önce ben bu gerginliğin altında eziliyorum. "Paran bende."

Boş ellerime bakıyor. "Bunun için arka bahçeni mi kazmam gerekiyor, yoksa bana verecek misin?"

"Biliyor musun, bence mizah anlayışım yok derken yalan söyledin. Bence sen büyük bir komedyensin."

"İstersen benim yanımda küfür edebilirsin. Alınmam."

İçimi çekmeden önce çarpan alnıma masaj yapmak için bir an duruyorum. "Bu çok cömertçe. Teşekkür ederim. Bütün gece sizin inceliğinizi nasıl bozmayacağımı düşündüm."

"Bir şey değil. Ve bilginiz olsun, benim inceliğim de mizahım kadar sağlamdır."

Ya gülümsememeye çalışıyor ya da midesine ağırlı kramplar giriyor. Bunu söylemek zor. Adamın yüzü tuğla duvar gibi.

"Bir çekin sorun olmayacağını söylemiştin, değil mi?" Başını eğiyor.

Bugün oduncu şıklığının bir başka versiyonunu giyiyor; solmuş kot pantolonu ile birlikte siyah-kırmızı ekoseli bir pazen giymiş. Botları-

"Olamaz."

Bakışlarımı takip ederek ayaklarına bakıyor. "Ne?"

"Bütün zemini çamur içinde bıraktın."

Tekrar bana baktı. "Senin paspasın yok. Dışarıda da yağmur yağıyor."

"İyi bir noktaya değindin."

"Ayrıca, bu zemin zaten oldukça kirli."

"Affedersiniz ama daha yeni sildim."

"Ne zaman? Yüz yıl önce mi?"

Boynum öfkeden yanmaya başladı. Adamım, bu adam beni derimin altına alıyor!

Ona ters ters bakarak, "Evet, Bay Leighrite. Yüz yıl önce. Gidip çek defterimi alacağım. Çeki Godzilla'ya mı yazayım yoksa boş mu bırakayım?"

"Godzilla iyi," diye cevap veriyor, gözlerini benden ayırmadan. "Faturanıza ne yazayım? Üzgün Gözlü Ejderha Kadın mı?"

İlkine itiraz edemem. Ama ikincisi beni rahatsız ediyor. "Benim üzgün gözlerim yok."

"Beni ilgilendirmez ama yardıma ihtiyacınız olursa-" demeden önce bir süre beni düşündü.

"Yardıma ihtiyacım yok," diye araya giriyorum hararetle.

"Ben iyiyim.

Benim hiçbir sorunum yok."

Aidan yumuşak bir sesle, "Var demedim," diye yanıtlıyor.

Ama bakışları sesi kadar sakın değil. Gözleri, ön kapıma vuran yumruğu gibi, yüksek sesle bir cevap talep ediyor.

Kalbim hızla çarparken, "Biliyor musun? Bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim ama şimdi gitmenizi rica edeceğim."

Yağmur çatıya çarpıyor. Bir rüzgâr pencereleri tıkırdatıyor. Üst katta bir yerde, gevşek bir panjur ileri geri çarpıyor, paslı menteşeler inliyor.

Uzun ve gergin bir andan sonra Aidan, "Tamam." dedi. Dönüyor ve ön kapıya doğru yürüyor.

Geri dönüp bana bakana kadar rahatlamıştım. Gözleri karanlık ve delici. Sanki ruhumun derinliklerine kadar görebiliyorlarmış gibi geliyor.

"Ama fikrini değiştirirsen, Kayla, numaram sende var."

Çatım için yardıma ihtiyacım olduğu konusunda fikrimi değiştirmemi mi yoksa başka bir şeyi mi kastettiğini bilmiyorum.

Dışarı çıkıyor, ön kapıyı arkasından kapatıyor.

O gider gitmez, yanan boynumdaki eşarbı çekip çıkarıyorum ve koridorun sonundaki makyaj odasına gidiyorum. Işığı açıyorum, sonra aynanın karşısına geçip kendime bakıyorum ve gözlerimdeki sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Boynumu çevreleyen çirkin mor lekeleri gördüğümde şok içinde nefes alıyorum.

Sol kulak mememin hemen altındaki sanki bir başparmak tarafından yapılmış gibi görünüyor.

Beş gün sonra boynumdaki izler tamamen soldu. Açıklanamayan morlukların nedenlerini internette araştırdım ve diyabetten vitamin eksikliklerine kadar her şeyi buldum.

Kötü beslenmem ve son zamanlarda yaşadığım stres göz önüne alındığında, bunun bununla ilgili olduğunu düşünüyorum. Muhtemelen kansızım, bu da yorgunluğu açıklar.

İzler kazadan da kaynaklanmış olabilir.

Ama bunu düşünmek istemiyorum. Çünkü bunu düşünmek onu hatırlamak, yeniden yaşamak anlamına gelir ve ben henüz buna hazır değilim. Hazır olacağımdan da şüpheliyim. O korkunç günü bir kutuya koydum ve kutuyu saklamak için zihnimin arkasındaki yüksek bir rafa kaldırdım.

Ancak ruh sağlığımın kırılğan olduğunu bildiğim için yerel bir yas grubuna katılmaya karar verdim.

Toplantı yaşlılar merkezindeki bir odada yapılıyor. Bir düzine kadar katlanır metal sandalye, çirkin kahverengi halı döşeli bir alanın ortasında daire şeklinde dizilmiş. Bir duvarın karşısında, beyaz plastik bir örtü ile kaplanmış, kahve ve çay servisi ve devrilen strafor bardaklar ile donatılmış cılız bir ahşap masa bulunuyor. Etrafta gülümseyen yaşlıların posterleri ve yıllık grip aşılarınızı yaptırmanız için hatırlatmalar var. Tek pencere otoparka ve ötesindeki yağmurlu akşama bakıyor.

Ben geldiğimde birkaç kişi oturmaya başlamıştı bile. Sohbet edişlerinden hepsinin birbirini tanıdığını anlıyorum. Endişeli hissederek kahvenin olduğu masaya yöneliyorum ve kendime bir fincan dolduruyorum. Kalıp kalmayacağımı ya da kapıdan çıkıp hızlıca kaçıp kaçmayacağımı düşünürken, bir kadın yanıma yaklaşıyor ve bir strafor bardağa uzanıyor.

"İlk kez mi?" diye soruyor, kendine bir kahve doldururken. "Evet. Sen?"

"Olamaz. Altı yıldır bu gruba geliyorum."

Gülümseyerek bana döndü. Esmer, kırk yaşlarında ve şık; topuklu ayakkabıları, fildişi Chanel takımı ve parmağında kocaman bir elmas yüzük var. Cildi kusursuz. Saç kesimi benim tüm kıyafetimden daha pahalı. İnanılmaz güzel.

Tek boynuzlu atın yanında duran bir toprak parçası gibi hissediyorum.

Diyor ki, "Eğer istemiyorsanız katılmak zorunda değilsiniz. Katılmanız için bir baskı yok, sadece oturup dinleyebilirsiniz. Ben de öyle yapıyorum. Bazen sadece

Neler yaşadığınızı anlayan başka insanların etrafında olmak yeterli. Jan grup lideri."

Kapıdan içeri girmekte olan şal desenli elbise giymiş, sırık gibi gri saçlı bir kadına eliyle işaret ediyor. Jan grubu selamlıyor ve büyük çantasını yere bırakarak bir sandalyeye oturuyor.

"Ben Madison," diye ekliyor yanımdaki kadın. "Merhaba Madison. Ben de Kayla. Tanıştığımıza memnun oldum."

Neden burada olduğunu sormak istiyorum ama soramıyorum. Henüz kuralları bilmiyorum. Ve muhtemelen paniklediğimi anlayabilecek kadar nazik olan birini kırmak istemiyorum.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Kızım dört yaşındayken kaçırıldı. Polis onu hiç bulamadı."

Neredeyse kahvemi düşürüyordum. Onun yerine elimle ağzımı kapatıp fısıldıyorum, "Aman Tanrım. Çok özür dilerim."

Madison fincanından bir yudum alıyor, sonra bir şey arıyormuş gibi fincana bakıyor.

"Benim hatamdı. Alışveriş merkezinde alışveriş yaparken elini bıraktım. Sadece bir saniyeliğine, kocamdan gelen bir mesajı kontrol etmek için, ama kafamı kaldırdığımda o gitmişti."

Başını kaldırıyor ve gözlerimle buluşuyor. Kendi gözleri perili.

"En kötüsü de bu. Benim hatamdı. Bu ve hâlâ hayatta olup olmadığını bilmemek. FBI, kayıp bir çocuk yirmi dört saat içinde bulunmazsa, büyük olasılıkla asla bulunamayacağını söyledi. Altı ay sonra aramadan vazgeçtiler çünkü hiçbir ipucu yoktu. Sanki Olivia sırta kadem basmış gibi. O günden beri her gün ne olduğunu merak ediyorum.

Bebeğime. Onu kimin aldığını. Ona ne yapmış olabilirler."

Madison'ın gözleri sanki çok uzaktaki bir şeye bakıyormuş gibi parlıyor. Sesi düşüyor.

"Olivia şimdi on yaşında olacaktı. Dark web'deki çocuk pornosu sitelerinde onu aramak için kaç saat harcadığımı anlatamam. Beni kendimi öldürmekten alıkoyan tek şey, bir gün o korkunç videolardan birinde bir gözü mavi, diğeri kahverengi olan bir kız göreceğim ve onu tekrar kucağıma alabileceğim umudu."

Sanırım kusacağım. Ellerim o kadar kötü titriyor ki, fincandaki kahve etrafa saçılıyor, neredeyse kenarından taşacak.

Madison perili bakışlarını bana çeviriyor. Sofistike görüntüsü düştü. Birkaç dakika içinde on yıl yaşlanmış gibi görünüyor ve tam olarak olduğu gibi görünüyor:

Cehennemde yaşayan bir kadın.

Gözlerinden yaşlar süzülürken kısık sesle "Sence beni affedebilir mi?" diye soruyor.

Hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyorum. Ama titreyen elimi koluna koyuyorum ve şöyle diyorum: "Affedilecek bir şey yok. Onu kaçıran kişi kötü biri. Bu senin hatan değildi."

Hüzünle gülümsüyor. "Terapistim öyle diyor. Ama ben buna inanmıyorum. Kocam da inanmadı. Beni başka biri için terk etti. Çok daha genç biri için. Az önce ikizleri olacağını duydum."

Bir ses, "Herkes oturmak isterse başlayabiliriz" diye sesleniyor.

Sersemlemiş ve midem bulanmış bir halde gruba bakıyorum. Jan kapıdan yeni giren iki kişiye el sallıyordu. Madison'a döndüğümde, o çoktan uzaklaşmıştı.

Kolunu tuttum ve umutsuzca "Bu grup sana yardımcı oldu mu?" diye sordum.

Yumuşak bir sesle "Ne düşünüyorsun?" demeden önce kısa bir süre bana baktı.

Sonra döner ve uzaklaşır. Çemberde bir yere oturur ve kahvesine bakar.

Kimse onu selamlamıyor. O da başka kimseyi tanımıyor. Sanki kendi küçük acı balonunun içinde, diğer her şeyden kopmuş gibi.

Kendimi altı yıl sonra bu sehpa da bir yabancıya kocamın başına gelenleri anlatırken ve bana grubun yardımcı olup olmadığını sorarken hayal ediyorum ve cevabımın Madison'inkiyle aynı olacağından hiç şüphem yok.

Kocaman bir hayır.

Fincanımı masaya bıraktım ve arkama bakmadan dışarı çıktım.

Yaşlılar merkezinin karşısındaki sokakta Cole's adında bir bar var. Sarı neon tabelası bir fener gibi parlıyor. Yağmura aldırmadan ve yaya geçidiyle uğraşmadan bulvar boyunca koşuyorum ve Cole'un ağır ahşap ön kapısından içeri dalıyorum.

İçeri adımımı atar atmaz Aidan Leighrite'in köşedeki bir masada oturduğunu görüyorum.

H Beni hemen fark etti. Bir içki içmek üzereydi ama elindeki bira bardağı yarıya kadar dondu kaldı. ağzına.

Onu görmemiş gibi davranmak için artık çok geç. Bu yüzden ona başımla selam verip bara doğru yürüdüm. Bir tabureye kaydım ve ters yöne bakarak dekoru inceledim.

Barın arkasındaki ışıklı aynada içki rafları sergileniyor. Kırmızı deri koltuklar odanın bir ucunu ve karşı duvarı kaplıyor. Odanın diğer ucunda, Budweiser logolu bir lamba ile yukarıdan parlak bir şekilde aydınlatılmış bir bilardo masası bulunmaktadır. Mekânın geri kalanı karanlık ve bayat bira, patates kızartması ve tütün kokuyor.

Gezegenin herhangi bir yerindeki herhangi bir bar olabilir. Sıradanlığını tuhaf bir şekilde rahatlatıcı buluyorum. "Ne alırdınız?"

Barmen, askılı kot pantolon giyen ve kafasında örme siyah bir bere olan gözlüklü bir hipster, on sekiz yaşında görünüyor. Bu bana kendimi yaşlı hissettiriyor ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

"Johnnie Walker Blue," dedim ona. "Üç parmak. Güzel."

"Güzel," diyor başını sallayarak. Sanki onun fikirleri umurundaymış gibi.

Sakin ol, Kayla. O sadece işini yapıyor. Kaba düşüncelerimi telafi etmek için ona zayıf bir gülümseme gönderiyorum. Ona asılıyor olabileceğimden endişelenmiş gibi bir bakış atıyor ve hızla dönerek bir şişeye uzanıyor.

Dirseklerimi bara dayıyorum, başımı ellerimin arasına alıyorum ve iç çekiyorum.

Yanımdan alçak bir ses "İyi misin?" dedi.

Kalbim sıkışıyor. Bakmaya zahmet etmiyorum. Kim olduğunu zaten biliyorum. "Bunu bana üçüncü kez soruyorsunuz Bay Leighrite."

"Ve bu beni beşinci kez babamın adıyla çağırışın. Babamı sevmezdim. Bu yüzden bana sürekli Aidan demeni istiyorum."

Başımı kaldırıp ona baktığımda bara yaslanmış, o kara gözleriyle beni süzüyor. İfadesi ciddi, gerginlik sınırında, ama bunun isim meselesiyle ilgili olduğunu sanmıyorum.

Sanırım benim için
endişeleniyor. Bu ikimiz için
de geçerli.

"Özür dilerim."

"Kabul edildi," diyor hemen. "Burada ne yapıyorsun?"

Hipster barmen içkimi önüme koyuyor, sonra başka bir müşteriyle ilgilenmek için uzaklaşıyor. Bardağı alıp havaya kaldırıyorum. "Olağanüstü bir İskoç viskisinin tadını çıkarıyorum."

"Kocanız olmadan mı?"

Donup kalıyorum. Sonra nasıl nefes alacağımı hatırlıyorum ve viskiden bir yudum alıyorum. "Ne kadar gözlemcisin."

Profilime öylesine dikkatle bakıyor ki, ona beni polis sırasından seçebilmek için ezberlemeye çalışıp çalışmadığını sormak istiyorum.

Sonra yanımdaki tabureye kayd.

Kahretsin.

"O suratı yapmana gerek yok. Ben ısırمام."

"Surat asmıyorum. Isırma meselesi de tartışılır."

"Benden pek hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Derin bir nefes veriyorum, sonra viskiden bir yudum daha alıyorum. "Klişe olacak ama sorun sen değilsin. Sorun bende."

"Haklısın. Kulağa klişe geliyor."

"Sebebini söylersem anlarsın." "Öyleyse bana sebebini söyle."

Kalçaları açık bir şekilde bana dönük oturuyor, böylece bacaklarından biri taburemin iki yanında duruyor. Kapana kısılmış değilim -taburede diğer tarafa dönebilir ve zıplayabilirim- ama bir şekilde sanki öyleymişim gibi hissediyorum.

Göz ucuyla ona bakıyorum. Bu gece üzerinde siyah bir tişört, siyah deri ceket ve ona uygun bir kot pantolon var. Botları bile siyah. Her zamankinden daha çok bir yeraltı dövüş kulübünün kurucusu gibi görünüyor.

"Ben... Zor bir dönemden geçiyorum."

"Senin evin," diye soruyor.

Zor zamanlarımın evimle bir ilgisi olmadığını bildiğini hissediyorum. Sadece konuşmaya devam etmemi istiyor. Boğazımı temizliyorum, dudaklarımı yalıyorum ve ona ne kadarını anlatacağımı tartışıyorum.

"Bundan daha kişisel bir şey."

Solumdaki iki taburede bir çift oturuyor. Gülüşüyorlar ve az önce izledikleri film hakkında konuşuyorlar. Adam bir kolunu rahatça kadının omuzlarına doluyor ve onu bir öpücük için kendine çekiyor. Onları izlerken, kalbimden bir ıstırap okuyla vuruluyorum.

Öpücük. Arkadaşlık. Sevdiğiniz biriyle birlikte olmanın, bir kahkahayı ve bir içkiyi paylaşmanın basit keyfi.

Dünyadaki tüm zamana sahip olduğunuzu düşünürken bir anda saatin tik takları durur.

Boğazım düğümleniyor. Gözlerim yanıyor. Aniden ayağa kalkıyorum ve içkimi bırakıyorum. Boğuk bir sesle, "Gitmem gerek." diyorum.

Aidan tek kelime etmeden bardağımı aldı, beni kolumdan nazikçe tuttu ve köşede oturduğu kabine doğru yönlendirdi.

Ağlamamak için kendimi zor tutarak beni oraya götürmesine izin verdim. Önce ben oturdum. Karşıma oturmak yerine yanıma kayarak oturdu.

Ben sertleşince, "İ s t e r s e n ağlayabilirsin. Sizi buradan kimse göremez."

O haklı. Onun cüssesi barın geri kalanını kapatıyor. Sadece ikimiz, üzerinde Poker Oynayan Köpekler'in çerçeveli bir kopyasının asılı olduğu duvara bakıyoruz.

Kamburumu çıkarıyorum, başımı kabine yaslıyorum ve parmak uçlarımı göz çukurlarıma bastırıyorum.

Uzun bir süre öylece oturuyoruz, arka planda müzik kutusu çalıyor, havada sohbetin ve kadeh tokuşturmanın alçak uğultusu var. Sonunda, masanın üstünden bana doğru kayan bir bardağın sesini duyuyorum.

"Viski yardımcı olacaktır. En azından bir süreliğine."

Parmaklarımın arasından bakıyorum. Jonnie Walker Blue bardağı önümdeki masanın üzerinde duruyor. Sol tarafımda, Aidan kapüşonlu gözlerle bana bakıyor.

"Teşekkür ederim" diye fısıldıyorum ve bardağı kaldırıp tek seferde boşaltıyorum.

Aidan homurdanıyor. Onaylıyor mu yoksa onaylamıyor mu bilmiyorum ve her iki şekilde de umurumda değil.

Barmenle göz göze gelir, iki parmağını kaldırır ve bir içki daha ister. Hipster çocuk başını sallayarak onu onaylıyor.

İçkilerimiz teslim edilene ve barmen yoluna gidene kadar bir daha konuşmuyoruz.

Aidan alçak sesle, "Canını mı yakıyor? Seni tokatlıyor mu?"

"O" derken kimi kastettiğini biliyorum ve buna neredeyse gülecektim. Michael gezegendeki en az agresif insandı. Bir boks maçını bile izleyemezdi çünkü şiddet onu çok üzerdi.

"Hayır."

Aidan'ın sessizliği şüpheli görünüyor.

Bu adama herhangi bir açıklama borçlu olmadığımı biliyorum, ama bana karşı nazik davranıyor ve belli ki endişeli, bu yüzden ona isteksizce yarım gerçeği söylüyorum.

"O... beni terk etti."

"Ayrıldınız mı?"

Bunu söylemenin bir yolu da bu. "Evet."

Birasından uzun bir nefes çekiyor, sonra yutkunuyor ve bardağı yere bırakıyor. "Ben hiç evlenmedim. Bunun bir anlamını göremiyorum."

"Daha önce aşık olmuş olsaydınız ne demek istediğimi anlardınız."

"Sanki yapmadığımı düşünüyormuşsun gibi söylüyorsun." "Yaptın mı?"

Birasından bir yudum daha aldı. Dudaklarını yalayarak bana bakıyor.

"Hayır."

"O zaman ne kaçırdığınızı bilmiyorsunuz."

Bakışları delici bir hal alıyor. "Evet, her türlü eğlenceye benziyor."

Bu acıtıyor. Göz temasını kesiyorum ve yeni viski bardağımdan bir yudum alıyorum. "Buna değer. Ne kadar kötüleşirse kötüleşsin, sonunda her şey darmadağın olursa olsun, her dakikasına değer."

"Kendinizi bir barda bir yabancının yanında ağlarken bulsanız bile mi?"

"Evet. Ve ağlamıyorum. Teknik olarak da yabancı değilsin."

Burnundan kahkaha olabilecek bir nefes çıkarıyor. "Tamam. Sözüne güveniyorum."

Başını arkaya atıyor ve birasının kalanını boşaltıyor. Viskimden biraz daha içiyorum ve alyansımla oynuyorum, başparmağımla yüzük parmağımın etrafında döndürüyorum. Aidan fark etti.

"Size kişisel bir soru sorabilir miyim?" "Sormazsan harika olur."

Bunu görmezden gelerek, "Beni çekici buluyor musun?" diye soruyor.

Nefesim kesiliyor. Kalp atışlarım dörtnele hızlanıyor. Bardağı masaya bıraktım ve dikkatlice "Ben evliyim" dedim.

"Benim sorum bu değildi."

"Aidan-"

"Çünkü güzel olduğunu düşünüyorum. Üzgün, biraz şirret ama çok güzelsin. Bu gece benimle eve gelmeni istiyorum."

Dondum kaldım, ona bakakaldım. "Ne?"

Gülümsemiyor. Cevap vermiyor. Sadece gözlerimin içine bakıyor ve bekliyor.

Nefesimi kontrol altına almaya çalışırken bakışlarımı onunkilerden ayırıp Poker Oynayan Köpekler'in çerçeveli kopyasına sabitliyorum. "Ben yabancılarla yatmam."

"Az önce yabancı olmadığımı söyledin."

"İyi. Ben de yeni tanıdıklarımınla yatmam." "Bana bak."

"Yapmamayı tercih ederim."

Çenemi avucunun içine alıyor ve başımı çevirerek gözlerinin içine bakmamı sağlıyor.

"Beni çekici buluyor musun?"

Vücudum alevler içinde kaldı. Sinirle yutkundum, sonra "Hayır" dedim.

"Tamam. Tekrar deneyelim. Ve bu sefer bana karşı dürüst ol. Beni çekici buluyor musun?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp çiğniyorum. Bakışları ağızma düşüyor, sonra tekrar gözlerime yöneliyor.

Elini çenemde tutarak, "Ben de öyle düşünmüştüm. Öyleyse benimle eve gel. Seninle sevişmeme izin ver. Buna ihtiyacın var."

Kendimi geri çekip bir elimle gözlerimi kapatıyorum. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Daha önce kimse sana seni becermek istediğini söylemedi mi?"

Yüzüm çok sıcak, güneş yanığı gibi. Kulaklarım da öyle.
"Artık gitmeliyim."

"Kaçma."

"İnsanlar korktuklarında genellikle böyle yaparlar."

"Benden korkmuyorsun. Sadece şaşırdın. Onlar
iki farklı şey."

"Korkup korkmadığımı nereden biliyorsun? Beni
tanımıyorsun bile!"

"Yeterince biliyorum."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Lanet olsun, kendinden
gerçekten eminsin, değil mi?"

"Bana bak, Kayla."

"Yapamam. Utançtan alev alev yanan bir su birikintisine
dönüşebilirim."

"Beni becermek istediğin için utanmamalısın."

"Aman Tanrım! Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?"

Elimi yüzümden çekiyor ama bırakmıyor. Diğer elini
yanağıma doluyor ve başımı nazikçe ona doğru çeviriyor.

Ben ona bakarken, "İyi bir saçmalık tespitçisi olduğunu
söylemiştin. Bunun saçmalık olduğunu düşünüyorsan söyle.
Ben seni istiyorum. Sen de beni istiyorsun. Üzgünsün.
Sadece bu gece için bile olsa seni iyi hissettirmek
istiyorum. Benden korkmuyorsun. Sana zarar
vermeyeceğimi biliyorsun. Şu anda sadece biraz kafan
karışık, insanların tam olarak ne demek istediklerini
söylemesine alışık değilsin ve bununla nasıl başa
çıkacağından emin değilsin."

Bakışları tekrar ağzıma düşüyor. Sesi boğuk çıkıyor. "Ve
seni öpmemi istiyorsun."

Kalbim acıyla çarparken belli belirsiz, "Sen delisin, öyle mi? Sen delinin tekisin."

"Olmadığımı biliyorsun."

"Dürüstçe söyleyebilirim ki şu anda kendi adımları bile bilmiyorum."

"Ben Kayla," diyor usulca, sonra eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Neredeyse bir öpücük. Dil yok. Neredeyse hiç baskı yok. Sadece ağzının benimkine hafifçe değmesi ve sonra bitmesi.

Ve nefes nefese kaldım.

Titriyor ve nefes nefese kalıyorum, çünkü ciğerlerim bir mengenede sıkıştırılıyor ve vücudumun üretebildiği her damla adrenalin kan dolaşıma karışıyor.

Öpüşmeme olayı elektrikliydi.

Gözlerimin içine bakarak, "Bir tane daha ister misin?" diye fısıldadı.

Birkaç santim öteden beni izlerken, gözleri vahşileşmiş bir halde nefes almak için duraklıyorum. "Emin değilim. Bunalmış hissediyorum. Beynim doğru çalışmıyor, bu yüzden sana dürüst bir evet ya da hayır diyemiyorum."

"Tamam," diyor, başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde hafifçe ileri geri gezdirerek. "Karar verdiğinde bana haber ver."

Sonra geri çekilir ve barmene bir tur daha içki getirmesini işaret eder.

Neredeyse yüzüstü masaya yığılacaktım ama kendimi kontrol etmeyi başardım. Viskiden bir yudum alıyorum ve ağır, düzensiz bir nefes veriyorum. "Biraz daha içersem eve gidemeyeceğim. Yoksa planın bu mu?"

"Planım seni soymak ve boşalırken nasıl ses çıkardığını öğrenmek."

"Kutsal..."

"I Yapma. istiyorum sen Sarhoş, Gerçi.
I istiyorum sen böylece daha fazlası için
geri gelirsiniz."

"Yapacağımın emin gibisin."

"Eminim. Ve yapacaksın."

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Hayatını böyle bir
özgüvenle sürdürmek harika bir şey olmalı."

"Evet, öyle. Seni tekrar öpmek istiyorum."

"Lütfen ayağa kalkmam için bana bir dakika verir
misiniz?"

Sanki biri beni uçurumdan aşağı itmiş gibi
hissediyorum." "Bir şeyin yok."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü artık ağlamak istemiyorsun."

Bunu düşündüm. "Haklısın. İstemiyorum."

"Bir şey değil."

Tuhaf bir şekilde kendine güveniyor ama ukala
olmadığını itiraf etmeliyim. Konuşma tarzında kibir yok.
Sanki sadece gerçekleri söylüyor, sonra da bunlara nasıl
tepki vereceğime benim karar vermeme izin veriyor.

Açık sözlülüğü ferahlatıcı mı yoksa tuhaf mı
bilemiyorum.

Yine de bir konuda haklı. Ondan korkmuyorum. Normal
diyebileceğimiz biri değil, en azından benim erkeklerle olan
deneyimlerim açısından, ama beni sadece geriyor,
korkutmuyor.

Sanırım gerginlik aynı zamanda tahrik olmak olarak da
tanımlanabilir, ama henüz bunu düşünmeye hazır değilim.

"Karşılıklı otursak sorun olur mu?" diye sordum.

"Elbette. Özel bir nedeni var mı?"

"Varlığınızı biraz fazla güçlü buluyorum."

Kıkırdıyor. "Hareket edeceğim, ama masanın karşısında hâlâ çok güçlü olacağımı haber vereyim."

"Bu muhtemelen doğru."

"Ayrıca, bana bakmak zorunda kalacaksın. Bu şekilde gözlerimden kaçabilir ve istediğin kadar o çirkin tabloya bakabilirsin." Bu beni gülümsetti. "Sen ilginç bir adamsın, Aidan,

Sana bunu vereceğim."

"Teşekkür ederim. Bence sen de ilginç birisin." Sesi düşer. "Gözlerin inanılmaz."

Yanaklarım ve kulaklarım yeniden ısınıyor. "Benim için geldiğinde o gözlerin açık olmasını istiyorum" diye eklediğinde ateş daha da harlanıyor.

Ağzım kurudu. Tekrar konuşabilmem için viskiden bir yudum daha almam gerekiyor. "Seninle yatacağımı söylemiyorum, çünkü yatmayacağım, ama sadece sohbetin hatırına, bilmelisin ki ben hafif bir kıyım."

"Benimleyken değil, değilsin."

İnançsızlıkla başımı sallıyorum. "Buna gerçekten inanamıyorum." "Nedenmiş o?"

"Çünkü böyle konuşmalar gerçek hayatta olmaz."

"Daha önce böyle bir şey yaşamamış olmanız, bunların olmayacağı anlamına gelmez."

Sürekli çok iyi noktalara değiniyor, bu da oldukça rahatsız edici. "Bugünlerde bütün bekarlar böyle mi..."

"Ne?"

"Bir kelime arıyorum." "Künt mü?"

"Açıklık benim düşündüğüm şeye daha yakın."

Kıkırdaması alçak ve tehlikeli. "Henüz açıkça duymadın, Kayla."

Sonunda bakışlarımı önümdeki duvardan ayırıyorum ve dönüp ona bakıyorum. Gözleri sıcak ve ifadesi de öyle, ama yine de ürperiyorum.

Kararlı bir şekilde, "Seninle seks yapmayacağım." diyorum. "Tamam."

"Ben ciddiym, Aidan. Şu anda biriyle takılmak için doğru kafa yapısında değilim."

"Seni duyuyorum."

Gözlerimi kısıyorum ve yüz ifadesini inceliyorum. "Neden hâlâ seninle yatacağımı düşünüyormuşsun gibi konuşuyorsun?"

"Çünkü ben öyle düşünüyorum. Ama yanılıyor da olabilirim. Olur böyle şeyler."

Bir an birbirimize baktık, ta ki o yumuşak bir sesle "Umarım öyle değildir. Seni gerçekten boşaltmak istiyorum."

Hem tamamen uygunsuz hem de gülünç derecede çekici olmayı nasıl başarıyor anlamıyorum. Bu büyü her neyse, aptalca bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşmalıyım.

"Ben şimdi eve gidiyorum. İlginç bir sohbet oldu, uzun süre unutamayacağım bir sohbet."

Bakışları ağızma düşüyor. Belirgin bir pişmanlıkla, "Ben de unutmayacağım," diyor.

Bakışlarımla buluşmak için tekrar yukarı bakıyor. "Ama fikrini değiştirirsen, ben hemen üst katta, barın üzerinde yaşıyorum. Ben evdeyim."

Her akşam altıdan sonra ve gece yarısına kadar ayaktayım. Eğer daha geç gelerseniz kapıyı biraz daha yüksek sesle çalmanız gerekebilir, çünkü ölü gibi uyurum."

"Kapını çalmayacağım, Aidan." "Tamam."

"Lütfen şunu söylemeyi kes. Kelimeyi anlamından uzaklaştırıyorsunuz."

Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. Koyu renk gözleri muzip bir ışıkla dans ediyor. "Sen nasıl istersen patron," diye mırıldanıyor ve sanki beni benden daha iyi tanıdığını düşünüyor.

Sonra ayağa kalkar ve kapıya doğru eliyle işaret eder. "İyi akşamlar dilerim."

Arka cebimden para çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. Aidan bana sanki ayak başparmağını ezmişim gibi bakıyor.

"Bunu yapma," diyor.

"İçkilerimi ödeyecek misin?"

"İşlemsel olsun." "Adil davranıyorum."

"Hadım edici oluyorsun." "Bu çok saçma."

"Öyle mi? Sen erkek misin?"

Ona ekşi bir bakış gönderiyorum. "En son kontrol ettiğimde öyle değildi."

"O zaman neyin hadım edici olduğunu bilmiyorsun. Paran sende kalsın."

Mükemmel bir zamanlamayla, hipster çocuk içkilerimizle birlikte geldi. Sanki Aidan bir asır önce sipariş etmiş gibi. O içkileri koymadan önce ben ayağa kalktım.

Aidan'a "Randevuda olsaydık içkilerimi ödemene izin verirdim. Ama seni kovdum ve bu bir randevu değil, o yüzden ben ödeyeceğim."

Seni tekrar görmek güzeldi." Durakladım. "Hoştan daha doğru bir kelime arıyorum ama aklıma bir şey gelmiyor."

Hipster içkileri masaya koyuyor ve şöyle diyor, "Baffling. Şaşırtıcı. Kafa karıştırıcı. Garip."

Aramızda bir ileri bir geri bakıyor, sonra arkasını dönüp tekrar gidiyor.

Aidan bana yakıcı bir şiddetle bakarak, "Bu çocuğu hep sevmişimdir," diyor.

"Güle güle, Aidan."

"İyi geceler, Kayla."

Vedalarımız arasındaki farkın onun tarafından kasıtlı olarak yapıldığını biliyorum ama söyleyecek başka bir şey bulamayınca dönüp gidiyorum.

Sevgili Kayla,

Bana cevap yazdığınız için teşekkür ederim. Sorduğunuz tüm sorulara gelince, hiçbirinin önemi yok. Kulağa kaba geliyorsa özür dilerim ama gerçek bu.

Sana her zaman doğruyu söyleyeceğim. Başka türlü yapamam. İşte hoşunuza gidebilecek bir ayet:

Ama daha şimdiden arzum ve iradem bir
tekerlek gibi tek bir hızda dönüyordu.

Güneşi ve diğer yıldızları hareket ettiren aşk.

Sen ne düşünüyorsun?

Dante

 Bu sefer mektubu posta kutusunda buldum. Mutfak masasında gizemli bir şey yok ama yine de neden geldiğine dair büyük bir gizem var.

Çünkü bu adamı tanımıyorum.

Bay Gizemli mektuplarını dedektife teslim etme tehdidimi görmezden geldi, yani ya blöf yaptığını düşünüyor ya da umursamıyor.

Mutfakta titreyen ışığın altında durup mektubu tekrar okudum. Ayet benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Etmemeli de, çünkü bir delinin zihninden çıkmıştı.

Keşke Michael'a bundan bahsedebilseydim. Ne kadar gülerdik. Polisi aramadan hemen önce.

Yapmam gerekenin bu olduğunu biliyorum ama çok yorgunum. Belki sabah telefonu açıp kibar bir polis memuruna çılgın bir mektup arkadaşım olduğunu ve lütfen hapishaneye gidip bana mektup yazmayı bırakmasını söyleyebilecek gücü kendimde bulabilirim, ama şimdilik tek yapmak istediğim uyumak.

Uyu ve Aidan Leighrite ile büyücülüğünü unut.

O tesadüfi karşılaşma yüzünden hala damarlarımda adrenalin dolaşıyor. Bana bakışı. Söylediği şeyler.

"Planım seni soymak ve boşalırken nasıl ses çıkardığını öğrenmek."

Sonsuz inançsızlığıma rağmen, teklifini bir an için gerçekten düşündüm.

Bu bir şoktu. Öyle olmalıydı. Normal ruh halimde o adamın suratına bir tokat atar, bardan dışarı fırlar ve onu Better Business Bureau'ya şikayet ederdim. Kim bir müşteriyle böyle konuşur ki?

Eski bir müşteri ama yine de.

Aslında, teknik olarak onu hiç işe aldım mı? Fiyat konusunda pazarlık yaptık ama herhangi bir sözleşme imzalamadım. O kadar ileri gitmedik. Önce onu evimden attım.

Tanrım, kimin umurunda? Bu benim için çok fazla.

Tüm kapıların kilitli ve perdelerin çekili olduğundan emin oluyorum. Sonra yukarı çıkıyorum, mektubu diğerleriyle birlikte iç çamaşırı çekmeceme koyuyorum ve yatıyorum.

Birkaç dakika içinde uykuya dalıyorum ama gecenin bir yarısı bir şey beni uyandırıyor.

Sersemlemiş bir halde yatağıma uzanıp karanlığı dinliyorum. Hava yine fırtınalı ve rüzgar esiyor. Yağmur çatıya vuruyor. Alt katta bir yerde bir ağaç dalı pencere camına sürtünüyor.

Hayır, o bir ağaç dalı değildi. Bir döşeme tahtasının gıcırtısıydı.

Sanki biri merdivenlerden sürünerek çıkıyor.

Yatakta dimdik oturuyorum, kalbim küt küt atıyor. Nabzımın sesini duymaya çalışarak kulak kabarttım ama

ses bir daha gelmez.

Hayal mi ettim? Yoksa evde biri mi var?

Panik yapmamaya çalışıyorum. Mantıklı olmaya çalışıyorum. Ev eski ve her türlü garip sesi çıkarıyor, özellikle de fırtına olduğunda. Bahçede bir şeyler savruluyor... belki de ses bir çim sandalyenin devrilmesiydi. Ya da oturma odasındaki perdelerin arasından gelen bir cereyandır. Ya da tamamen hayal gücümün bir ürünü, çünkü hala yalnız uyumaya alışmaya çalışıyorum.

Tüm bunlar, döşeme tahtası tekrar gıcırdayana ve bir çılgılığı bastırmak zorunda kalana kadar tamamen mantıklı geliyor.

Yataktan fırlayıp kapıya koştum ve kilitledim. Kalbim küt küt atarken banyo lavabosunun altındaki el fenerini aldım. Büyük, ağır ve silah olarak kullanmayı düşünebildiğim tek şey. Sonra yatağın kapının karşısındaki tarafına çömeliyorum ve orada oturuyorum, titriyorum ve aşırı nefes alıyorum, el fenerini bir beyzbol sopası gibi tutuyorum.

Aptalca davrandığıma karar vermeden önce ne kadar süre böyle durduğumu bilmiyorum.

Eğer biri eve girmiş olsaydı, bir pencere kırılması ya da bir kapının tekmelenmesini duyardım. Sadece birkaç tahta gıcırtısı değil, daha fazla ayak sesi duyardım, çünkü merdivenler her adımda gıcırıyor. Sadece paranoyaklaşıyorum.

Bu olmalı.

Alternatifi çok korkutucu.

Ayağa kalkıyorum, kalçalarım kramp girince irkiliyorum. Kapıya gidip kulağımı dayıyorum ve dinliyorum. Çatıdaki yağmurdan başka bir şey duymuyorum. Üzerime bir şeyler giymeye karar veriyorum ve geceliğimi hızla çıkarıp kot pantolon ve gömlek giyiyorum.

Sonra, el fenerim elimde ama açık değilken, yatak odasının kapısını dikkatlice açıp dışarı bakıyorum.

Koridor zifiri karanlık. Aysız bir gece ve yoğun bir bulut örtüsü var. Bir an karanlığı dinliyorum, çıplak ayaklarımla koridordan aşağı iniyorum ve parmaklıkların üzerinden aşağıdaki oturma odasına bakıyorum.

Orası da karanlık. Karanlık ve sessiz. Hiçbir şey hareket etmiyor.

Sonra tüylerim diken diken olmaya başlıyor çünkü izlendiğime dair tüylerimi diken diken eden bir his var içimde.

Evden çıkın!

Tutarlı bir düşünce bile değil. Daha çok bilinçaltı bir şey gibi, sanki beynimin kadim kısmı bana bir uyarı çılgılığı atmış gibi.

Kalbim boğazımda ve ellerim titrerken, merdivenlerden olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde iniyorum. Antredeki konsol masasından arabanın anahtarlarını kaptığım gibi büyük bir panikle evden çıkıyorum, çantamı yanıma alma zahmetine bile girmiyorum.

On dakika sonra, Aidan'ın kapısını yumrukluyorum.

Üzerinde kalçalarına kadar inen solmuş bir kot pantolondan başka bir şey yok. Saçları dağınık, karnı dümdüz, göğsü dövmelerle kaplı.

O muhteşem.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim." demeden hemen önce onun yalnız olmadığı düşüncesi beynimden geçiyor. Şimdi gidiyorum."

Ben kaçamadan beni kolumdan tutup içeri çekti.

Kapıyı arkamdan kapatarak, "Sorun ne? Ne oldu?" diye sordu.

Dişlerim takırdamaya başladı. İşte o zaman sırlıslıkla oldüğümü fark ediyorum, çünkü evden yağmurun altında montsuz çıkmıştım. Ya da ayakkabısız.

Ya da iç çamaşırı.

Üzerimdeki ince tişörtün altındaki göğüslerimi saklamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Birinin evime girdiğini düşündüm."

Kara kaşları birbirine yaklaşıyor. "Demek buraya geldin?"

Ben bir moronum. Dünya üzerinde yürüyen en aptal insanım. İnsanlığın geri kalanının güvenliği için, zamanın geri kalanında hükümet tarafından işletilen bir tesise kilitlenmeliyim.

Yüzümdeki sıkıntıyı görmüş olmalı ki nazıkçe "Bu bir sitem değildi" dedi.

Bu ateşli çatı ustasının iyi bir kelime dağarcığı olduğunu aklıma not ediyorum ama "İslanmışsın" diye ekleyince dikkatim dağılıyor.

Bakışları yavaşça vücudumdan aşağı iniyor, sırlıslıkla giysilerimi ve çıplak ayaklarımı inceliyor. Tekrar yukarı çıkıyor, sonunda gözlerime yerleşmeden önce dudaklarıma takılıyor.

Sesi boğuk, "Hadi seni ısıtalım. Sonra bana ne olduğunu anlatabilirsin."

Beni dirseğimden tutup içeri götürüyor, mutfak masasına oturtuyor ve başka bir odada kayboluyor. Havlu almak için sanırım, gerçi gecenin bir yarısı kapısına sırlıslıkla gelen deli kadını almaları için polisleri arıyor da olabilir.

Titreyerek etrafıma bakıyorum.

Evi küçük ama düzenli. Mutfak ve oturma odası açık konsept bir tasarımla yan yana. Alan, bir dizi açık kitaplık ile görsel olarak ayrılmış, diğer tarafta bir kanep ve sandalyelerin yanı sıra televizyon ve bir sehpa var. Kaybolduğu koridorun aşıağısında yatak odaları olmalı.

Burada bir bekârın yaşadığını düşünürsek, bu kadar temiz ve düzenli olmasına şaşardım. Lavaboda kirli bulaşık bile yok.

Elinde kabarık beyaz bir havluyla geri dönüyor ve "Ayağa kalk" diye emrediyor.

Biri bana emir verdiğinde genellikle huysuzlaşsam da itiraz etmeden itaat ediyorum. Havluyu sırtıma ve omuzlarıma sarıyor ve onunla kollarımı ovmaya başlıyor.

Yüzüme bakmadan, "Utanma," dedi.

"Senin için söylemesi kolay. Sabahın bir saatinde bir yabancınn mutfağında duran ıslak aptal sen değilsin."

"Ben yabancı değilim, unuttun mu? Sen de aptal değilsin." Kendime böyle hitap ettiğim için sinirlenmiş görünüyor. Ya da belki de sinirlenmesi benim beklenmedik gelişimle ilgilidir, ki bu çok daha mantıklı olurdu. Zavallı adam işe gitmek zorunda. içinde ve Sabah, ve Şimdi o var a ıslatma psikopatla başa çıkmak için.

Havluyu başımdan yukarı çekiyor ve saçımdaki yağmuru silmeye başlıyor.

Yüzüm alev alev yanarken, sefil bir şekilde "Sanırım aşıağılanmaktan ölüyorum" diyorum.

"Hiçbir şeyden ölmüyorsun. Sessiz ol ve bunu yapmama izin ver."

Gözlerimi kapatıyorum ve bir insanın aklını yitirdiğini nasıl anlayacağını merak ederek öylece duruyorum. Ama kendimi bunu düşünmemeye zorluyorum çünkü deliliğin belirtileri arasında yağmurun bir hırsız olduğunu hayal etmek ve yardım için kovduğunuz ve seks için geri çevirdiğiniz çatı ustasının evine kaçmak da vardır.

Aidan konuşma tonuyla, "Korktuğun zaman neden beni seçtiğin hakkında daha sonra konuşacağız, ama bu arada bana neler olduğunu anlat" diyor.

Konuşurken ona bakamayacak kadar korkak olduğum için gözlerimi kapatıp her şeyi anlatıyorum. Bitirdiğimde, "Güvenlik alarmanız yok mu?" dedi.

"Hayır."

"Bunu yarın hallederiz."

Sonunda ona bakacak cesareti buldum. Yüz ifadesi eğlence ve endişenin hoş bir bileşimi. Koyu renk gözleri sıcak ama kaşları hâlâ aşağıya doğru çekik.

Uzanıp sakalını okşama isteğime direnerek, "Ne demek istiyorsun?" diyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Ve hala titriyorsun." "Elimde değil. Donuyorum."

Havluyla başımı ovmayı bıraktı. "Şimdi bir şey söyleyeceğim. Sakın korkma."

"Sadece söylemeliydin. Şimdi çıldırmak zorundayım." "Kuru giysiler giymelisin."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bu beni neden korkutsun ki?"

"Çünkü üzerini değiştireceğin kuru giysiler benim."

Bir adım aramızda duruyoruz, ben soğuktan titriyorum, o sıcaktan yanıyor, ta ki ben "Bana uyacak bir şeyin olduğundan şüpheliyim" diyene kadar.

Gülümsüyor. "Şu haline bak, hiç korkmuyorsun."

"Oh, öyleyim. Ama bir gece için yeterince tuhaf şey yaptım, bu yüzden içimde tutuyorum."

"Benimle gel."

Beni elimden tutup mutfaktan çıkarıyor ve koridordan yatak odasına götürüyor. O dolabına girip ışığı yakarken ben de yere serilmiş bir şiltenin üzerinde bir yastık ve battaniyeden oluşan yatağına bakıyorum. Odadaki diğer eşyalar, bir duvarda basit bir ahşap şifonyer ve diğer duvarda kitaplarla dolu bir kitaplık.

"Evet, biliyorum. Süper lüks. Al bakalım."

Geri döndü, o kadar büyük siyah bir sweatshirt uzatıyor ki, akşam yemeğinde kemer ve topuklu ayakkabılarla giyip iyi giyinmiş olabilirim.

Havluyu ondan alıyorum ve bir güvenlik battaniyesi gibi göğsüme bastırıyorum. Havlu hâlâ başıma ve omuzlarıma sarılmış durumda. Hâlâ soğuktan titriyorum.

Kendimi tamamen
gülünç hissediyorum.

"Aidan?"

"Evet, Kayla?"

"Bunun için gerçekten üzgünüm. Söz veriyorum, dev bir bunalım vakası değilim. Sadece küçük biriyim."

Çok ciddi görünerek yanağımdaki nemli saç telini okşuyor. Mırıldanıyor, "Sen hiçbir şey değilsin ama

güzel." Bir süre durakladıktan sonra ekliyor: "Bu konuda da korkmana gerek yok. Yağmurdan kaçan travma geçirmiş kadınları baştan çıkarmaya çalışmıyorum."

"Tamam. Bunun için teşekkürler. Bununla giyebileceğim bir eşofman altınız var mı acaba?"

"Onların içinde yüzüyor olurdun." "Biliyorum, ama..."

"Ama ne?"

Derin bir nefes alıyorum ve söylüyorum. "Kukum dışarıda kalırsa aşırı derecede bilinçli olurum."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor.

"Üzerimde hiç iç çamaşırı yok."

"Oh. Oh."

"Evet. Yani."

"Bekle. Buraya iç çamaşırsız mı geldin?" "Yemin ederim önceden planlanmamıştı."

Kaşlarını kaldırdığında iç geçiriyorum. "Panik içinde giyindim. İç çamaşırı için zamanım yoktu."

"Ya da sütyen," diyor, sesi alçalarak.

İrkildim. "Fark ettin."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Tabii ki fark ettim." Durakladı. "Ayrıca utandığında yanaklarının kıpkırmızı olduğunu da fark ettim."

"Bilgi için teşekkürler. Beni terletiyor musun, terletmiyor musun?"

"Bir çift eşofmanım yok." "Oh."

"Pantolonunu kurutucuya koyabilirim." Ben bir şey söylemeyince ekliyor: "Ya da burada durup birbirimize bakabiliriz. Bu da bana uyar."

"Neden?"

Bir süre sonra sessizce, "Sana bakmayı seviyorum," diyor.

Göğsümün içinde tuhaf bir his var. Bir sıkışma ama aynı zamanda bir gevşeme gibi. Bunun pişman olacağım bir şey yapmak üzere olduğum anlamına geldiğinden eminim.

Omuzlarımı silkiyorum ve havlunun yere düşmesine izin veriyorum. Sonra ıslak gömleğimi başımın üzerine çekip Aidan'ın önünde belden yukarısı çıplak duruyorum.

Bakışları göğsüme düşüyor. Dudakları ayrılıyor. Gözbebekleri büyüyor. Çıplak göğüslerime yanan gözlerle bakarken kıpırdamadan duruyor.

Fısıldıyorum, "Bakmaktan fazlasını yapmanı istiyorum."

Sert bir sesle, "Sen nasıl istersen patron," dedi ve beni yakaladı.

H ağzı bir şekilde hem yumuşak hem de serttir. Kısa sürede anlaşılır ki bu adam sadece inanılmaz, zar zor kelebek öpücüğü vermeyi biliyor, aynı zamanda nasıl yiyip bitiren bir öpücük vereceğini de biliyor.

Ve böylece. Lanet olsun. Güzel.

Ağzıma girerken beni kollarıyla sıkıca tutuyor ve ona karşı titriyorum, tenim tene değişiyor, nabzım fırlıyor. Kendimi mi yoksa onu mu ayakta tuttuğumdan bile emin değilim. Ağzımın içinde inleyene ve nefes nefese çekilene kadar tutkuyla öpüşüyoruz.

Büyük, sert elleriyle göğüslerimi kavırıyor ve onları öpmek için eğiliyor.

Sıcak ağzı sert bir meme ucunun üzerine kapandığında, bu his karşısında nefesim kesiliyor. Emdiğinde tekrar nefesim kesiliyor. Dişleri o meme ucunun üzerinde gezinirken aynı anda diğerini iki parmağının arasında sıkıştırdığında inliyorum ve ellerimi saçlarının arasına sokarak ona doğru sarkıyorum.

Bunun çılgınca olması umurumda değil. Yanlış olup olmadığı umurumda değil. Şu anda kendimi bir süreliğine bu güzel canavarın içinde kaybetmek dışında hiçbir şey umurumda değil.

Boktan hayatım yarın bıraktığım yerde beni bekliyor olacak.

Aidan beni kaldırıyor. Bacaklarımı beline doluyorum ve başımı eğiyorum, ağzına açım. Dilini dudaklarımın arasına sokuyor ve kıcımı kavlıyor. Dönüp yatağa doğru yürürken öpüşüyoruz ve şiltenin üzerine diz çöküp beni aşağı indirip üzerime düşerken de öpüşmeyi bırakmıyoruz.

Kilosu. Tanrım, kilosu inanılmaz. Michael büyük bir yemekten sonra 65 kiloydu. Aidan saf kaslarıyla 200 kilodan fazla olmalı.

Çenemi, boynumu, göğsümü öpüyor. Göğüslerimi de yine kabaca ve açgözlülükle. Sırtımı eğiyorum ve gözlerimi kapatıyorum, sakalının tenime verdiği hissi seviyorum. Ne kadar sert nefes alıyor. Bana kırılgan, kırılabilir bir şeymişim gibi değil de, bana vermek istediği her şeyi kaldırabilecek kadar güçlü olduğumu düşünüyormuş gibi davranması.

Ve bana her şeyi vermesini istiyorum.

Şu anki gibi.

Altında kıvranırken nefes nefese, "Kotumu çıkar. Acele et."

Başını kaldırıyor ve ateşli gözlerle bana bakıyor. "Acelen ne?"

"Az önce patronun ben olduğumu söyledin. Bu yüzden sana acele etmeni söylüyorum."

Bakışlarımı tutarak başını eğiyor ve dilini ağrıyan meme ucumun etrafında gezdiriyor. Bunu, patronun ben olduğumu söylemesinin sadece lafın gelişi olduğu anlamına alıyorum.

Diğer meme ucuna geçiyor ve aynı şeyi yapıyor. Dirseklerine dayanarak üstüme, açılmış kalçalarımın arasına uzanıyor ve ben inleyip beni kızdırmaması için yalvarana kadar göğüslerimin arasında ileri geri gidip geliyor, emiyor ve yalıyor.

"Seninle dalga geçmiyorum bebeğim," diyor gırtlaktan gelen bir sesle. "Sana ihtiyacın olanı veriyorum."

Bayılırdım ama hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum.

Karnımdan aşağı, kot pantolonumun kemerine kadar öpüp yalıyor, sonra dilinin ucunu altından geçiriyor. Titreyip inlediğimde kıkırdıyor.

Sonra düğmeyi yırtarak açıyor, fermuarı indiriyor, yüzünü açıklığa sokuyor ve içine çekiyor.

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkarıyor. İçime bir ürperti gönderen ilkel, erkeksi bir arzu sesi. Başka bir hızlı hareketle kot pantolonumu kalçalarımın altına aşağı çekerek beni ortaya çıkardı.

Yüzünü bacaklarımın arasına gömüyor ve yalamaya başlıyor.

Çaresizce inleyerek ellerimi saçlarına daldırıyorum ve kalçalarımın hareketini dilinin darbelerine göre ayarlıyorum. Kalçalarımı daha geniş açamıyorum çünkü kot pantolonumun bel bandı tarafından kısıtlanmış durumdayım ama bunun bir önemi yok. Aidan ne yaptığını çok iyi biliyor. Ellerini kıkımın altına kaydırıyor ve kalçalarımı kaldırıyor, kık yanaklarımı kavlıyor ve ben çaresizlik içinde kıvranıp inerken amımı Fransız öpücüğüyle öpüyor.

Ürpererek adını söyledim.

"Hadi," diye fısıldıyor ateşli bir şekilde, dilini zonklayan klitorisimin üzerinde ileri geri gezdiriyor. "Bırak beni, bebeğim."

Daha önce hiç bir erkek bana böyle hitap etmemişti. Michael takma isim kullanmazdı, ondan önceki erkek arkadaşlarım da kullanmazdı. Bunu neden bu kadar seksi bulduğumu bilmiyorum ama buluyorum. Bana bir daha Kayla demesini istemiyorum.

Yalamayı bırakıp bir meme ucundan süt çeker gibi klitorisimi emiyor. Ağzında orgazm oluyorum, akılsızca onun adını haykırıyorum.

Ben çok hassas olduğuy için durması için yalvarana kadar emmeye devam ediyor. Sonra ayağı kalkıyor, kotumu bacaklarımdan aşağıya doğru çekiyor, fermuarının düğmelerini açıyor ve kendi kotunu yırtıyor.

Aidan tekrar üstüme çıkmadan önce uyluk dövmelelerini ve koyu renkli kasık kıllarıyla çevrili ereksiyonu bir anlığına görebiliyorum, beni tutkuyla öperken sikinin başını kayganlaştırmak için am dudaklarımdın arasında aşağı yukarı kaydırıyor.

Ani ve güçlü bir hamleyle içime soktu.

Ben haykırırken kulağıma hırılıyor: "Çekilmem gerekiyorsa söyle yoksa içine boşalacağım."

Bir cevap beklemeden beni derin ve sert bir şekilde sikmeye başladı.

Ve bunu seviyorum. Tanrı yardımcım olsun ama seviyorum. Benimle sevişeceğini söyledi ama bu ondan çok daha hayvani. Sert ve gürültülü ve göğsümden kopmak isteyen coşku kahkahasına karşı koymak zorundayım.

Ağzımı tekrar aldığında, onun üzerinde kendimin tadını alıyorum. Beynimin loş bir kısmı tüm ışıkların açık olduğunu fark ediyor ve muhtemelen en azından biraz bilinçli hissetmem gerekiyor, ama buna yer yok. Her seferinde

Kalçalarının güçlü itişiyile beni aklımdan çıkarıp bedenimin derinliklerine götürüyor ve her şeyi hissetmemi sağlıyor.

Sert meme uçlarım göğsüne sürtünüyordu.

Parmakları saçlarımı çekiyordu.

Derin öpüşürken dişlerimiz çarpışıyor.

İkimizin de çıkardığı sesler ve vücutlarımızın birleşme sesleri. Sanırım onun kalbinin de benimki kadar deli gibi çarptığını duyabiliyorum.

Sonra sırt üstü dönüp beni de yanına alarak beni korkutuyor. Nefes nefese, bir zevk seli içinde ona bakıyorum. Ellerimi geniş göğsünün üzerinde birleştiriyorum.

Dudaklarını yalıyor ve ellerini vücudumda aşağı yukarı gezdiriyor, göğüslerimi sıkmak için duraklıyor, sonra göğüs kafesimin ve belimin şeklini kalçalarımın kadar takip ediyor. Parmaklarını oradaki ete geçiriyor ve leğen kemiğini yukarı doğru esneterek içimde daha da derinlere iniyor.

"Kıvılda," diye emrediyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Adamın ikinci kez sormasına gerek kalmıyor. Kalçalarım ağrıyana ve ikimiz de inleyip terleyene kadar sert sikinin üzerinde aşağı yukarı zıplıyorum ve o, "Boşalmak ister misin?" diyor.

"Evet!"

Başparmağını klitorisime bastırıyor ve ben kalçalarımı çalıştırıp kendimi onun kalın shaftına çılgınca doyururken orada tutuyor.

Karanlık bir şekilde emrediyor, "O zaman yap."

Sanki bir düğmeye basmış gibi. Vajinam kasılmaya başlıyor, şiddetli, ritmik darbelerle sikinin etrafında kenetleniyor. O kadar güçlüler ki nefesim kesiliyor. Başımı geriye atıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve tırnaklarımı göğsüne batırıyorum.

kasları, beni sikerken zevkle homurdanmasını dinlemek ve onun sikine sertçe boşalıyorum.

Yukarı uzanıyor ve kabaca göğsümü sıkıyor. "Çok güzel," diye tıslıyor. "Tanrım. Kayla. Sikeyim. Haklıyım-"

Bir iniltiyle kesiyor ve sarsılarak içime boşalıyor.

Ona bakıyorum.

Gözleri kapalı. Başı yastığın üzerinde geriye doğru eğilmiş. Karın kasları sıkılı, çenesi ve pazuları da öyle. Cildi hafif bir ter pırıltısıyla parlıyor. Boynunun yan tarafındaki bir damar dışarı fırlamış ve çılgınca atıyor ve bir anlık parlak bir netlikle bunun benim için olduğu kadar onun için de iyi hissettirdiğini anlıyorum.

O coşku hissi geri geliyor. Bunu yapacağımı bilmeden gülmeye başlıyorum.

Zorlukla nefes alan Aidan gözlerini açıyor ve bana bakıyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Ona sırtıyorum. "Merak etme, psikotik bir kriz falan geçirmiyorum. Bu sadece vay be demek gibi bir şey."

Kara gözleri parlıyor, sırtışıma karşılık veriyor ve kalçalarımı sıkıyor. Bir sürü altın hazinesi bulmuş bir korsana benziyor.

Birden bunun benim için sıradan bir Perşembe gecesi olduğunu düşünebileceği gibi korkunç bir düşünceye kapıldım. Sanki yarı yabancılarla yatağa atlamak olağan bir şeymiş ve bu özel bir şey değilmiş gibi.

Böyle düşünmesini istemiyorum.

Ben de dedim ki, "Yemin ederim normalde bunu yapmam. Aslında bunu daha önce hiç yapmadım."

"Seks mi yaptın?"

Göğsüne vuruyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun, komik adam."

Hâlâ sırtarak beni belimden kavırıyor ve sırtüstü yatırıp sikini içimde tutuyor. Ağırlığını bacaklarımın arasına yerleştiriyor ve göğüslerimizi birbirine bastıracak şekilde eğiliyor. Sonra beni derinden öpüyor ve başımı büyük ellerinin arasında tutuyor.

Hava almaya çıktığımızda, "Şanslıyım." diye mırıldandı.

Bacaklarımı sırtına, kollarımı omuzlarına doluyor ve memnuniyetle iç çekiyorum.

Boynuma sokuluyor, saçlarımın arasından derin derin nefes alıyor, sonra da zevk dolu bir sesle nefes veriyor. "Seni kurutmak istedim ama sonunda daha da ıslattım, değil mi?" diye fısıldıyor.

"Kendinden bu kadar memnun görünme."

Kıkırdıyor. "Öyleyim ama. Bu inanılmazdı."

Vücudumda küçük bir memnuniyet ürpertisi dolaşıyor. Sonra ne yapmam gerektiğini düşünmeye başlıyorum. Kalmak mı? Uyumak mı? Islak kıyafetlerimi onun kurutucusuna koyup kaçana kadar utanç içinde volta mı atayım?

Başını kaldırdı ve bana baktı. "Geceyi burada geçireceksin."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Akıl okuyucu falan mısınız?"

"Hayır. Neden?"

"Sebebi yok."

"Saçmalık."

"Peki, tamam. Sadece artık eve gitsem mi diye merak ediyordum."

"Sana bu geceyi burada geçireceğini söyledim. Sabah ayrılabilir ve hayatının geri kalanında bunun bir hata olduğu konusunda endişelenebilirsin ama bu gece burada kalıyorsun."

"Buraya" dediğinde kalçalarını esnetiyor, beni seks yapmayı henüz bitirmediğini anlamamı sağlıyor.

"Ya gitmek istersem?"

"İstemezsin."

"Bundan oldukça emin görünüyorsun."

Beni usulca dudaklarımdan öpüyor. Gülümseyerek, "Seni kızdırmak hoşuma gidiyor." diyor.

"Bu talihsiz bir durum, çünkü sinirlenmediğim zamanları seviyorum."

"Ağzın büzülüyor ve burnun kırıışıyor. Küçük, yaşlı bir kadın gibi görünüyorsun."

"İltifatlarını yavaşlat, Romeo! Bayılacağım ve kafamı bir yere çarpacağım."

"Az önce neyi fark ettim biliyor musun?" diye fısıldıyor, gözleri yanıyor. Sertçe, "Hayatının tehlikede olduğunu mu?" diyorum.

"Artık boşalırken nasıl ses çıkardığını biliyorum." "Ne olmuş yani?"

Başını eğiyor ve kulak mememi ısıyor, sonra da homurdanarak, "Bu benim yeni favori sesim. Tekrar duymak istiyorum."

Sonra kalçalarını iterek içime girdi.

İnlemem kesildi. Gözkapaklarım titreyerek, "Nasıl hala sert olabiliyorsun?" diyorum.

"Seni becermeyi henüz bitirmedim, işte böyle."

"Oh, aklıma geldi. Benimle sevişeceğine söz vermiştin, beni becereceğine değil."

"Anlambilim." Tekrar itiyor.

Nefes nefese, "Hayır, hatırlıyorum. "Sevişelim demiştin."

"Sana ihtiyacın olanı vereceğimi söyledim. Bu da tam olarak

Yapıyorum." Tekrar itiyor, bu sefer eğilip boğazımın yan tarafını sertçe emiyor.

Yumuşakça inliyorum, ona doğru eğiliyorum, pelvisimi onunkine doğru sallarken boynuma daha iyi erişebilmesi için başımı eğiyorum.

Bu onu karanlık bir şekilde kıkırdatıyor. "Gördün mü?"

Saçının bir tutamını çekiştirerek fısıldıyorum, "Artık susma zamanı, Aidan."

"Evet, hanımefendi."

Başka bir şey söylemeden kalçalarını şaklatıyor ve sert aletini içime sokuyor. Ben titreyip inlediğimde tekrar yapıyor. Hızını kesmiyor, beni acımasızca beceriyor ve boynumdan göğüslerime kadar her yerimi öpüyor, ta ki ben tırnaklarımı omuzlarına geçirip bağırmaya başlayana kadar.

Ağzı kulağımın yanında, gırtlaktan gelen bir sesle, "İhtiyacın olan bu mu bebeğim? Sert mi seviyorsun? Yoksa sana şiir okumamı ve bir fincan kahve yapmamı mı istersin? lanet çay?"

"Bu! Bu!"

Gülüşü o kadar karanlık ve memnun edici ki içimi ürpertiyor. O kahkahayı dinlerken orgazm oluyorum ve kendimi nasıl bir cehennemin içine soktuğumu merak ediyorum.

Aidan'ın kollarında loş gri sabah ışığında uyandım.
Başım göğsüne yaslanıyor. Kalbi güm güm
atıyor.

Kulağımın dibinde yavaş, sabit bir vuruş. İki büyük ve ağır kolunu vücuduma dolamış, uykuda bile beni sıkıca tutuyor.

Bir barın üzerinde yaşayan ve göğsünde tanıdığım herkesin toplamından daha fazla dövmesi olan bir adamla yerdeki bir şiltede uyandığım bu yeni gerçeklik versiyonuna alışmak için bir dakikamı ayırıyorum ve neredeyse anında bundan hoşlandığıma karar veriyorum.

Onu
kastediyorum.
Ondan
hoşlanıyoru
m.

Bu beni şaşırttı. Genel olarak insanlardan hoşlanmaya yatkın değilimdir. Çoğu insana, onları daha iyi tanıyana kadar hafif bir güvensizlik duyuyorum, bu da genellikle onları bir daha görmek istemediğime karar verdiğim zamandır.

Michael ve benim ortak noktamız buydu. Bir bütün olarak insan ırkına karşı belli belirsiz bir hayal kırıklığı ve nefret. İşinde bu kadar iyi olması bir mucize.

Sınıfında her gün çok sayıda insanla etkileşim halinde olmak zorundaydı.

Michael'ı düşünmek beni ayıltıyor. Şu an beni görebilseydi şok olurdu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıırdı, alnı dehşet içinde kıışmıştı. "Adamın muhtemelen üniversite diploması bile yok!"

Yüksek öğrenim konusunda züppeydi. Güzel sanatlar alanındaki lisans derecemden memnun olmam ve yüksek lisans yapmak istememem aramızdaki anlaşmazlık noktalarından biriydi.

Ama ikimizden daha pratik olan bendim. Ve para konusunda daha sıkıydım. Daha fazla kazanmama yardımcı olmayacak ek bir derece için daha fazla borca girmeyi haklı gösteremezdim. Ama Michael için eğitim kendi başına bir ödöldü.

Faturaları zamanında ödemeyi yeterince ödüllendirici buldum.

Sesi uykudan kalınlaşan Aidan, "Uyanık mısın?" diye soruyor. "Evet."

"Güzel. Seni tekrar becermem gerek."

Ben usulca gülerken, o beni sırtüstü çeviriyor ve boynumu öpüyor. "Daha uyanmadın bile, Dövüş Kulübü."

Başını kaldırıyor ve kısık gözlerle bana bakıyor. "Dövüş Kulübü mü?"

"Seni ilk gördüğümde ben de öyle düşünmüştüm. Bir dövüş kulübünün kurucusuna benziyordun." Sonra yüzümü buruşturdum. "Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır. Çünkü ben bir dövüş kulübünün kurucusuyum." Ona bakakaldım. "Ciddi misin?"

"Hayır. Sadece bunu söylediğimde ne yapacağını görmek istedim."

"Berbat espri anlayışın yine kendini gösteriyor." "Seni uyarmadığımı söyleyemem."

Sessiz sabah ışığında çok ama çok yakışıklı. Uzanıp bir tutam siyah saçı gözlerinden uzaklaştırıyorum, parmak ucumu alnında ve ipeksi kaşının üzerinde gezdiriyorum. Fısıldıyorum, "Dul tepeni beğendim. Çok seksi."

"Muhteşem kıçın da öyle."

Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. "Teşekkür ederim."

Yanağını yanağıma sürtüyor, sakalını yanağımda gezdiriyor ve kulağıma şöyle diyor: "Neredeyse benim için boşalmaya yaklaştığında çıkardığın o çaresiz inleme kadar seksi."

Yüzümü boynuna saklıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve ne kadar kızardığım konusunda bir şeyler yapabilmeyi diliyorum. Yüzüm sanki yanıyormuş gibi hissediyorum.

Kıkırdıyor. "Çekinme. Buna bayılıyorum."

Buna nasıl cevap vereceğimi **b i l e m e d i ğ i m** için fısıldayarak "Tamam." dedim.

Boynumu öperek, "Seni nasıl becermemi istersin, tatlı Kayla?" diye fısıldıyor.

Oh, Tanrım. Hepsini anlatmak için dünyada yeterli zaman yok. "Um...şiddetle?"

Alnını omzuma koyuyor ve yumuşak bir kahkahaya boğuluyor.

"O kadar da komik değildi."

"Gülüyorum çünkü ben de tam olarak bunu söylemeni istiyordum."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Sesi düşüyor. "Ya da başka bir deyişle, sert."

Ben öylece uzanıp sinirli bir sessizlik içinde ona baktığımda, yavaşça ve kasıtlı olarak şöyle diyor: "Seni yiyip bitireceğim küçük tavşan, parça parça, lezzetli parça. Seni yiyeceğim. Seni yiyeceğim. Yiyeceğim."

İçimden bir heyecan geçiyor.

Bu korku değil. Neşeye daha yakın, tamamen yabancı olduğu dizginlenemez bir tür neşe. Yataktan fırlayıp onu peşimden koşturmak için duyduğum o tuhaf dürtü bana nefes nefese "Beni yakalayamazsan, yakalayamazsın" dedirtiyor.

Tüm vücudu gerilir. Zaten çok koyu olan gözleri siyaha dönüyor. Burun delikleri alevleniyor ve yemin ederim Aidan kayboluyor, yerini bir anda yırtıcı bir hayvan alıyor.

Tehlikeli, güzel bir yırtıcı, keskin dişleriyle beni paramparça etmeye hazırды.

Dehşet ve zevk dolu küçük bir çılgılık atarak altından yuvarlandım ve ayağa fırladım. Yatak odasından çıkıp koridorda çırılçıplak koşuyorum, kalbim küt küt atıyor, karanlık kahkahası kulaklarımda çınlıyor.

Ama kaçacak bir yer yok. Dairesi küçük ve sokağa çırılçıplak koşacak halim yok. O koridorda ilerlerken ben de saklanacak bir yer bulmak için çılgınca etrafıma bakıyorum.

"Gidecek yerin yok, küçük tavşan," diye homurdanıyor, koridorun sonunda duruyor ve gözlerinde açlıkla bana bakıyor. Vahşi bakışlarını benden hiç ayırmadan yaklaşıyor. Bacaklarının arasındaki siki uzun ve sert, her adımda sallanıyor. "Kapana kısıldın. Teslim ol."

Ona çirkin bir yalan söyledim. "Üzgünüm, Bay Aslan Kral. Bu tavşan kahvaltı havasında değil." Sonra da

masayı aramıza koyup ne yapacağını görmek için bekleyeceğiz.

Saldırıyor, değil mi? Çünkü aç aslanlar böyle yapar.

Ben çılgık atıp onu alt etmek için elimden geleni yaparken o beni masanın etrafında kovalıyor. Ama o kadar hızlı ki! Onu engellemek için bir sandalye çektiğimde, elinin güçlü bir hareketiyle sandalyeyi kenara itiyor ve yere çarpmasına neden oluyor. Dönüp oturma odasına kaçıyorum, ama beni bileğimden yakalıyor ve beni döndürerek göğsüne doğru çekiyor.

Saçlarımdan tutup başımı geriye çekiyor, ağzını ağzıma yapıştırıyor ve beni doyumsuzca öpüyor.

Bunun gardını düşürmesini sağlayacağını hesaplayarak bir an için ona teslim oluyorum, sonra da kaçıyorum. Planım banyoya koşmak ve kapıyı arkamdan kilitlemektir ama Aidan beni arkamdan yakalayınca planım suya düştü. Oturma odasındaki halının üzerine düştük ve kontrol için güreşmeye başladık.

Saniyeler içinde bitti. O çok güçlü. O lanet kaslarla boy ölçüşemem.

"Ne kurnaz küçük bir tavşan," diye hırlıyor, gözleri parlıyor. Bileklerimi kavırıyor ve başımın üzerinden yere sabitliyor, sonra da üstüme çıkıyor.

Hâlâ kıvranıyor ve kaçmaya çalışıyorum, hayal kırıklığı içinde haykırıyorum.

Kahkahasının sesi sevinçli geliyor. "Kötü tavşan," diye fısıldıyor. "Yani Kötü."

Beni sertçe öpüyor, sonra beni kolayca karnımın üzerine çeviriyor, bu çok gülünç. Sonra elini karnımın arasına koydu.

Kürek kemiklerimi sıkıyor, beni halıya yapıştırıyor ve popoma sert bir tokat atıyor.

Ben ciyakladığımda, o tekrar yapıyor. "Ow!"

"Kaçmaya çalıştığın için üzgün olduğunu söyle, tavşancık." "Hayır! Üzgün değilim!"

Yapmasını umduğum gibi, beni tekrar tokatladı, sonra elini bacaklarımın arasına kaydırıldı. Boğazından kısık bir zevk sesi çıkarıyor.

"Üzgün değilim, ama dumanı tüten sıcak ve kaygan. Sanırım benim küçük tavşanımın tam burada, bu halının üzerinde sikilmeye ihtiyacı var."

Kalın bir parmağını içime soktuğunda inliyorum.

"Seni becermemi istediğini söyle." diyor.

Bunun oyunun bir parçası olduğunu biliyorum. Ben fareyim, o da kedi ve bağırsaklarımı deşip beni yemesi için kendisine izin vermemi istiyor. Ama fareler kedilere kendilerini yemeleri için izin vermez, ben de vermeyeceğim.

"Hayır!"

Kıkırdaması memnun görünüyor.

Parmağını içimden çekiyor ve bu sefer her iki kıkırtıya tek tek şaplak atıyor, beni nefessiz bırakan ve çok tahrik eden acı darbeler, serbest kalmaya çalışmak için pelvisimi utanmadan halıya sürtmeye başlıyorum.

Aidan eğildi ve kıcımı ısırıldı. Neredeyse şaplak kadar acıtıyor ve buna bayılıyorum.

"Tavşanım şaplak yemeyi seviyor, değil mi?"

"Hayır! Bırak beni!" Nefes nefese, çaresizce kıvranıyorum.

Sesi alçak ve karanlık olan Aidan, "Gitmene izin vermeyeceğim, benim küçük tatlı tavşanım. Benden asla kaçamayacaksın."

Beni bu kadar heyecanlandırmamalı. Beynimin rasyonel kısmı bunun bir yabancından başka bir şey olmayan bir adamla oynadığım tehlikeli bir oyun olduğunu biliyor ve işler çok ileri gitmeden önce bunu şimdi bitirmeliyim. Ona sakince korktuğumu ve durmasını istediğimi söylemeli ve bu daireden çıkıp onu bir daha asla görmemeliyim.

Tek sorun şu ki ben korkmuyorum. Ve onun durmasını istemiyorum.

Ve en önemlisi, onu tekrar görmek istiyorum.

Beni kafamdan çıkarıp orada tutmasını istiyorum, çünkü orası çok fazla zaman geçirmek istemediğim karanlık ve korkutucu bir yer.

Ama bu oyunu kaba kuvvetle kazanmamın imkanı yok. O konuda beni yendi. Yani bu küçük tavşan beynini kullanmak zorunda kalacak.

Kavga etmeyi bıraktım ve masumca, "Bunu yapmadan önce tuvaleti kullansam sorun olur mu? Üzgünüm, gitmem gerektiğini fark ettim."

Aidan şaşkın bir duraksamadan sonra, "Elbette." diyor.

Elini sırtımdan çekip bir bacağını üzerimde salladığı anda kendimi yukarı itip ayağa fırlıyorum. Şaşkın yüzüne sırıtarak, "Enayi" diyorum.

Sonra oturma odasından kaçtım.

Koridorun yarısına bile gelmeden beni yakaladı.

Beni kolumdan tutarak bir tür ninja hareketi yapıyor ve omzunun üzerinden fırlatıyor. Ben ciyaklayıp kıvrılırken, o arkasını dönüp mutfağa doğru ilerliyor.

Beni mutfak masasının yanına ayaklarımın üzerine bıraktı.

Üst kollarımı kavriyor ve gözlerimin içine bakarak ateşli bir şekilde fısıldıyor: "Ne kadar da kötü bir tavşan."

Beni döndürüyor, üst bedenimi masanın üzerine itiyor, bacaklarımı bileklerimden ayırıyor ve bileklerimi elleriyle kavrayıp arkamda topluyor.

Aniden içime giriyor, şok içinde kamburlaşıp haykırıyorum.

Üzerime eğilerek kulağıma hırladı, "Benden kaçmanın cezası olarak bunu sert bir şekilde yapacaksın. Hazır mısın?"

"Evet!"

Zevk iniltisi bana verdiği son yumuşak şey oluyor.

Sonra omzumu ısıyor ve beni beceriyor, sertçe içime giriyor, tekrar tekrar, o kadar güçlü itiyor ki masa zıplıyor ve yerde sekiyor. Elleri bileklerimi sıkıyor, dişleri tenimi sıyrıyor, baskınlık homurtuları kulaklarımda çınlıyor ve kendimi en son ne zaman bu kadar özgür hissettiğimi hatırlayamıyorum.

Yanağımı masanın pürüzsüz tahtasına yaslıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve tamamen teslim oluyorum.

"Spermlerimi almaya hazır ol, bebeğim. O tatlı amcığını iyice aç."

Sesi kulağımın dibinde sert bir törpü gibi. Buna karşılık olarak sadece kısık, kırık bir inilti çıkarabiliyorum. İki sert itişten sonra Aidan'ın kalçalarının hareketi duraksıyor. İnliyor. Bileklerimi serbest bırakıyor, bir elini saçlarıma, diğerini kalçama sokuyor ve içime girip doruğa ulaşırken beni vahşice leğen kemiğine doğru çekiyor.

Boynum kemerli ve sert meme uçlarım masayı sıyrırken, onun zonklayan sikinin etrafında orgazm oluyorum.

Üstüme çöktü, beni yere mıhladı ve kulağıma düzensiz bir şekilde fısıldadı, "Al onu. Al ş u n u . Al ş u n u .

Her damlasını al, benim güzel tavşanım ve bana sevdiğini söyle."

Hıçkırarak ağlamanın eşiğinde, "Bayıldım. Aidan, onu çok seviyorum."

Nefes nefese kahkahası zafer kazanmış gibi. "Biliyorum bebeğim. İşte benim küçük tavşanım."

Kadim karanlığın içinden doğan bir güneş gibi parlayan yanağımı pürüzsüz ahşaba dayayıp gülümsüyorum.

Beni alırkenki hırıltılı vahşiliğinin tam tersine,
Aidan beni yıkarken sessiz ve nazikti.
duştaki ılık spreyin altında.

Titriyorum ve şoktayım, konuşabilsem bile ne söyleyeceğimden emin değilim, bu yüzden benden bunu istemediği için minnettarım. Beni bir o yana bir bu yana çeviriyor, cildimi sabunlayıp duruluyor, sonra avucuna bir topak şampuan doldurup saçlarımı yıkıyor.

Gözlerim kapalı duruyorum ve bundan sonra ne olacağını merak ediyorum.

Hiç tek gecelik ilişki yaşamadım, bu yüzden ne beklemem gerektiğini bilmiyorum. Görgü kurallarını bilmiyorum. Numarasını mı istemem gerekiyor? Hayır, bende zaten var. Ona teşekkür mü etmeliyim? Garip görünüyor, ama yine de tüm bu karşılaşma garipti.

Şaşırtıcı ama garip.

Vedalaşmanın ne kadar garip olacağını hayal edebiliyorum, kapısında çıplak ayaklarım ve muhtemelen henüz kurumamış buruşuk kıyafetlerimle duruyorum, soğukkanlı davranmaya çalışıyorum ve tamamen başarısız oluyorum. Ne diyeceğim ki?

"Bu olmuştur Harika, Şampiyon! Teşekkürler için ve muhteşem sosis dolması!"
Hayır. I olabilir değil olmak ve dünyanın en iyi konuşmacı, ama ben bile bunun bir başlangıç olmadığını biliyorum.

"Senden daha yüksek sesle düşünen bir kadınla hiç tanışmadım." diye mırıldanıyor.

"Özür dilerim. Her zaman kafam karışık."

"Özür dilemenize gerek yok. Sadece bir gözlem yapıyorum. Başını geriye eğ."

Ona itaat ediyorum, gözlerimi kapatıyorum ve saçımdaki şampuanı durulamasına izin veriyorum. Kollarım beline dolanmış ve göğüslerim göğsüne bastırılmış halde ona yaslanıyorum ve Michael'ın beni şimdi görse ne düşüneceğini tekrar merak ediyorum.

İşte o zaman suçluluk duygusu kafama düşen bir tuğla gibi soğuk ve katı bir şekilde yüzüme çarpıyor. Zihnimin içindeki küçük, iğrenç bir ses hakaretler yağdırmaya başladı.

Kocanız öleli daha bir ay bile olmadı ve siz şimdiden başka bir adamla seks yaptınız! Nasıl yapabildin?

Aidan yumuşak bir sesle, "Korkmaya başladığında vücudun gerçekten gerginleşiyor" diyor.

Nefes veriyorum ve sessiz kalıyorum. Hissettiklerimi anlatacak kelimeler yok zaten.

Musluğu kapatmak için arkama uzandı. Sonra başımı avuçlayıp göğsüne bastırıyor. Diğer koluyla da beni sarıyor. Bir süre böyle çıplak ve sırlıslık duruyoruz, sessizce kucaklaşıyoruz, ta ki o "Her şeyi yapabiliriz ya da hiçbir şey yapamayabiliriz. Şu anda herhangi bir cevap vermeni beklemiyorum."

Her zaman ne düşündüğümü nasıl biliyor?

Duygular boğazımı şişirip kapatmakla tehdit ediyor ama ben yine de konuşuyorum. "Ne yapmak istiyorsun?"

Beni sıkıyor ve "Bu, mümkün olduğunca" diyor.

Gülüşüm yumuşak. "Bunu ayarlayabiliriz."

Islak saçlarımı okşayarak başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Emin misin? Durumunun karmaşık olduğunu biliyorum. Daha da kötüleştirmek istemem."

Hiç düşünmeden, "Şu ana kadar her şeyi daha iyi yapan tek şey sensin" dedim.

Kulağa nasıl geldiğini duyduğumda ürperiyorum. Ne kadar çığ ve savunmasız.

Ne kadar muhtaç.

Ama Aidan bunun itici olduğunu düşünüyorsa, bunu belli etmiyor. Sadece başımı tekrar öpüyor ve "Güzel" diye mırıldanıyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Hafif bir gülümsemeyle bana bakıyor, gözleri sıcacık.

Sesim titreyerek, "Sana karşı dürüst olabilir miyim?" diyorum. "Olmanı istediğim tek şey bu."

"Tamam. Peki..." Nefes alıyorum, sonra bir anda bırakıyorum. "Bu inanılmazdı. Yani gerçekten inanılmaz. Yani, inanılmaz. Bu tür bir konuda hiç deneyimim yok çünkü uzun süre evli kaldım ve ondan önce de hemen hemen hep uzun süreli bir ilişkim oldu."

Devam etmediğimde, "Bana özel bir şey mi soruyorsun yoksa sadece sesli mi düşünüyorsun?" dedi.

"Emin değilim. Bu konuda çok farklı duygular içindeyim."

"Ben de öyle. Bunun her gün başıma geldiğini mi sanıyorsun?"

Çekiliyorum ve ona yukarıdan aşağıya bakıyorum, tüm o mükemmel sert erkeklik. "Evet."

Beni kendine doğru çekiyor ve çenemi avuçlarının arasına alıyor. "Hayır. Öyle değil."

Bana öyle sarsılmaz bir yoğunlukla bakıyor ki, ona inanıyorum. Kimse bu kadar yakından yalan söyleyemez.

"Tanrı'ya şükürler olsun" diyorum ve ikimiz de bu sözün bu kadar güçlü bir şekilde çıkmasına şaşıyoruz.

Aidan gülmeye başladı. Boynumdan alnıma kadar kızarıyorum. Beni kendine çekiyor ve kulağıma sokularak sıkıca sarılıyor. "Tatlı tavşancık," diye fısıldıyor, hâlâ kıkırdıyor. "Sanırım benden hoşlandın."

Utançtan alev alev yanarak, "Hayır, sadece çatımın onarılması gerekiyordu ve indirim alıp alamayacağımı görmek için seninle sevişmeyi düşündüm" dedim.

Geri çekilirken, şok olmuş gibi davranıyor. "Sana zaten indirim yaptım!"

Ona sırtıyorum. "Ah, evet. Unutmuşum. İki bin dolar, değil mi?"

Parlıyor ama sadece oynuyor. "Yanlış. On bin."

"Bekle, beş demiştin!"

Öfkesi çatlar. Tekrar gülmeye başlıyor.

Göğsüne hafifçe vuruyorum. "Pislik."

"Suçlu. Kahvaltıda ne istersin?" "Sakın bana yemek de yaptığını söyleme?"

"Sadece yiyebileceğin en iyi çırpılmış yumurta."

Gülümseyerek, "Sanırım ben de öyle yiyeceğim." dedim.

Başını eğiyor ve beni usulca öpüyor. Geri çektiğinde yüz ifadesi ciddileşmişti. "Sana söylemem gereken bir şey var.

bir şey."

Karnım zonkluyor. "Kahretsin. Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum."

"Fena değil."

"O zaman neden suratını öyle yapıyorsun?"

"Ne suratı?"

"Sanki bana cinsel yolla bulaşan bir hastalığın olduğunu söyleyecekmişsin gibi korkunç ve ciddi bir yüz ifadesi."

Duşun kapısını açıyor, duvardaki çubuktan bir havlu alıyor, üzerime örtüyor ve vücudumu kurulamaya başlıyor. "Hayır. Bir ıslık kadar temiz."

İlginin tadını çıkarırken, bir an için duraksıyorum. "Ben de, merak ediyorsan diye söylüyorum. Sanırım bunu tüm bu şeylerden önce konuşmalıydık..."

"Sikişmek mi?"

"Evet, doğru kelime bu olurdu."

Ben ellerimi omuzlarına koyarken o eğilip bacaklarımı kuruluyor. "Bu ve korunmasız seksle hamile kalma şansın da var." Doğruldu ve bana baktı. "Ayrıca rıza ve güvenli kelimeler. Normalde kendimi bu kadar kaptırmam."

"Hap kullanıyorum... bekle. Bir saniye geri çekil.

Güvenli kelimeler mi?" "Sana çok sert davranırsam diye."

Neredeyse yüksek sesle gülecektim. "Öyle bir şey yok. Bu kadar sert olmana bayılıyorum."

Kıpırdamadan duruyor. Gözlerini kırpmadan bana bakarak yavaşça şöyle diyor: "Sana zarar verebilirim Kayla. Kazara yani. Bunun olmasını istemiyorum."

Benim iyiliğimle bu kadar ilgilenmesi hoşuma gidiyor. Ayrıca bunu iletmek için zaman ayırması da hoşuma gidiyor. Ben ne

hoşlanmadığı şey, geçmişte birini incitmiş olabileceğine dair ani ve istenmeyen düşüncedir.

Kazara ya da değil, burada bir hikaye olabilir gibi görünüyor.

Çekinerek soruyorum, "Daha önce birine zarar verdin mi?"

"Evet," diyor hemen. Sonra gözlerini kapatıyor ve yutkunuyor. "Ama seksten değil. Ve bu bir kaza değildi."

Endişelenmeye başlıyorum ama sesimi sabit tutuyorum. "O zaman nasıl?"

Gözlerini açar. Çenesindeki bir kas sığıyor. Yavaş bir nefes alır. "Babam annemi döverdi. Çok kötü döverdi. Öfkeli bir alkolikti ve çok şiddetliydi. Annemi birden fazla kez hastanelik etti. Yıllarca devam etti. Küçükken bu konuda bir şey yapamazdım ama büyüdüğümde..."

Nefesimi tuttuğumu fark ettim. Kalp atışlarım birkaç kademe yükseldi. Fısıldadım, "Ne?"

Başka tarafa bakıyor. Çenesindeki o kas yine titriyor. Konuştuğunda sesi çok alçak çıkıyor. "Korkarım sana söylersem, seni bir daha asla göremeyeceğim."

Bu, birkaç nedenden ötürü beni derinden sarstı.

Bir, çünkü her ne yaptıysa, belli ki kötüydü. Kötü derken şiddetten bahsediyorum. İkincisi, bana anlatmak istiyor ama sonuçlarından korkuyor. Çıldıırıp kapıdan kaçacağımdan korkuyor.

Bu da demek oluyor ki üç, aramızdaki bu beklenmedik duruma o da benim kadar ilgi duyuyor.

Hissettiğim bu duygu için bir kelime var mı bilmiyorum. Belki de çok farklı duyguların bir karması olduğu içindir.

bir anda. Ama babasına her ne yaptıysa, bunu annesini korumak için yaptığından eminim.

Sonra barda bana ne dediğini hatırladım.

"Babamı sevmezdim."

Yapmadı, geçmiş zaman. Bu da babasının artık yaşayanlar diyarında olmadığını gösteriyor.

Ve tam o anda, kendimle ilgili daha önce hiç bilmediğim bir şeyi keşfediyorum.

"Hey."

Bana bakıyor, bakışları temkinli ve çenesi sıkılmış.

Gözlerinin içine bakarak, "Geçmiş öldü. Her ne olduysa, her ne yaptıysan, bil ki senden asla bana kendini açıklamayı istemeyeceğim. Ayrıca bir başkasının incinmesini önlemek için yaptığın bir şey yüzünden seni asla yargılamayacağım. O şey ne kadar kötü olursa olsun. Hayat karmaşıktır ve hepimizin yaptıklarımız için kendimize göre sebepleri vardır. Biz tanışmadan önce yaptığın hiçbir şey umurumda değil."

Dudakları aralandı. Bana şaşkınlıkla ve tanımlayamadığım başka bir şeyle bakıyor.

Umut olabilir.

"Ama şu andan itibaren, ne yaptığın umurumda. Birbirimizi görmeye devam edersek, tam bir dürüstlük bekliyorum. Anladın mı?"

Şaşırmış görünüyor, başını sallıyor.

"Güzel. Şimdi kurulan, Dövüş Kulübü, çünkü açlıktan ölüyorum." Kollarımı omuzlarına doluyorum, ayak parmaklarımdan üzerinde yükseliyorum ve ona yumuşak bir öpücük veriyorum. Ağzına karşı fısıldıyorum, "Küçük tavşanın, büyük kötü aslanı tarafından çok iyi becerildiği için iştahı açıldı."

Beni tutuyor ve öyle sıkı sarılıyor ki nefesim kesiliyor. Vücudunun benimkine karşı titrediğini hissediyorum, kaslarındaki küçük titremeler düzensiz nefes alışıyla senkronize oluyor.

Garip bir nedenle, o anda Dante'nin son mektubunda gönderdiği dize aklımdan geçiyor.

Ama şimdiden arzum ve isteğim
bir tekerlek gibi tek bir hızda dönüyordu,
Güneşi ve diğer yıldızları hareket ettiren
Sevgi tarafından.

Aidan beni öptüğünde kaybolmadan önce kelimeler kafamda yankılanıyor.

W

Onun evinde kahvaltı ettik, sonra beni kamyonetiyle eve kadar takip etti.

Eve vardığımızda, beni içeri almadan önce içeri girip her şeyi kontrol etmekte ısrar ediyor. "Tedbirli olmak üzülmekten iyidir," diyor arabamın açık olan sürücü tarafı camına eğilerek. "Anahtarlar?"

Ona uzatıyorum. "Gerçi kilitledim mi bilmiyorum. Çok aceleyle çıktım."

Başını sallar, sonra doğrulur ve ön kapıya doğru yürür.

Orada durmuş kolu denerken onu izlerken bir an bilişsel uyumsuzluk yaşıyorum.

Daha geçen ay onun yerinde Michael duruyor olacaktı. Kolalı beyaz elbise gömlekleri, cilalı siyah oxfords'ları ve keskin bacak dikişli pantolonlarıyla benim çekici, dışa dönük kocam. Bakımına çok dikkat eder, saçının bir teli bile yerinde olmadan ya da çenesinde en ufak bir sakal gölgesi olmadan evden çıkmazdı.

Dövmeleri de unut. İğne görmek Michael'ın midesini bulandırıyordu. Her yıl dövme yaptırmaya gittiğinde

grip aşısı oldu, doktorun ofisinde neredeyse bayılıyordu.

Aidan neredeyse onun tam zıttı. İstesem Michael'dan daha farklı birini seçebileceğimden şüpheliyim.

Aidan dönüp arabamın içinde endişeyle bekleyen bana bakıyor. Çenesini kaldırıyor ve arkasından açık bıraktığı ön kapıdan geçerek gözden kayboluyor.

On dakika sonra kapıda belirdi ve içeri girmem için eliyle işaret etti.

Endişeyle, çıplak ayaklarımla patikayı hızla tırmanıyorum. En azından bugün sağanak yağmur yağmıyor ama yine de soğuktan titriyorum.

Gökyüzü Michael'ın tabutuyla aynı donuk gri renkte.

"Bir şey var mı?" Aidan'a ulaştığımda soruyorum. "Her şey yolunda. İçeri gel."

Kollarımı kendime sararak fuayeye doğru yürüyorum. Üzerimde Aidan'ın büyük siyah sweatshirt'ü var, kolları bileklerimle aynı hizada olsun diye yarıya kadar kıvrılmış. Konsol masasının altında bir çift ayakkabım var. Bağcıklarını bağlama zahmetine girmeden ayaklarımı içine sokuyorum.

Aidan diyor ki, "Her şey kilitliydi. Zorla girildiğine dair bir iz yok. Üst katı da kontrol ettim."

Rahatladım ama aynı zamanda kendimi aptal gibi hissediyorum, sanki şeytanlar tarafından kovalanıyormuşum gibi evden nasıl kaçtığımı görüyorum. Aşırı aktif hayal gücüm beni ele geçiriyor.

"Harika. Teşekkür ederim." "Sorun değil."

"Neden öyle gülümsüyorsun?"

"Yok bir şey. Sadece çizim konusunda gerçekten iyi olduğunu düşünüyorum, hepsi bu."

Bir an için ne demek istediğini anlamıyorum. Anladığımda gözlerimi deviriyorum. "Ofisimdeydin."

"Pencereleri kontrol etmem gerekiyordu."

"Sanırım başka birkaç şeyi de kontrol ettiniz."

Uzanıp eşofmanının kolundan tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Sonra beni kollarıyla sarıyor ve bana sırtıtıyor. "Bence küçük çocuğun sahip olduğu evcil tavşan gerçekten çok sevimli."

Gülümsüyorum. "Evet, eminim öyledir." "Yani sen bir sanatçısın?"

"İllüstratör. Çoğunlukla çocuk kitapları, ancak ara sıra takvim ve dergi çalışmaları da yapıyorum."

Eğiliyor ve dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırıyor. "Çok yeteneklisin, Kayla."

Bu iltifat bana sanki yerçekimi yok olmuş gibi hissettiriyor ve hâlâ dünyaya bağlı olmamın tek nedeni onun kollarının vücudumu sarmış olması. "Teşekkür ederim."

"Ah. Kırmızı yanaklarıyla benim utangaç küçük tavşanıma bakın."

"Bacağına tekmeyi yemeden önce kapa çenenini."

Kıkırdarak eğiliyor ve beni tekrar öpüyor. "Utangaç ve şirret. En sevdiğim iki şey."

"Bana bir daha şirret dersin, yırtılmış bir dalakla ne kadar yürüyebileceğini görürüz."

Yüzünü boynumun kenarına bastırarak kahkahasının sesini bastırmaya çalışıyor.

Gönülsüzce göğsünü itiyorum. "Pislik."

"Benim bir pislik olduğumu düşünmüyorsun," diyor usulca, sonra beni tekrar öpüyor, bu sefer daha derinden.

Hayır, dili ağızıma girerken kendime itiraf ediyorum. Hayır, efendim, istemiyorum.

İkimiz de zor nefes alana ve bacaklarımın arasındaki küçük sıcaklık nabzı bir ağrıya dönüşene kadar öpüşüyoruz. Sonra suçluluk duygusu beni tekrar sarıyor ve parmaklarımı dudaklarıma bastırarak geri çekiliyorum.

Aidan yüzümü arıyor. "İyi misin?"

"Evet."

Gözleriyle buluşmayı reddettiğimde, çenemi eline alıyor ve başımı yukarı eğiyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum.

"Ne oldu?"

Ağızım kurudu. Dudaklarımı ıslatıyorum ve yutkunuyorum. "Kendimi biraz..." Boğazımı temizliyorum. "Rahatsız edici."

Şaşırmış görünüyor. "Benimle mi?" "Bunu benim evimde yapmakla."

Kısa bir duraksamadan sonra, "Tamam." dedi. Sonra geri çekilip beni serbest bırakıyor.

"Aman Tanrım. Özür dilerim. Duygularını incitmek istememiştim." "Hayır, anlıyorum."

Bunu anlaması mümkün değil ama denediği için ona puan veriyorum. "Sadece çok yakın zamanda oldu. Kocamdan ayrılışım." Boğazımı tekrar temizliyorum. "Ve her an kapıdan içeri girmesini bekliyorum. Bu benim için çok garip. Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırakabilirsin," diyor usulca. "Sorun değil dedim."

Yüzümü buruşturarak ellerimi birbirine kenetliyorum. "Biliyorum, ama öyle olmadığını söyleyebilirim ve şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum."

"Sen bir pislik değilsin. Seni tekrar öperdim ama bunu

senin için olduğundan daha garip hale getirmek istemiyorum. O yüzden işte

Güvenlik şirketi olan dostum Jake'i arayacağım. Gelip sana bir alarm kuracak. Bu arada gitmem gereken bir toplantı var, ama sonra şu sızıntı üzerinde çalışmaya başlayacağım."

Mutfağa ve yerdeki kovalara doğru başını sallıyor. "Havada birkaç günden uzun sürecektir bir mola olana kadar onarımlara başlayamayacağım, ancak daha fazla su gelmesini önlemek için çatıya bir muşamba koyacağım ve küf sorunu yaşamamanız için tavan arasındaki ıslak yalıtımı kaldıracam. Tamam mı?"

"Evet. Tamam. Teşekkür ederim. Gidip çek defterimi alayım.

."

"Bir kelime daha edersen," diye araya giriyor, "dayağı hak edersin."

Şaşkınlıkla ona baktım. Yüzünde ne bir gülümseme ne de bir mizah izi var.

O tamamen ciddi.

Çekinerek, "Bir soru sorabilir miyim?"

diyorum. Başını sallıyor.

"Çek defteri hakkında mı konuşmamalıyım yoksa genel olarak sessiz olmamı mı istiyorsun?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Şimdi suratını asmamaya çalıştığını anlayabiliyorum. Aynı zamanda göz korkutucu olmaya çalışıyor ve her ikisinde de oldukça başarısız oluyor.

Sert bir şekilde, "Demek istediğim, paranızı almayacağım." diyor.

"Ama anlaşmıştık-"

"Bir kelime daha," diye tekrar sözünü kesti, bu sefer oldukça yüksek sesle.

Duruşunu taklit ederek kollarımı göğsünün üzerinde kavuşturuyorum ve ona dik dik bakıyorum. "Seninle bedava çatı onarımı için seks yapmadım, Aidan."

"Hadi canım Kayla. Yine de paranı almayacağım."

"Bu şu maço erkek egosu şeylerinden biri mi? Zamanınız ve uzmanlığınız için size ödeme yapmayı bekleyerek gerçekten hadım edici olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Evet ve evet."

Açıkça "Bu delilik." dedim.

Kollarını açıyor, yüzüme doğru eğiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bu konudaki fikrini paylaştığın için teşekkürler. Bunu son kez yapıyorsun. Bana bir daha paradan bahsedersen, başına neler geleceğini biliyorsun."

Orada öylece durup ona baktığımda, "Başına ne geleceğini bildiğini kabul et" diyor.

"Neden?"

"Buna rıza deniyor."

Kibirli bir şekilde, "Para için dayak yemeyi kabul etmiyorum" dedim.

"Bundan bir daha bahsetmezsen, bir tane bile alamazsın."

"Hatırlıyor musun, sana bir şey yapmadığım zaman hoşuma g i t t i ğ i n i söylemiştim. sinirleniyor musun?"

Bunu görmezden gelerek ekliyor: "Ama bir daha bundan bahsedersen, istemediğini iddia etsen de etmesen de seni uyarmış ve sonuçları hakkında tamamen bilgilendirmiş sayılırım."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bence mantığın hatalı."

"Senin için ne güzel. Hiçbir şeyi değiştirmez." Açıyor ve ön kapıya doğru yönelir.

"Nerede vardır sen Gidiyor musun? Gidiyoruz.
içinde ve orta . bir konuşma!"
Omzunun üzerinden, "Artık değil, değiliz." diyor.
"Hemen buraya gel yoksa o lanet şaplakları yiyen sen
olursun!"
Kıkırdayarak ön kapıdan çıkıp kayboluyor.

Bir saat sonra güvenlik görevlisi Jake geldi. Aidan'la aynı kumaştan kesilmiş: iri, kaslı, oduncu gibi. Hatta ön kolunda dövmeleeri ve sakalı da var ama onunki kahverenginin daha açık bir tonu ve içinde birkaç gümüş çizgi var. Onu içeri aldım ve etrafı gezdirdim. Sonunda ofisime geldik.

"Çocuk oyuncağı," diyor kendinden emin bir şekilde.
"Akıllı hub'ı nereye istiyorsunuz?"

"Bunun ne olduğunu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tüm cihazlarınızı birbirine bağlar ve güvenlik sisteminizin sinir merkezi olarak işlev görür."

Ona boş boş baktığımda devam ediyor.

"Alarmınızı, güvenlik kameralarınızı ve kapı zili kameranızı, her şeyi kontrol eden ve uzaktan yapabilmeniz için akıllı telefonunuzla arayüz oluşturan kablosuz bir hub'a bağlayacağız."

Hub mı? Kameralar? Uzaktan kumanda? Sinirlenmeye başladım. "Kulağa pahalı geliyor."

Jake bilmiş bilmiş sırtıyor. Çiğnediği parlak pembe sakız parçası iki azı dişinin arasından dışarı çıkıyor. "Aidan dedi ki

Eğer paradan bahsedersen, sana ne olacağını bildiğini söylemem gerekir."

Yüzüm alev alev yanıyor. "Şimdi mi?" diyorum.

"Hey, elçiye zeval olmaz. Burada sadece işimi yapıyorum." Ses tonu hafif ve gözlerinde belirgin bir parıltı var.

Aidan'ı bir daha gördüğümde onu öldüreceğim.

"Alarmı çalıştırmak için bir kod gireceğim basit bir güvenlik zimbirtısı kursak nasıl olur?"

Jake sanki annesine hakaret etmişim gibi yüzümü buruşturdu.

"Cidden, kameralara ve diğer şeylere ihtiyacım yok.

Sadece biri içeri girdiğinde alarmin çalmasını istiyorum."

"Ama kameralarınız olmalı, böylece biri içeri girerse videoya çekmiş olursunuz. Suçlunun kimliğini tespit edemezlerse polise pek yardımcı olmazlar."

Tüm bu failer ve hırsızlık muhabbeti beni rahatsız etmeye başladı. "Belki de her şeyi unutmalıyız." diyorum.

Jake gülüyor. "Evet, öyle bir şey olmayacak." Bu beni şaşırttı. "Neden olmasın?"

"Çünkü Aidan bir güvenlik sistemi alacağınızı söyledi. Bu da demek oluyor ki, hoşuna gitsin ya da gitmesin, bir güvenlik sistemi alacaksın."

"Anlıyorum."

"Evet." Sakızını çiğniyor ve sanki bir şey söylemek istiyormuş ama söylememesi gerektiğini düşünüyormuş gibi bana bakıyor.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Beni ilgilendirmez."

"Uh-huh. Yüzünün öyle olduğunu düşünmesi dışında.

Tükür onu, Jake."

Bir süre kendisiyle tartıştıktan sonra, "İyi bir kıza benziyorsun," diyor.

"Eyvah. Kulağa kötü geliyor."

Bir elini kaldırdı. "Beni dinle. Ve bana bir iyilik yap ve bunu tekrarlama, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, midemde endişe çiçekleri açıyor.

"Aidan ile liseden beri arkadaşız-"

"Eğer bana onun aleni bir z a m p a r a olduğunu söyleyeceksen, bunu gerçekten duymak istemiyorum" diye araya girdim.

"Hayır, söyleyeceğim şey bu değildi."

"Güzel."

Başını eğip kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ama öyle olsaydı, bilmek istemez miydin?"

"Dediğin gibi, bu beni ilgilendirmez."

Yüzünü bir kez daha buruşturuyor ve ben artık çileden çıkmaya başlıyorum.

"Şimdi ne olacak?"

"Sadece bir etek avcısıyla ilişkiye girip girmediğini bilmek istemeyen bir kadınla hiç tanışmadım, hepsi bu."

"İyi. Etek kovalayan biri mi?"

"Hayır."

Kollarımı havaya kaldırdım. "Beni öldürüyorsun! Sadede gel artık."

"Tamam, bak. Sana karşı dürüst olacağım. Aidan insanlara yaklaşmaz. Onlara güvenmez."

Duraksaması anlamlı görünüyor. "Ve...?" diyorum.

"Neredeyse tüm hayatı boyunca zor zamanlar geçirdi."

Durup sakızını çıtlattığında, ne demek istediğini anladığımı sanıyorum ve yanaklarım yeniden ısınıyor.

"Ondan faydalandığımı mı ima ediyorsun? Çünkü ona özellikle her şeyin parasını ödeyeceğimi söyledim-"

"Senden hoşlanıyor," diye araya giriyor, sesi alçak. "Ve Aidan kimseden hoşlanmıyor." Yüzük parmağıma dikkatle bakıyor, sonra tekrar gözlerimle buluşuyor. "Onun incindiğini görmek istemiyorum."

Beynimin kendini sıfırladığı ve kalbimin eridiği bir ritimden sonra usulca, "Ben de ondan hoşlanıyorum. Ve ona zarar vermeyeceğim, Jake. Söz veriyorum."

Azı dişleriyle diş etini birkaç kez şüpheli bir şekilde gıcırdatıyor.

Aidan'ın ona benim hakkımda ne söylediğini merak ediyorum ama sormayacağım. Jake zaten bana söylemezdi. O sadık bir arkadaş ve erkeklik kuralı falan var. Ondan bu kadarını öğrenebildiğim için bile şanslıyım.

"Dinleyin. Bir uzlaşma öneriyorum. FBI seviyesinde gözetleme yapmayan ama aynı zamanda basit de olmayan bir şey kurmaya ne dersiniz? Çok sofistike bir şey bulamayacağım, ama onaylamazsa Aidan'ın gazabıyla uğraşmak zorunda kalmanı da istemiyorum, bu yüzden James Bond ile Müfettiş Clouseau arasında bir yere ateş edelim. Bunu yapabilir miyiz?"

Bir baloncuk üflüyor, patlatıyor ve sonra bana sırtıyor. "Bunu yapabiliriz."

Elimi uzattım ve tokalaştık.

Tam o sırada Jake'in omzunun üzerinden ofisimin penceresine bakıyorum ve bahçede, suyun kenarında birinin durduğunu fark ediyorum.

Bir ağacın gövdesi tarafından kısmen gizlenmiş olan figür bir erkeğe benziyor. Yüz hatlarını ayırt edemeyecek kadar uzakta olmasına ve gözlerinin taktığı şapkanın siperliği tarafından gizlenmesine rağmen, bana doğru baktığı hissine kapılıyorum.

Adam dişlerini bir hayvan gibi gösterirken beyaz bir parıltı yakalıyorum.

Bir rüzgar bacadan aşağı ısılk çalarak iniyor. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Vücudumda bir korku ürpertisi dolaşıyor, iliklerime kadar ürperiyorum.

"Kamyondan ekipmanımı alıp işe koyulacağım," diyor Jake.

Odadan çıkarken ona doğru bakıyorum. Pencereden dışarı bakmak için geri döndüğümde, ağacın yanındaki adam gitmişti.

F Jake evde olduğu için sarsılmış ama aynı zamanda cesur hissederek -ve gündüz olduğu için- bir yürüyüşe çıkmaya karar veriyorum.

Araştırmak için suya doğru yürüyün.

Bainbridge Adası Seattle'dan sadece otuz beş dakikalık bir feribot yolculuğu mesafesindedir, ancak sanki farklı bir gezegendeymiş gibi hissettirir. Büyük bir kısmı kalın sedir ormanlarıyla kaplı ya da doğa koruma alanlarına ayrılmış olsa da, şirin kafeler, butikler ve restoranların bulunduğu şirin bir şehir merkezi vardır. Engibeli kıyı şeridini ve tepelik iç kısımları takip eden kilometrelerce patika burayı bir yürüyüşçü cenneti haline getirmektedir. Beş mil genişliğinde ve on mil uzunluğunda olan ve sadece yirmi beş bin nüfusa sahip olan ada küçüktür, ancak aynı zamanda şehirde çalışan ancak orada yaşamak istemeyen insanlar için mükemmel bir yerdir.

Michael ve ben, o Washington Üniversitesi'nde doktora programı başkanlığı görevini kabul edince buraya yerleştik.

Bir ömür önceymiş gibi geliyor.

O zamanlar farklı bir kadındım. Daha genç, daha mutlu ve hayatın acı ihanetlerini henüz tatmamış bir kadın.

Gençken ne kadar da safız. Güneşin doğmaya ve batmaya devam edeceğine, günlerimizi ısıtacağına ne kadar da kolay güveniriz. Ve her şeyi aydınlık yapanın güneş değil de bizi seven insanlar olduğunu, onlar gittiğinde her şeyin karanlığa gömüldüğünü keşfetmek ne korkunç bir darbe.

Arazi iki dönümden fazla bir alanı kaplamaktadır. Olgun yaprak dökmeyen ağaçlarla ormanlık ve su kenarından uzun bir çimenlik ve dar, kayalık bir plajla ayrılıyor. Kulaklarıma kadar çektiğim örgü şapkam ve ağır kışlık montumla arka verandadan geçip çimenliğe inen basamakları çıkıyorum, ardından suya giden yürüyüş yolunu takip ediyorum.

Rıhtıma yaklaşmaktan ya da rıhtıma bağlı tekneye doğru bakmaktan kaçınıyorum.

Michael ona Eurydice adını verdi. Bu isimden hep nefret etmişimdir. Ona bir tekneye Yunan mitolojisinde yeraltı dünyasına hapsedilmiş bir perinin adını vermenin kötü şans getireceğini söyledim ama Michael bu ismi sevdiğini söyledi. Eurydice'in kocası Orpheus'un onu çok sevmesini ve serbest bırakılması için Hades'e yalvarmak üzere peşinden cehenneme gitmesini romantik buluyordu.

Hikayenin trajediyle bittiğini söylediğimde Michal bana sadece güldü. "Bu sadece bir hikâye," dedi ve bana sarıldı.

Görünüşe göre haklıymışım. Yunan efsanesi ya da değil, lanetli lanetli.

Öngörü bazen çok kötü olabiliyor.

Adamın altında durduğunu gördüğüm ağaca vardığımda, yere yakından bakıyorum. Eğer ayak izlerini bulabilirsem, nereye kaçtığını anlayabilirim. Yer çamurlu.

Gövdenin etrafı otlardan arınmış, bu yüzden bir şeyler görebilmeliyim.

Ama orada bir şey yok.

Ayak izi yok. Bozulmuş toprak yok. Durup bana bakan kişiden hiçbir iz yok.

Saçlarım soğuk esintiyle savrulurken dönüp eve doğru bakıyorum. Buradan doğrudan ofisimi görebiliyorum. Ev kıyı şeridinden biraz daha yüksekte yer alıyor ama ofisimin pencereleri geniş ve oda aydınlık. Çalışma masam kapıya bakıyor, bu yüzden oraya oturduğumda ışık ve pencere arkamda kalıyor.

Bu da demek oluyor ki, bir süredir çalıştığım için birisi burada durup bana bakıyor olabilir ve ben bunu bilmiyor olabilirdim.

Sahil boyunca iki tarafa da bakıyorum. Bomboş. Bana eşlik eden tek şey tepemde dönüp duran martılar ve kıyı şeridine huzursuzca vuran karanlık dalgalar.

Her kimse, çoktan gitti.

Ayakkabılarımın yanındaki topraktan bir parıltı gözüme çarpıyor. Eğilip çamurun içinden bir bozuk para alıyorum. Başparmağımla siliyorum ve nefesim kesiliyor.

Bu bir bufalo nikeli.

1913 ile 1938 yılları arasında basılan bu sikkelerin değeri, yılına ve durumuna bağlı olarak otuz beş sent ile üç milyon dolar arasında değişebilmektedir. Bu özel sikke 1937 damgalıdır. Bufalo'yu normal dört ayak yerine sadece üç ayakla gösteren D tipidir ve tam olarak 2.560,00 \$ değerindedir.

Bunu biliyorum çünkü Michael ona değer biçmişti. Büyükbabasınındı. Onu her yere yanında taşırdı. O

Ona şans getirdiğine yemin etti.

Ve onu bir yabancının arkamdan beni gözetlediği bir ağacın altında çamura gömülü olarak buldum.

Kalbim daha hızlı atıyor, parayı avucumun içinde kısıyor ve omurgamdaki soğuk karıncalanmanın sadece rüzgâr olduğuna kendimi ikna etmeye çalışarak eve geri dönüyorum.

Birkaç saat sonra, Jake güvenlik sistemini kurmayı bitirdi.

Aidan hala dönmedi.

Jake bana ofisimin duvarına, kapının içindeki ışık düğmesinin yanına monte ettiği sistem hub'ını nasıl kullanacağımı gösteriyor. Daha sonra iPhone'uma uygulamayı yükledi, böylece video yayınlarını gerçek zamanlı olarak izleyebileceğim, böylece biri kapı zilini çalarsa, odadan çıkmadan kimin orada olduğunu görebileceğim. Ayrıca arka kapının üzerine bahçenin geniş açılı görüntüsünü yakalayan bir kamera yerleştirdi.

"Bu ne zamandır kayıta?" Ağacın yanındaki adamı kameraya alıp almadığını merak ederek soruyorum.

"Yaklaşık yirmi dakika. Daha yeni yayına girdi. Sistemde bir haftalık görüntüleme için yeterli hafızanız var, daha sonra kendi üzerine kayıt yapacak ve eski şeyleri silecek, böylece ekstra veri depolama için ödeme yapmayacaksınız, bu da pahalıya mal olabilir."

Yani figürü gördüğüm sırada bahçenin kaydı yok. Hayal kırıklığına uğradım ama yapacak bir şey yok. En azından bundan sonra, ben etrafta olmasam bile beni bir daha ziyaret edip etmediğini görebileceğim.

Jake, "Ön ve arka kapılara ve garajın içinde çamaşır odası kapısının yanına kod giriş kutuları monte ettim. Alarm devredeyken sistem yanlışlıkla devreye girerse, otomatik olarak bize haber vermeden önce şifrenizle sistemi devre dışı bırakmak için otuz saniyeniz var. Eğer zamanında yetişemezseniz, arayan operatöre şifrenizi söyleyin ve onlar da alarmı iptal etsinler."

Gülümsemesi alaycı. "Ve bunun olmasına izin vermemeye çalışın, çünkü yanlışlıkla alarmı her çalıştırdığınızda yüz dolar alıyoruz."

"Ouch."

"Evet, biz paralı askeriz."

"Şirketin sahibi sizsiniz sanıyordum?"

"Sahibiyim."

"Yani 'biz' dediğinde aslında kendini kastediyorsun." Gülüyor. "Karım gibi konuşuyorsun."

"Eminim çok zeki bir kadındır."

Sırıtarak başını sallıyor. "Şimdi sesin ona daha da çok benziyor."

"Büyük beyinler aynı düşünür. Meraktan soruyorum, kameralar bir hareket yakaladığında telefonuma bildirim göndermenin bir yolu var mı?"

"Elbette, sizin için bu şekilde ayarlamamı isterseniz uygulama bunu yapıyor. Bazıları bundan hoşlanmıyor çünkü çimlerden her sincap geçtiğinde ya da evin önünden bir araba geçtiğinde ping alıyorsunuz. Sinir bozucu olabiliyor."

"Boyut ayarı var mı? Yani belki bir sincabı ıskalayacak ama bir insanı yakalayacak?"

"Hayır, ama alanı, kameranın her şeyi kaydetmeye devam edeceği, ancak yalnızca bir olay üreteceği yere kadar azaltabilirim"

Birisi diyelim ki kapıya beş adım yaklaşırsa bunu fark edin ve telefonunuzu pingleyin."

Tüm bunlar umduğumdan biraz daha karmaşık geliyor. Her zil çaldığında panik içinde telefonumu ararken kendimi ön verandada koşuşturan bir kemirgen bulurken hayal ediyorum.

"Şimdilik bildirimleri atlayalım. Onları daha sonra açabilirim, değil mi?"

"Elbette yapabilirim. Şimdi sizden tek istediğim şifrenizi hub'a programlamanız. Sonra size kod kutusunu nasıl kullanacağınızı göstereceğim. Sonra her şey bitecek."

Kodumu girme sürecinde bana yol gösteriyor ve sistemin nasıl çalıştığını gösteriyor, ki bu uzun sürmüyor. Sonra toparlanıyor ve elimi sıkıyor.

Onu ön kapıya doğru götürürken, "M'li kelimedem bahsetmemem gerektiğini biliyorum ama senin için bir şey yapmama izin vermelisin Jake. Bu gerçekten yukarıda ve ötesindeydi."

"Bu konuda endişelenme. Aidan hakkında söylediklerimi aramızda tutarsan, ödeştığımızı düşüneceğim."

Kapıyı açıyorum ve geçmesine izin vermek için geri çekiliyorum. "Gececeğim. Ve teşekkür ederim. Gerçekten. Bunun benim için anlamı çok büyük."

Bana gülümsemek için duraklıyor. "Umarım seni tekrar görürüm, Kayla. Aidan'ın benimle ve karısıyla çifte randevu yapabileceği bir kız olması çok hoş olurdu. Bazen kendini üçüncü teker gibi hissettiğini biliyorum."

Bunu duyunca şaşırdım ve "Biriyle ciddi bir ilişki yaşamayalı uzun zaman mı oldu?" diye sordum.

Bana bunun arkasında uzun ve karmaşık bir hikaye olduğunu düşündüren bir şekilde kıkırdıyor.

"Öyle de denebilir. Kendine iyi bak."

Yoldan garaj yoluna doğru ilerliyor ve kamyonetine tırmanıp motoru çalıştırırken el sallıyor.

El sallıyorum, içeri giriyorum ve kapıyı kilitliyorum, yeni alarm sistemimin gereksiz olduğunu umuyorum ama buna tam olarak inanmıyorum.

Aidan döndüğünde hava kararmıştı.

"Üzgünüm geciktim," diyor kapıyı çaldığında açtığımda. "Toplantı tam bir karmaşaydı. Neredeyse son feribotu kaçıırıyordum." Beni geçip fuayeye bakıyor. "İçeri girebilir miyim?"

"Tabii ki."

Kapıyı sonuna kadar açıyorum ve geri çekilerek geçmesine izin veriyorum. Fuayeye doğru yürüyor ve duvardaki güvenlik kodu kutusunu inceliyor. "Jake senin için iyi iş çıkardı mı?"

Gülümseyerek kapıyı kapatıyorum. "Jake harika biri." Bakışlarını bana çeviriyor. "Öyle mi?"

"Evet. Ondan hoşlanıyorum."

"Bunu sanki sürprizmiş gibi söylüyorsun."

Omuz silkiyorum. "Genel olarak insanların hayranı değilim. Olaya göre değerlendiriyorum. Ama Jake iyi bir yumurta."

"Öyle," diyor usulca, gözleri parlıyor. "Çoğu insanın hayranı olmamak konusunda da aynı şey geçerli."

"Biz gerekir başla a kulüp. İçe Dönükler Birleşik, Seattle bölümü. Sen başkan olabilirsin."

"Biz değil İçe dönükler. Biz misanthropes. Büyük fark var."

"Bu bana şunu hatırlattı. Sana kelime dağarcığına hayran olduğumu söylemek istiyordum."

Gözlerimin içine bakarak ve sanki beni yakalayıp yutacakmış gibi bakarak, hırıltılı bir sesle, "Öyle mi? Hayran olduğun başka bir şey var mı, küçük tavşan?"

Bu lakabı duymak bana onun mutfak masasının etrafında yaptığımız seksi kovalamacayı hatırlatıyor. Bütün vücudum ısınıyor. "Sana bir liste yapacağım."

Bir an için birbirimize bakıyoruz, ta ki o uzanıp başparmağını yanan yanağımda gezdirene kadar.

Mırıldanıyor, "Güzel. Bir dahaki sefere içine girdiğimde bana ezberden okuyabilirsin."

Biri beni aldı ve bir volkanın içine bıraktı. Yakıcı sıcaklık tenimi sarıyor. Ciğerlerime çektiğim nefes kavurucu. Aşağıya baktığımda tüm kıyafetlerimin ayaklarımın dibinde bir yığın halinde yanarak kül olduğunu görsem şaşırmazdım.

Dudaklarımı yaladığımda, bir an bana saldırmak üzere olduğuna yemin edebilirim. Ama kendini kontrol ediyor, elini yüzümden çekip işine dönüyor.

"Şimdi şu muşambayı
kaldıracağım." "Ne? Şimdi mi?
Dışarısı karanlık!" "Ne olmuş
yani?"

"Bu yüzden çatımdan düşüp boynunu kırmanı
istemiyorum!"

Dikkatle bana bakıyor, bakışları keskinleşiyor. "İki şey
var."

"Olamaz. Neden bunun benim için kötü biteceği hissine
kapılıyorum?"

Bunu geçiştirerek şöyle diyor: "Bir numara. Ne kadar dik olursa olsun çatılardan düşmem."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve gözlerimi devirmeye direniyorum.

"İkincisi," diyor daha yumuşak bir sesle, "boynumu kırdıysam ne olmuş yani?"

Yüzüm kızardı. "Aidan, bu hiç komik değil."

"Kimse gülmüyor. Soruya cevap ver."

şimdi çok ciddi, bana yakıcı bir yoğunlukla bakıyor, gözlerinin arkasında garip bir ışık var. Nedenini bilmiyorum, ama nabzım çok hızlı atıyor.

Kollarımı iki yana açıyorum ve "Lütfen beni buna cevap vermek zorunda bırakmayın" diyorum.

"Neden olmasın?"

"ünkü bu konuşmaya henüz hazır olduğumu sanmıyorum."

"Ne konuşması?"

Yaklaşıyor. Yoğunluğu daha da parlak yanıyor. Birbirimizden birkaç santim uzakta duruyoruz, o kadar yakınız ki vücut ısısını hissedebiliyorum ama bana dokunmuyor. Sadece kapuşonlu gözlerle bana bakıyor, bekliyor.

Koyu renk gözlerinin içine bakarak fısıldıyorum: "Aramızda olanlar hakkında ne hissettiğime dair bir konuşma."

O da hemen, "Evet, bunu yapacağız. Hemen şimdi. Çünkü bugün seni düşünmekten neredeyse deliriyordum ve eğer bu işe girmeyeceksen, bunu bir an önce öğrenmeyi tercih ederim."

Gözlerimi kapatıyorum ve titrek bir nefes veriyorum. "Duştaki küçük sohbetimizi bu kadar çabuk mu unuttun?"

"Hayır. Bana bak."

Gözlerimi açıyorum. Beni bakışlarının şenlik ateşine iyice hapsettiğinde, "Evinde yakınlaşmaktan rahatsız olduğunu biliyorum ve buna saygı duyuyorum. Aksi takdirde seni çoktan çıplak bırakmış olurdum. Anladın mı?"

Lanet olsun, çok gergin. Sinirle yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Güzel. Şimdi konuş."

Bir süre sessizce kendimle tartışıyorum ama Aidan beni zorlamıyor. Sanki mağaralarda yaşadığımızdan beri insan ırkına kayıp olan evrenin bazı mistik sırlarını açıklayacakmışım gibi öylece durup bana bakıyor.

Sonunda, "Tamam ama söyleyeceğim şeyi söyledikten sonra bunu büyütmemenizi rica ediyorum" dedim.

"Büyük anlaşılmayı tanımla."

Nefesimi tutup başımı sallıyorum. "Sanırım ne demek istediğimi anladın, Dövüş Kulübü."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Evet, biliyorum. Sadece seni konuşturmak istedim."

"Sana hiç pislik olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Evet. Sen. İki kere. İkisinde de ciddi değildin. Yoluna devam et ve bana duymak istediklerimi söyle."

Ellerimi saçlarımın arasına sokuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve ona kadar sayıyorum. Bu adam imkansız.

"Orada ellerini başına bastırarak istediğin kadar durabilirsin, ama ben yine de burada bekliyor olacağım."

"Buna inanıyorum." Gözlerimi açıyorum, kollarımı iki yanıma indiriyorum ve ona bakıyorum. "Tamam, Aidan. İşte anlaşma. I

Senin gibi. Eminim bunu zaten biliyorsundur, bu arada bu sadece senin bana işkence etme yöntemin."

Bir an duraksadım ama inkar etmedi, ben de devam ettim.

"Eğer çatımdan düşüp boynunu kırarsan, bu beni cidden mahveder."

Sözümü kesmek için ağzını açtığı anda elimi kaldırıyorum. "Daha bitirmedim. Sıra sana da gelecek."

Göğsünden alçak bir hoşnutsuzluk hırıltısı yükseliyor, ama bunu duymazdan geliyorum.

"Senden çok etkileniyorum." Aletini ne kadar şehvetle kullandığımı ve onun için ne kadar sert boşaldığımı hatırlayınca yanaklarımdaki sıcaklık daha da alevleniyor. "Sanırım bunu zaten şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtladık. Ayrıca senin yanında kendimi güvende hissediyorum. Ve tuhaf bir nedenden ötürü, içgüdüsel olarak sana güveniyorum, ki bu benim için kimseyle olmaz, ama özellikle erkeklerle. Müstakbel kocamın evimin içini görmesine izin vermem altı ayımı aldı, bu yüzden burada yaşadığımız şey, yepyeni olmasına rağmen, farklı. Bunun ötesinde bir şey bilmiyorum ve umarım daha fazlası için beni zorlamazsınız, çünkü duvara yaslandığımda köşeye sıkışmış bir kurt gibi davranma eğilimindeyim ve bunun hoş olmadığını söylediğimde bana inanın."

Sessizliğe gömülüyorum. Aidan sert ve gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

Utana sıkıla ekliyorum, "Ben de hiç, şey, rol yapmadım ya da sen beni dairenin etrafında kovalarken yaptığımız şey her neyse, ve..."

Aidan neredeyse bağılıyor, "Ve?"

"Ve bayıldım. Tekrar yapmak istiyorum."

Sonra orada utançtan titreyerek duruyorum ve keşke geri alabilseydim diyorum.

Sessiz bir aşağılanma içinde acı çektiğim bitmek bilmeyen bir sürenin ardından Aidan "Tamam" dedi.

şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Ne demek tamam?"

Gülümsemesi yavaş ve sıcak. "Tam da dediğim gibi." Tavanı işaret ediyor. "şimdi çatıya çıkıp şu muşambayla ilgileneceğim."

Ve piç kurusu topuklarının üzerinde dönüp ön kapımdan çıkıp gitti.

Dışarı çıkıyor!

Arkasından bağırdım, "Biliyor musun? Ben sadece şaka yapıyordum! Hepsini ben uydurdum!"

Beni duyamıyor ama yine de kendimi daha iyi hissediyorum.

Sevgili Dante,

Dengesiz olabileceğini düşündüğüm için sana tekrar yazıp yazmama konusunda tereddüt ettim. Ama yalnız da olabilirsin ve yalnızlıktan anlayan biri varsa o da benim.

Gönderdiğiniz ayet çok şiirseldi.

Üzgünüm ama şu anda bu konuda söyleyecek başka bir şey bulamıyorum.

Söylemek istediğim şey, umarım tehlikeli değilsinizdir ve şartlı tahliye edilmek üzeresinizdir, çünkü polis cesedimi ve yazışmalarımızı bulduğunda aptal gibi görüneceğim. Manşeti şimdiden görebiliyorum:

"Dünyanın En Aptal Kadını Tüm Mantığı Yok Sayıyor ve Sonunda Kendisini Öldüren Mahkuma Mektup Yazıyor!"

Tamam, bu çok fazla ama ne demek istediğimi anladınız. Hepimiz hapisane mektup arkadaşlığı aşkının yanlış gittiğini duymuşuzdur. Burada romantik bir şey olduğunu ima etmiyorum, dikkatinizi çekerim! Sadece hapisten kaçıp beni öldürürsen çok aptal görüneceğimi söylüyorum.

Özellikle de o son satırı yazdıktan sonra.

Her neyse. Büyük ihtimalle bunu postalamaya fırsat bulamadan imha edeceğim. Ama eğer bunu yapmazsam, lütfen hapse mahkum olmak için ne yaptığınız konusunda dürüst olmayı düşünün. Sanırım dedektif arkadaşına söyletebilirim çünkü onun pozisyonundaki insanların muhtemelen her türlü hassas bilgiye erişimi vardır, ama bunu sizden duymayı tercih ederim.

Şimdilik bu kadar. Bu mektubu okuyacağından şüpheliyim, çünkü yüzde doksan eminim ki onu yırtıp atacağım, ama eğer okumazsam, şey...

Kendinize iyi bakın,
sanırım? Saygılarımla,
Kayla

KMektubu bitirdiğimde saat sabahın üçüydü.
Birden beri ayaktayım, evimde volta atıyorum.
ofiste, uyuyamıyorum. Aklımda baş döndürücü sorular
dönüp duruyor.

Su kenarındaki adam kimdi?

Michael'ın bufalo nikelini tam da onun durduğu yerde
bulmam ne anlama geliyor?

Hapishanede bir mektup arkadaşımın olmasının mantıklı
olduğuna ne zaman karar verdim?

Beynimi nerede bulabilirim?

Ve son olarak, Aidan neden veda etmeden gitti?

Çünkü aynen öyle oldu. Konuşmamızın ortasında dışarı
çıktıktan sonra, çatıma bir merdivenle tırmandı, bir
bölümünün üzerine mavi su geçirmez bir muşamba örttü,
tavan arasından biraz ıslak yalıtım malzemesi çıkardı, sonra
sanki bir gece önce canı çıkana kadar becerdiği kadın
içeride onu beklemiyormuş gibi büyük maço kamyonetiyle
karanlığa doğru kükreyerek gitti.

Erkekleri gerçekten anlamıyorum.

Erkeklerle uğraşmak, gezegene iniş yapan ve dilimizin ve geleneklerimizin rahatsız edilemeyecek kadar aptalca olduğuna karar veren düşman bir uzaylı türüyle uğraşmak gibidir ve bundan böyle bize hafif bir küçümseme ile ve/veya tekrar aşağı varlıklar olarak görmezden gelinmeden önce ara sıra cinsel boşalım nesneleri olarak davranılmalıdır.

Ancak alarmı takınca kendimi daha iyi hissediyorum, bu da olumlu bir şey.

Göbeğin üzerindeki küçük yeşil ışık, kapının yanındaki duvardan bana neşeyle parlıyor ve hiçbir şey olmasa bile, alarmı devre dışı bırakmayı unutursam polisleri on dakikadan kısa bir sürede buraya getirebileceğimi hatırlatıyor.

Ya da biri beni öldürmeye çalışmak için eve girerse, ama bunu düşünmüyorum.

Dante'ye yazdığım mektubu üçe katlayıp bir zarfın içine koyuyorum. Mektubu masamın üst çekmecesine yerleştiriyorum, postalayıp postalamayacağıma sabah karar vereceğimi düşünüyorum. Sonra ağır ağır masa sandalyesine çöküyorum ve derin düşüncelere dalmış bir halde kapalı perdelerle bakarken bufalo nikelini iki parmağımın arasında dalgınca ovuşturuyorum.

Ta ki ana yatak odasında tam başımın üstünde bir döşeme tahtası gıcırdayana kadar.

Donup kalıyorum, gözlerimi tavana dikeyim. Birkaç dayanılmaz saniyeden sonra başka bir şey olmayınca, duvardaki güvenlik merkezine endişeyle bakıyorum.

Yeşil ışık güven verici bir şekilde bana doğru parlıyor.

İki saniyeliğine rahatlıyorum, ta ki bir döşeme tahtası daha gıcırdayana kadar, sonra bir başkası ve ben soğuk terler döküyorum.

"Rüzgâr bu," diye fısıldıyorum, sandalyemin kollarını

kavrayıp hiperventilasyon geçiriyorum. "Sadece rüzgâr."

Beynim son zamanlarda girdiği komadan uyanmaya karar veriyor ve bana kulaklarımın pencerelerin dışında kıpırdayan rüzgârın sesini duyamadığını hatırlatıyor.

Yatmadan önce tüm kapıları kilitlediğim ve güvenlik sistemini devreye soktuğum için evde kimsenin olamayacağı tartışılmaz gerçeğiyle karşı koyuyorum.

Beynim -şerefsiz- duygusal sağlığımı hiçe sayarak üst katta o sesi çıkararak kişinin belki de daha önce evde olduğunu söylüyor.

Sikeyim.

Ellerim titremeye başlarken, "Kendini topla Kayla," diye fısıldıyorum. "Evde senden başka kimse yok."

Başımın üstündeki sessizlik sonraki beş dakika boyunca devam ettiğinde, artık korkmadığıma karar veriyorum.

Kızgınım.

Kendime.

Çünkü bir gıcırtı daha duysaydım, sandalyeden fırlayıp çığlık atarak ön kapıdan kaçacağıma, Aidan'ın dairesine bir kez daha sürpriz bir şekilde gidip kendimi bir kez daha aptal durumuna düşüreceğime hiç şüphem yok.

Yeni öfkemle donanmış bir şekilde nefes alıp kapıya gidiyorum.

Ofisten çıkıp etrafa baktığımda iyiyim. Merdivenleri sürünerek çıkıp ana yatak odasına bakarken iyiyim, yatak odası aynen bıraktığım gibi duruyor, görünürde döşeme tahtasını gıcırdatan davetsiz misafirler yok. Üst kattaki tüm odaları kontrol ederken, ışıkları yakarken ve hiçbir şey bulamayınca her geçen saniye kendimi daha da gülünç hissederken de iyiyim.

Ancak aşağıya inip mutfağa girdikten ve tepe ışıklarını açtıktan sonra iyi durumdan

Çıldırarak üzereyim.

Her çekmece sonuna kadar açılmış. Her dolap kapağı ardına kadar açık duruyor.

Korku dolu çığlığını bastırmak için ellerimi ağzıma kapatıyorum.

Donmuş bir şekilde duruyorum, nabzımın kulaklarımda uğuldamasını dinliyorum. Adrenalin damarlarımda yanıyor, beni koşmaya zorluyor ama korkudan yere yapışmış durumdayım. Tek bir kasımı bile oynatamıyorum.

İzlendiğime dair ürkütücü bir his yavaşça üzerime çöküyor.

Neredeyse korkudan hıçkırarak hıçkırarak ağlayacaktım. Ama kendimi tutmayı başarıyorum ve arkamda biri olup olmadığına bakmak için dönüyorum.

Ama orada kimse yok. Yalnızım.

Sadece ben, benim paranoyam ve görünüşe göre hepsi aşırı yağlanmış raylara ve menteşelere sahip çekmeceler ve dolaplar.

Çünkü bunun başka bir açıklaması yok. Çünkü mutfak kendi kendine bir şeyleri açmaya karar vermiyor.

Belki de öyledir, çünkü bir anda bir kavanoz bal raftan uçar ve mutfak zemininin ortasında paramparça olur.

Sinirlerim buna uygun değil.

Sıçradım, çığlık attım ve dönüp ofisime doğru fırladım. Kapıdan içeri dalıyorum, arkamdan çarpıyorum, kilitliyorum, sonra kanepenin arkasına dalıp kendimi kanepayla duvar arasına sıkıştırıyorum.

Dört saat sonra güneş doğana kadar orada korkudan titreyen bir topun içinde kıvrılmış yatıyorum.

Sabahları kendimi devasa bir aptal gibi hissediyorum.

Gün ışığının en korkunç canavarları bile kovalayabilmesi ne kadar komik.

Güneş doğduktan sonra nihayet telefonumdaki kamera görüntülerini izlemeyi hatırladım. Yüzlerce kez oynat ve geri sar tuşuna basmış olmalıyım ama Jake'in öğleden sonra arabayla gitmesi ve Aidan'ın gelip daha sonra ayrılması dışında kimsenin evin yakınına geldiğine dair hiçbir kanıt yoktu.

Ve güvenilir güvenlik merkezime göre, evin çevresine asla girilmemiş.

Kimse pencereden tırmanmadı.

Kimse kapıyı tekmelemedi.

Bütün gece burada yalnızdım.

Açık dolaplara ve çekmecelere gelince, kendime bunu yapmış olma ve hatırlamama ihtimalimin yüksek olduğunu hatırlatıyorum. Son zamanlarda hafızamdaki tüm küçük kayıpları toptasaydım, erken başlangıçlı bunama için ikna edici bir dava açabilirdim.

Neden kendi mutfağımı böyle bir durumda bırakma ihtiyacı hissetmiş olabileceğim bir muamma, ancak bunu açıklayacak kaçırdığım küçük bir deprem de olabilir.

Değil mi? Bu mantıklı.

Düşünmeme izin vermediğim diğer şeylerden daha akla yatkın.

Uçan bal kavanozuna gelince... Aşırı uyarılmıştım. Muhtemelen uçmadı, raftan devrildi ve telaşlı halimle bunu gıcırtı ve aptal açık dolaplardan duyduğum korkuyla birleştirip olduğundan daha büyük bir şey haline getirdim.

Mantık yürüttüğümün farkındayım ama insan gerçekliğe tutunmasının sorgulanması ihtimaliyle karşı karşıya kaldığında böyle yapar.

Yas grubuna geri dönmeyi düşünüyorum ama bu fikri aklıma gelir gelmez bir kenara atıyorum. Eğer depresyonda olmak istiyorsam, bunu kendi başıma gayet iyi yapıyorum.

Sonra psikiyatristinin numarasını almak için tamirci Eddie'yi aramayı düşünüyorum. Ancak dikkatlice düşündükten sonra, Eddie psikanalizin son ürünüyse, bundan uzak durmamın daha iyi olacağına karar veriyorum.

Eğer çeşitli nevrozlarımı bir terapistle boşaltmak için haftada yüzlerce dolar harcayacaksam, diğer taraftan günümü atlatmak için bütün bir marihuana mahsulü gibi kokan bir şeyi içmeye ihtiyaç duymadan çıkmak isterim.

Ofisten çıkıp mutfağa gitmek için kendimi hazırlıyorum ama oraya vardığımda tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğradığımı hissediyorum. Gün ışığında, açık çekmeceler ve dolaplar tamamen zararsız görünüyor. En azından gergin hissetmeyi beklerdim ama hissettiğim tek şey hafif bir sinirlilik.

Tamamen hayal kırıklığı.

Dolapları ve çekmeceleri kapattıktan sonra yerdeki yapışkan bal ve cam kırıklarını temizliyorum. Sonra plastik yağmur suyu kovalarını lavaboya boşaltıyorum.

Aidan'ın muşambası sayesinde tavandaki sızıntı durdu. Su lekeleri ürkütücü bir şekilde bana suçlayıcı bir şekilde bakan iki büyük göz gibi görünüyor.

Onlara bakarak mırıldandım: "Bana öyle bakma. Sen de korkardın."

Aidan'ı arayıp aramamayı tartışıyorum ama aramamaya karar veriyorum. Dünkü tuhaf performansının nedenini bilmiyorum ama ona tüm kartlarımı göstermem konusunda ısrar ettikten sonra kaçtığı için onu  d llendirmeyeceğimi biliyorum.

Bu çok tipik değil mi? Duygular hakkında konuşmaya ba ladığınız anda, erkekler aniden sağır ve dilsiz olurlar. Bu onların süper gücü gibi.

Bunu düşünmek beni depresyona sokuyor.

Du  alıp giyiniyorum, sonra öğleden sonra bir  i e şarap açtığım için kendimi tam bir dejenere gibi hissetmeyeceğim kadar geç olana kadar çalışıyorum. İki kadehten sonra i e dönmeye karar verdim. Uzun zamandır üzerinde çalıştığım konuşan tav anı besleyen  ocuk bölümünü bitirip hikayedeki bir sonraki bölüme ge ebiliyorum. Bu kitap için yirmi yedi illüstrasyonu tamamlamam gerekiyor ve bunu yapmak için sadece altı haftam kaldı, bu yüzden yayıncının son teslim tarihine yetişmek istiyorsam acele etmem gerekiyor.

Parmaklarımın başka bir şey çizmeye karar vermesi dışında.

 nce ağaç şekillenir. Eğri büğrü bir ucu ve dağınık alt dalları olan uzun, yaprak dökmeyen bir ağaç. Sonra kayalık kıyı şeridi ortaya çıkıyor. Ardından uğursuz bulutlarla dolu karanlık bir gökyüzü, ardından da s z len deniz ku ları ve r zg rlı su geliyor.

 ekil en son görünür.

Uzun boylu ve çelimsiz adam ağacın gövdesinin arkasından bakıyor, gözleri  apkasının kenarıyla gizlenmiş, dişleri çirkin bir yüz ifadesiyle ortaya çıkmış.

D  manca bir yüz buru turma.

Gerçekten korkutucu bir tane.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı, kalemi bıraktım, sandalyeye geri oturdum ve çizime baktım.

Bu adamda tanıdık gelen bir şeyler var.

Ne olduğuna karar veremiyorum ama sanki onu daha önce görmüşüm gibi hissediyorum. Ama nerede?

Kapı zili çaldığında sıçradım. Uygulamadaki videoya bakmayı akıl edemedim ayağa kalkıyorum. Masanın üzerinden cep telefonumu alıp canlı yayına girdiğimde, ön verandanın boş olduğunu görüyorum.

Sinirlenerek yüksek sesle, "Kes şunu, ev!" dedim. Sanki cevap verir gibi, masa lambası titriyor.

Donup kalıyorum ve dehşet içinde ona bakıyorum. Nabzım ve kan basıncım endişemle birlikte yükseliyor. O an, gerginlikten sinirlerim kopacakmış gibi hissedene kadar uzuyor.

Tam olarak neyi beklediğimi bilmiyorum ama her ne ise şimdiden korkmaya başladım.

Sonra neşeli cıngılıyla bir mesaj geliyor ve o kadar sert sarsılıyorum ki telefonu düşürüyorum.

Telefonu halıdan almak için eğilmeden önce parmaklarımı şakaklarıma bastırarak bir an durup nefes almaya çalışıyorum. Ellerim o kadar kötü titriyor ki kendimden utanıyorum. Ama mesajı gördüğümde rahat bir nefes alıyorum.

Beni aramadın. Şimdi bunu düzeltmek için iyi bir zaman.

"Oh, Aidan." Başımı sallayarak iç çektim. "Ele avuca sığmaz biri olacaksın, değil mi?"

Numarasını çeviriyorum ve ezberimde yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum.

Bir kez çaldıktan sonra telefonu açıyor. "Merhaba güzel tavşanım," diyor gırtlaktan gelen bir sesle.

"Sana da merhaba."

Ses tonum pek hevesli olmamış olmalı çünkü bir süre sonra "Bana kızgınsın" dedi.

"Kızgın çok güçlü bir kelime. Daha çok sinirlenmiş gibi."

"Böyle tatlı bir tavşanın öfkesini kazanmak için ne yaptım ben?"

Ses tonundaki espriye sinirlenerek, "Belki de bunu düşünmek için bir molaya ihtiyacın vardır" diyorum.

"Ve belki de kiminle konuştuğunu hatırlatmak için bir şaplak atmaya ihtiyacın vardır."

"Bana gülmüyor olsaydın bu tehdidin çok daha büyük bir ağırlığı olurdu."

"Gülmüyorum. Bütün gün o mükemmel küçük kıcını düşünüp durdum. Şaplak attığımda nasıl pembeleştiğini. Nasıl inlediğini." Duraklıyor. "Acaba siktiğimde ne kadar yüksek sesle inleyeceksin?"

Ah, evet. Adam ağzını her açtığında ve bana bir şey söylediğinde olduğu gibi, boynumdan yukarı doğru yayılan ve yanaklarıma yerleşen o sıcaklık geliyor.

Boğazıma takılan kurbağayı temizliyorum. "Çatı ustam olarak profesyonel bir sıfatla mı soruyorsunuz? Çünkü eğer öyleyse, sanırım bir şikayette bulunmam gerekebilir."

"Kiminle? Şirketin sahibi benim." Sesi düşer. "Ve burada profesyonel bir kapasite yok, bebeğim. Yanlış anlama. Bu tamamen kişisel."

Terliyorum. Neden terliyorum? Tanrım, diri diri yanıyorum.

Gömleğimin yakasını çekiştirerek, "Madem bu kadar kişisel, neden dün veda etmeden gittin?" diye soruyorum.

"Buraya gel, sana anlatayım."

Zaman kazanmak için, "Burası neresi?" diye sordum.

Yumuşak bir sesle, "Nerede olduğunu biliyorsun. Ve külot giymeye zahmet etme. Sadece lime lime olurlar."

Bağlantıyı kesiyor ve beni aramadan önce olduğumdan daha da şaşkın ve titrek bırakıyor.

Tereddüt ediyorum, dairesine gidip gitmemekte kararsızım.

Bunun akıllıca olmadığını biliyorum. İki kadeh şarap içtim, yapmam gereken işler var ve o yıldırım hızıyla aşağıya doğru kaymakta olduğum kaygan bir yokuş. Hayatımın enkazından güzel bir dikkat dağıtıcı.

Dikkat dağıtıcı şeylerle ilgili tehlikeli olan şey ise ne kadar çabuk bağımlılık yaratabildikleridir.

"Ve sen zaten yeterince şey yaşamadın mı?" Michael ve benim düğün günümüzde duvardaki çerçeveli resmimize bakarak fısıldıyorum.

Mayıs ayında muhteşem bir öğleden sonraydı. Gökyüzü bir kez olsun bulutsuzdu ve hanımeli kokusu havayı sarmıştı. Kilisenin merdivenlerinde smokiniyle yanımda duran Michael bana bakıyor. Genişçe gülümsüyordu, profilden bile yakışıklıydı, bir kolu belime sarılmıştı.

İpek ve dantelden köpüklü, kolsuz bir elbise giymiş, elimde bembeyaz kalla zambaklarından bir buket tutarak onun yanında duruyorum ve doğrudan kameraya bakıyorum.

Michael'ın aksine, ben gülümsemiyorum.

O gün ne kadar gergin olduğumu hatırlıyorum. Midemin nasıl düğümlendiğini. Michael'ın beni ne kadar sıktığını

yeminlerimizi okurken ellerimi tuttu. Daha sonra, o kadar solgun ve titrek olduğumu söyledi ki, mihrapta bayılabileceğimi düşünmüş.

Koridorda yürümeden önce kustuğumu ona hiç söylemedim. Bu eşinizin hatırlamasını isteyeceğiniz bir şey değil. Kendinizin de hatırlamasını isteyeceğiniz bir şey değil. Hayatınızın en güzel günü olması gereken bir günde böyle şeylere yer yoktur.

Ben de onu bir yere kilitledim ve o zamandan beri o anı hiç gün yüzüne çıkmadı.

Şimdiye kadar.

Fotoğrafta daha önce hiç fark etmediğim bir şey fark ettim. Sağ omzumun birkaç santim altında, pazularımın üzerinde bir leke var. Fotoğrafa yaklaşıp, seçebilmek için gözlerimi kısıyorum. Elimi kaldırarak, parmağımı lekenin olduğu camın üzerinde gezdiriyorum.

Ama silinmez çünkü bu bir leke değildir. Bu bir çürük.

Başparmak şeklinde küçük, koyu bir çürük.

Kıpırdamadan düşüyorum. Karanlık bir şey içimde fırtınaya dönüşüyor. Binlerce kanat çırpışı gibi bir ses kulaklarımda yankılanıyor. Altında, çığlık olabilecek belli belirsiz bir ses var, ama sanki çok uzaklardan geliyor gibi.

Ya da su altında.

Ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu.

Sanki ulaşamayacağım bir yerde önemli bir anlayış varmış gibi hissediyorum, bu ana kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir kapının kilidinin anahtarı gibi.

Ne oldu? Neyi kaçırıyorum?

Sonra masa lambası tekrar titriyor ve büyüü bozuyor.
Başımı sallayarak kendime geliyorum ve ellerim
titreyerek Aidan'a bir mesaj gönderiyorum.
Hemen geliyorum.

B Ben daha kapıyı çalamadan Aidan kapıyı çekip açtı. Beni içeri çekti, kapıyı tekmeleyerek kapattı ve

Beni kollarına aldı ve tutkuyla öptü.

Ben de onu öpüyorum, ağzının benimkinin üzerinde olmasının verdiği his dışında bana her şeyi unutturması için çaresizce.

Tek kelime etmeden tişörtümü yukarı çekip başımdan geçiriyor. Onu yere fırlatıyor ve beni tekrar öpüyor.

Gömlek giymiyor, bu yüzden göğüslerim çıplak göğsüne bastırılıyor. Teni pürüzsüz ve sıcak ve harika hissettiriyor.

"Dün neden veda etmeden gittiğini bana söylemen gerektiğini sanıyordum," diye takılıyorum.

Cevap vermek yerine beni kucağına aldı ve yatak odasına taşıdı. Bunu bu kadar kolay yapabilmesine hayret ediyorum çünkü minyon denebilecek bir boyum yok. Ama sonra bizi yatağa yatırıyor ve uzun, sert vücudunu benimkine bastırıyor ve ben onun gücünü unutuyorum çünkü üzerimde ne kadar iyi hissettirdiğinin tadını çıkarmakla meşgulüm.

"Bu kadar ağır olmana bayılıyorum," diyorum nefes nefese, altında kıvranarak. "Çok sağlamsın." Neredeyse "Beni güvende hissettiriyor" diye ekleyeceğim ama tam zamanında dilimi ısırıyorum.

Şimdi mutfakta olanlardan sonra son zamanlarda yaşadığım çöküş hakkında konuşmanın zamanı değil.

Boynumu öperek, "Bu benim hakkımda sevdiğin şeylerle ilgili yapacağın listenin bir numarası mı?" dedi.

"İlk onda bile değil. Lütfen bunu yapmaya devam et. Sakalının tenimde bıraktığı hissi seviyorum."

Kulağıma hırıltılı bir sesle, "Aşk kelimesini iki kez söyledin, küçük tavşan." diyor. Cevap vermeyince başını kaldırıyor ve tek kaşını kaldırarak bana bakıyor.

Titreyerek, "Tamam." diye fısıldadım. Kıkırdıyor.

"Hey, eğer siz bu kelimeyi tüm konuşmaları kapsayacak şekilde kullanabiliyorsanız, ben de kullanabilirim."

"Oh, tavşanlar için de büyük kötü kurtlarla aynı kuralların geçerli olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Sesi karanlık ve sıcak, gözlerinde heyecan verici bir tehlike parıltısı var. Ne yaptığımı çok iyi bildiğim için ona masumca göz kırpıyorum.

"Kurtların uyması gereken kuralları tavşanların koyduğunu sanıyordum."

"Hayır, yapmadın. Yalancı."

Beni ters çevirdi, kotumu kalçalarımın altına çekti ve tokatladı.

Ne zaman Bu üzerinde ve Ben Yalan
Orada Nefes nefese ve ihtiyaçtan
titreyerek usulca "Çok mu zordu?" diye sorar.

"Hayır."

"Cevap vermeden önce yarım saniyeden fazla düşünün."

Boynumu bükerek omzumun üzerinden ona bakıyorum ve yanan bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Beni inciteceğinden endişelendiğini biliyorum. Bunun için teşekkür ederim ama ben sert severim."

O karanlık gözleriyle bana bakarak, "Her ihtimale karşı güvenli bir kelime bulmalıyız," diyor.

"Güvenli kelime tam olarak nedir?"

"Söylediğinizde her şeyin durmasına neden olan bir kelime."

"Hmm. Peynire ne dersin?"

Kaşlarını çatıyor, bir açıklama bekliyor. "Çünkü sevimsiz."

"Hayır, bu gerekli. Bu konularda açık bir şekilde iletişim kurmamız gerekiyor."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne zamandan beri Bay Muhabbet oldunuz?"

Çoğu zaman senden bir homurtu bile alamıyorum."

Üzerimde diz çöküyor ve avucunu yanan kıkırtıyanaklarımdan birinin üzerinde gezdirerek gülümsüyor.

"Bu çok komik."

"Tam olarak ne şekilde?"

"Seninle bir günde, bir haftada başkalarıyla konuştuğumdan daha fazla konuşuyorum."

Yüzümü ona döndüm. "Gerçekten mi? Nasıl hâlâ iş yapabiliyorsun? İşaret dili falan mı biliyorsun?"

Eğildi ve kıkırtıyı ısırdı. Şaşkınlıkla inlediğimde, diğer yanağımı ısırtıyor ve tenime karşı gülüyor.

"Ne kadar geveze bir tavşan," diye fısıldıyor, sakalını acıyan arkama sürterek. Sonra bir elini

Bacaklarımın arasında ve sesi keskinleşiyor. "Ve benim için çok hazırsın."

Gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarımı çarşafın içinde kısıyorum, o parmaklarını ıslaklığında gezdirirken hareketsiz yatıyorum. Acele etmiyor, ben nefes nefese kalana kadar tembelce klitorisimi okşuyor.

"Aidan?"

"Evet,
bebeğim?"

"Daha
fazlasına
ihtiyacım var."

"Ve onu alacaksın. Sana vermeye hazır olduğumda."

Yüzümü çarşafıma dönüyorum ve kıkırımı kısırarak onu acele ettirmeye çalışıyorum.

"Kötü tavşan," diye fısıldıyor
hararetle. "Lütfen?"

İniltisi yumuşak. Klitorisimi çekiştiriyor, iki parmağının arasında hafifçe sıkıştırarak benden bir nefes almamı, daha fazla yalvarmamı ve altımı oynatmamı sağlıyor.

"Lütfen, Aidan. Lütfen."

Karanlık, şehvetli bir sesle, "O kıcı bir kez daha sallarsan, onu becermemi istediğini varsayacağım," diyor.

Kıpırdamadan düşüyorum. Zor nefes alıyorum, tüm vücudum titriyor, "İstiyor musun?" diyorum.

"İstediğimi biliyorsun. Başka ne istiyorum biliyor musun?"

Çarşafımdan kokusunu alabiliyorum. Vücudunun topraksı sıcak misk kokusu, en güzel çağındaki bir erkeğin o silinmez, sarhoş edici kokusu.

Bu çarşafın içinde çamura batmış bir köpek gibi yuvarlanmak, kokusunu her tarafıma almak, tenimi o nefis kokuya boğmak istiyorum ki vücudumdan asla temizleyemeyeyim.

Fısıldıyorum, "Ne?"

Kulağımın dibine eğiliyor, o kadar yakın ki ondan dalga dalga yayılan sıcaklığı hissediyorum.

"Her şeyi. Bana verebileceğın her şeyi istiyorum, Kayla. Ve bana tereddüt etmeden vermeni istiyorum. Sorgusuz sualsiz. Ve pişmanlık duymadan."

Sesindeki baskınlık ve arzu beni ürpertiyor. Meme uçlarım sertleşti ve amım zonklıyor ve eğer acele edip beni becerseydi evimin tapusunu ve sahip olduğum diğer her şeyi hemen şimdi imzalayabilirdim.

"Tamam" dedim.

Büyük hayal kırıklığıma rağmen, "Hayır. Henüz o noktaya gelmedik." dedi.

"Ben!"

Nefes verışı düzensiz, omzumun üzerinden ılık bir hava dalgası gönderiyor. "Tatlı kız. Bunu söylemene bayıldım. Ama değilsin."

Dişlerini omzuma batırıyor ve çaresizlik içinde titrememe neden oluyor.

"Oraya nasıl gideceğiz?" "Zamanla."

Bir parmağını içime sokup derinlere bastırıyor. İnliyorum, nasıl hissettirdiğini seviyorum ama yine de daha fazlasına ihtiyacım var.

"Ve pratik."

Bir parmak daha ekliyor, ben çarşafları sıkarken parmağını içimde gezdiriyor.

"Çok fazla pratik."

Parmaklarını içeri ve dışarı itiyor, beni parmaklarken daha sert ısıyor. Kalçalarımı eğiyorum ve uyluklarımı daha geniş açıyorum, kalbim hızla çarpıyor ve vücudum ona sanki bir enstrüman gibi çalıyormuş gibi tepki veriyor.

"Aman Tanrım. Aidan. Aidan."

Kulağıma usulca emrediyor, "Gelmen için yalvar bana."

"Evet! Lütfen, evet, tam da bunu söyleyecektim, lütfen, lütfen gelmeme izin verir misin?"

Gevezelik ettiğim umurumda değil. Onun altında akılsızca kıvranırken nasıl görüldüğüm umurumda değil. Zihnimin ve bedenimin dizginlerini ona teslim etmem için gereken tek şeyin, beni bir şekilde çıldırtan o yumuşak, emredici tonda söylenen birkaç kelime olması bile umurumda değil.

Tek umursadığım, bacaklarımın arasındaki ateşi bir an önce söndürmesi.

"Parmaklarımın üzerinde kendini nasıl becerdiğine bak," diye homurdanıyor. "Şu açgözlü kalçaların hareketine bak. Tavşanım ona vermek istediğim şeyi alması gerektiğini bilmiyor mu?"

Bu cevap gerektirmeyen bir soru. Bu iyi bir şey, çünkü zaten şu anda konuşma yeteneğine sahip değilim.

Aidan şimdiye kadar kullandığı en baskın ses tonuyla şöyle diyor: "Burada, bu yatakta şöyle olacak: Ben veririm. Sen alırsın. Alacaksın ve kırılana kadar alacaksın, sonra seni tekrar kırmam için bana yalvaracaksın."

Orgazmın eşiğinde hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

"Benim iznim olmadan sakın bırakayım deme," diye homurdanıyor ve uzun, sert parmaklarını tekrar tekrar içime sokuyor.

Karmakarışık bir zevk sesi çıkarıyorum ve çılgınca eline sürtünüyorum. Gözlerim kafamın içine yuvarlandı.

Tam uçurumun kenarına gelmek üzereyken, Aidan parmaklarını içimden çekiyor.

İtirazımı duymazdan gelerek kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı indiriyor ve fırlatıp atıyor. Sonra beni dizlerime kadar kaldırıyor ve ensemden tutup başımı ve göğsümü yatağa bastırırken kıcıma bir dizi hızlı, acı tokat atıyor.

Bu yeterli değil. Daha sert istiyorum, daha hızlı istiyorum, beni mahvetmesini istiyorum.

Bana kendi adımını unutturmasını istiyorum.

İnlediğim anda bana şaplak atmayı bırakıyor.

Nefes nefese, "Konuş benimle." diyor.

Yapabildiğim tek şey nefes nefese ve kırık bir "Daha" demek.

Elini yanan popomun üzerinde gezdiriyor, sonra öpmek için eğiliyor. Sonra fermuarın yırtılma sesini duyuyorum. Bir an sonra, sert sikinin başı girişimi dürtüyor.

Dişlerini sıkarak, "Güvenli kelimeyi tekrarla." dedi.

"Sevimsiz."

"Aferin kızıma."

Kalçalarımı kavıyor, gırtlaktan gelen bir homurtuyla içime giriyor.

Bu sefer inlemem minnettarlıktan.

Sonra beni beceriyor. Sert ve hızlı, parmakları etimi kazıyor. Uyluklarımdan arkasında metalin soğuk ısırığını hissediyorum ve beni almadan önce kotunu tamamen indirmediğini fark ediyorum.

O da daha fazla bekleyemedi.

Eğildi, göğsümü sıkmak için altıma uzandı. Nefes nefese ve sert meme ucumu çekerek

İnlemelerim duvarlarda yankılanacak kadar yüksek olana kadar acımasızca içime giriyor. Amım onun sikinin etrafında kenetleniyor.

"Sakın buna cüret etme," diye tıslıyor.

Bu uyarı beni daha da ateşlendiriyor. Kalçalarımı onun hamlelerine göre esnetiyorum, onu içimde olabildiğince derine sokmak için zorluyorum, ta ki aniden hareketsiz kalana kadar.

Nefes nefese, elini göğsümden bacaklarımın arasına götürüyor. Parmaklarını her tarafa kaydırıyor, sonra parmak uçlarını şişmiş klitorisimin üzerinde ileri geri hareket ettiriyor.

Hiç şüphesiz bildiği gibi, bu beni anında orgazm ediyor.

Haykırarak, şiddetle sarsılıyorum. Amım kasılıyor, sert, ritmik dalgalar halinde tekrar tekrar sıkılıyor.

"Gel, bebeğim! Ah, evet, benim için gel!"

Sesi zafer kazanmış gibi.

O zaman anlıyorum ki doruğa ulaşmamı yasaklamak bu oyunun bir parçasıydı, kendimi tuttuğum her dakikanın sonunda bıraktığımda aldığım zevki artıracaklarını biliyordu ve ne yaptığını bildiği için aptalca minnettarım çünkü tam da ihtiyacım olan şey buydu.

O tam da ihtiyacım olan şeydi.

Gözlerinde sırlar olan yakışıklı bir yabancı ve sanki benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi zaten biliyormuş gibi bana bakıyor. Sanki binlerce kez okuduğu ve en sevdiği bölümlerin altını çizdiği bir kitapmışım gibi.

Sanki bunun nasıl biteceğini zaten biliyormuş gibi.

Üzerime düşüyor, beni yatağın üzerinde karnımın üzerine itiyor ve ağırlığıyla beni hapsediyor. İki eliyle saçlarımı sıkarak birkaç kez daha sertçe itiyor, sonra adımını inliyor.

Titreyerek kendini bedenimin içine boşaltıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve tepemde doruğa ulaşan devasa duygu dalgasına karşı kendimi destekliyorum, sonra aşağı çöküp beni yuvarlayarak uzaklara taşırken çalkantılı karanlığına teslim oluyorum.

A Bundan sonra konuşmayacağız.
Onun kadar duygusal olarak ham hissediyor mu
bilmiyorum

Söyleyecek bir şeyi yok mu diye düşünüyorum ama üzerimden kalkıp banyoya giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Musluk çalışır. Tuvalet sifonu çeker. Elinde ıslak bir bez ve bir el havlusu ile yeniden ortaya çıkıyor. Beni sessizce sırtüstü yatırıyor ve sanki tüm kemiklerim sıvıya dönüşmüş gibi hissederek yatarken bezi bacaklarımın arasına hafifçe siliyor.

El havlusuyla beni kuruluyor, sonra ayağa kalkıp ışık düğmesini kapatıyor. Sonra yanımdaki yatağa sürünüyor, beni yan yatırıyor, göğsüne çekiyor ve yüzünü saçlarıma gömüp derin derin içine çekiyor.

Nefes verdiğiğinde, sanki yüz yıllık bastırılmış hayal kırıklıkları aynı nefeste vücudunu terk ediyormuş gibi geliyor.

Sonunda, nefes alış verişi derin, eşit bir tempoya yavaşlıyor ve bana uyuduğunu söylüyor.

Karanlıkta onun sıcaklığıyla sarmalanmış bir şekilde uzanıyorum ve Michael'ı düşünüyorum.

İyi bir eş miydim?

Bilmiyorum. Olmaya çalıştım. Her şeyden çok onu mutlu etmek istedim. O da benim mutlu olmamı istiyordu ve birbirimiz için mükemmel olduğumuzu düşünüyordum. Tüm küçük parçalarımız birbirine uyuyordu. Birbirimize uyuyorduk.

Ama ilişkimiz böyle bir şey değildi.

Karşılaştırma yapmanın haksızlık olduğunu biliyorum. Aidan'a gerçeği söylemek yerine kocamdan ayrıldığım konusunda yalan söylememin de haksızlık olduğunu biliyorum.

Ama beni hazırlıksız yakaladı. Böyle bir şey olacağına dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Aramızdaki çekimin boyutuna, gücüne, karşı koymakta güçsüz hissettiğim bir yoğunlukla ona çekilme şekline hazırlıklı değildim.

Bu yüzden Michael'ın hâlâ hayatta olduğuna inanmasına izin verdim. Benim de bir parçam buna inanmak istiyor. Bir parçam bunun gerçek olmadığına inanmak istiyor:

Kocam öldü.

Teknemizden düştü ve boğuldu.

Olanları izledim.

Belki de son kısmı tekrar yaşamak istemediğim için Aidan'a bundan bahsetmedim. Su sıçraması ve çığlıklar. Michael'ın umutsuz yardım çığlıkları, tekne uzaklaştıkça daha da zayıflıyordu.

Karanlık suyun üzerindeki duman kokusu ve her yerden geliyormuş gibi görünen korkunç, kırılgan kahkahalar.

Kazadan sonra beni sorgulayan dedektife kahkahadan bahsetmedim. Tam olarak açıklayabileceğim bir şey değil.

Bir noktada uykuya dalmış olmalıyım çünkü bir bakıyorum oda aydınlanmış ve Aidan'ın iri eli popomu hafifçe okşuyor. Hâlâ arkamda, uykuya dalarken olduğu pozisyonda duruyor.

Mırıldanıyor, "Günaydın, tatlı tavşanım. İyi uyudun mu?"

Başımı ona doğru çevirerek nefes alıyorum ve bacaklarımı uzatarak ayak parmaklarımı kıvırıyorum. "Sanırım öyle. Ya sen?"

Enseme bir öpücük konduruyor. Eli kalçamın üzerinden geçip bacaklarımın arasına iniyor. "Ölüler gibi."

"Hmm. Kuyruk sokumuma batan o büyük sert şey pek de ölü gibi hissettirmiyor."

Kıkırdıyor. "Onu suçlayamazsın. Yatağında çıplak ve güzel bir kadın var."

Parmaklarını amımın içine sokup klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde zevkle iç geçiriyorum.

"Bu sese takıntılıyım," diyor, sesi daha koyu. "Çıkardığın tüm seslere. Sana doyamıyorum Kayla."

Omzumu ısırdı. Sert değil ama baskın. Bir hayvanın eşine binmeden önce yapacağı bir şey gibi.

"Titriyorsun."

"Soğuktan değil."

"Biliyorum bebeğim. Yüzüme oturma zamanı." Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Pardon?"

"Beni duydun. Şu andan itibaren, bir emri ilk verdiğimde itaat etmeni bekliyorum."

Kalp atışlarım hızlanıyor. Zihnim saatte bir milyon mil hızla ilerlerken hareketsiz yatıyorum, ta ki tereddütle şöyle diyene kadar

Sana bir şey sormak istiyorum ama itaatsizlik ettiğimi düşünmeni istemiyorum. Sadece kuralları anlamaya çalışıyorum."

Omzumu öpüyor, sonra boynumu. Aslında yaptığı şey öpmek değil. Daha çok yalamak ve emmek gibi. Sanki tenimin tadına bakıyor ve onu lezzetli buluyor.

Kulak mememi ısırarak fısıldıyor: "Efendinden konuşmak için izin iste."

Oh Tanrım. Yüce Tanrım, bu gerçekten oluyor.

O! Sadece! Dedi! Bunu!

Sakince dudakları ve diliyle omuzlarımı ve boynumu okşayan Aidan, parmaklarını tembel tembel klitorisimin üzerinde ileri geri gezdiriyor, klitorisim artık son derece hassas. Meme uçlarım da öyle. Sanki patlamak üzereymiş gibi hissettiren tüm sinir sistemim de öyle.

Nefes nefese kalarak fısıldıyorum, "Lütfen konuşmama izin verir misiniz... efendim?"

Sesi alçak ve hipnotik, "Evet, benim mükemmel, güzel tavşanım. Yapabilirsin."

Sonra dişlerini boğazımın kenarına bastırıyor ve bir parmağını içime kaydırıyor.

Zevk çılgılım yumuşak ve kırık. Ne söyleyeceğimi hatırlamam bir anımı alıyor. "Ben... Yüzüne oturmakla tam olarak neyi kastettiğini bilmiyorum."

"Bu roket bilimi değil."

"Evet ama lojistik olarak nasıl olacak? Denge için ellerimi duvara mı dayayacağım?"

Sesi şaşırmış gibi. "Daha önce hiç yapmadın mı?"

"Hayır. Ve seni boğmak istemiyorum."

Kahkahası tenime değiyor. Sonra inliyor. "Lanet olsun, çok tatlısın. O kadar tatlısın ki, dişlerimi her santimine batırmak istiyorum."

"Şimdiye kadar bu konuda oldukça iyi bir iş çıkardın."

Beni sırtüstü yatırıyor ve yüzümü avuçlarının arasına alıyor. Dikkatle bana bakarak, "Başka ne yapmadın?" dedi.

"Işıklar kapalıyken misyoner ya da köpek stili dışında her şey. Oh, ve oral. Ama hiçbir şey..."

"Ne?"

Yanaklarım ısınıyor, lanet olsun. "Sapıkça."

"Sapıklığı tanımla."

"Sanırım ne demek istediğimi anladınız bayım."

Bana gülmemeye çalışıyor. Dudaklarını birbirine bastırıyor, gözleri parlıyor, başını sallıyor. "Efendi ya da efendim. Bay yok. Sana bir kez izin vereceğim, ama bir dahaki sefere saygısızlık yaparsan tokadı hak edersin."

Ona gülümsüyorum. "Sanki bana şaplak atmana bayıldığımı bilmiyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Bir süre sessizce bana bakıyor, kahkahası azalıyor. Sonra sesi sertleştı.

"Keşke ne kadar mükemmel olduğunu bilseydin. Ne kadar farklı ve mükemmel. Senin gibi biriyle hiç tanışmadım. Ne zaman birlikte olsak, kendimi yeni bir adam gibi hissediyorum. Daha iyi bir adam. Sanki başıma gelen kötü şeylerin artık hiçbir önemi yokmuş gibi çünkü senin tatlı gülümsemen hepsini alıp götürüyor."

Üzerime bir sıcaklık çöküyor. Sanki gökyüzü açıldı ve tepeden tırnağa parlak bir güneş ışığıyla yıkanıyorum. Utandığımı hissederek fısıldıyorum: "Ne kadar güzel bir söz. Teşekkür ederim."

Bana bakıyor, bakışları yavaşça yüz hatlarımda geziniyor, sonra beni derinden öpüyor, eli hala yüzümde.

Ağızma karşı mırıldanıyor, "Ben sırtüstü yatacağım ve sen de yüzüme sarılacaksın bebeğim. Beni boğma konusunda endişelenme. Ben seni tutacağım. Hazır mısın?"

İhtiyaç ve utançla parıldarken fısıldıyorum, "Evet, efendim."

En hafif iniltilerle nefesini verdiğiğinde, onu memnun ettiğimi anlıyorum.

Birdenbire onu tekrar memnun etmek istemem beni korkutuyor.

Sırt üstü dönüyor ve ellerini belimde kavuşturarak beni üstüne çekiyor. Beni duvara doğru itiyor, ben de ellerim ve dizlerim üzerinde öne doğru tırmanırken o da şilteden aşağı doğru iniyor. Dizlerim başının iki yanındayken beni kalçalarımın tutarak aşağı çekiyor, ta ki amım ağzının tam üzerinde durana ve ben de açılmış bacaklarımın arasından ona bakana kadar.

"Ben izin verene kadar boşalma" diye uyarıyor ve ağızıyla klitorisime yapışıyor.

Nefesim kesildi. Kalçalarım titriyor. Göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor. Kalçalarımı kavrayarak beni sabitliyor, sonra iki eliyle kalçalarımı uzanıyor ve göğüslerimi sıkıyor. Amımı yalarken göğüslerimi okşuyor ve meme uçlarımı çimdikliyor ve başımın bir daha dik duracağından şüpheliyim.

Hafifçe inlediğimde, bir elini göğsümden çekip kıcıma tokat atıyor. Sert ve acıtıyor, ve buna bayılıyorum.

Ellerimi yatağa dayayıp dirseklerimi kilitliyorum. Kalçalarımı Aidan'ın ağzına doğru esnetiyorum. Yumuşak bir onay sesi çıkarıyor, ben de kalçalarımı tekrar esnetiyorum.

Sert meme ucumu çekiyor ve kıcıma tokat atarak zevkle yüksek sesle inlememi sağlıyor.

"Ağzımı sık," diye emrediyor. "Yüzüme sür bebeğim. Bir daha söyletme bana."

Tamamdır, efendim.

Dilini içime soktuğunda nefes nefese gülerek amımı yüzüne sürüyorum. Kahkahalarım çabucak sönüyor çünkü ağzı çok iyi hissettiriyor. Onu boğabileceğim endişesini bir kenara bırakıp gerçekten içine giriyorum, bacaklarımın arasındaki sıcak, ıslak ağzının hissine ve nasırlı parmaklarının meme ucumu sıkıştırıp kalçalarımı kazmasına odaklanıyorum.

Rahmimdeki keskin bir kasılma beni inletiyor.

Hâlâ meme ucumla oynayan Aidan bir parmağını içime kaydırıyor ve klitorisimi daha güçlü bir şekilde emiyor.

Düzensiz bir şekilde fısıldıyorum, "Oh. Aidan. Oh Tanrım, bu inanılmaz."

"Gelmek ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Henüz değil."

Ben kırık dökük inleyene, kalçalarım sertçe titreyene ve orgazm olamadan düşeceğime emin olana kadar beni yiyor. Sonra tırnaklarını sırtımda, kürek kemiklerimden kık yanaklarıma kadar gezdiriyor ve ben titrediğimde etime gülüyor.

"Gelmek ister misin, bebeğim?" "Evet! Lütfen!"

"O zaman hak etsen iyi olur."

Bunun ne anlama geldiğini çözemedi beni kalçalarımın tutup aşağı çekiyor ve bir adım kadar geriye doğru sürünmeye zorluyor. Sonra altımda dönüyor, sırt üstü yatıyor, böylece sert siki ağzıma doğru uzanıyor ve dizlerim yine başının iki yanında duruyor.

"Sikimi yala, tavşanım" diye emrediyor ve yüzünü amıma gömüyor.

Bir elimle ereksiyonunu kavıyorum ve tepesini yalamak için başımı eğiyorum. Aidan zevkle mırıldanıyor, bu ses leğen kemiğimde lezzetli bir şekilde titreşiyor. Sonra bir elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve beni karnına yatmaya zorluyor, ten tene, o diliyle amımı okşarken ben de sikini emiyorum.

Ağzımın içine doğru itiyor. Kalçalarımı onun diline doğru esnetiyorum. İkimiz de inliyor ve çıldırıyoruz, tenimiz terden kayganlaşıyor ve yakında boşalmam için bana izin vermezse, yine de boşalacağım.

Boğazımın arkasından yüksek, sızlanan bir ses çıkardığımda, daha fazla dayanamayacağımı anlıyor.

"Spermimi yut, sonra orgazm olmak için iznim var," diyor nefes nefese. "Ama daha önce değil. Hazır mısın?"

Sert sikinin etrafında umutsuzca bir onay sesi çıkarıyorum ve emmeye ve elimi sikinin üzerinde aşağı yukarı kaydırmaya devam ediyorum.

"Aferin kızıma."

Dilini dolgun klitorisimin etrafında döndürerek ağzıma sokuyor, dudaklarımı gözlerim sulanana ve öğürme dürtüsüyle savaşıma kadar geriyor. Sonra boynumun arkasını kavıyor ve sıkıyor.

Homurdanarak doruğa ulaşıyor, sıcak menisini kalın darbeler halinde dilimin üzerine döküyor.

Tekrar tekrar emiyorum ve yutuyorum, burnumdan nefes alıyorum, tüm vücudum titriyor. Aidan hâlâ enseme kavırıyor, kıcıma üç kez sertçe şaplak atıyor, sonra bir parmağını amımın derinliklerine sokuyor.

Sikiyle boğulurken parmağının etrafında sarsılıyorum.

"İşte benim mükemmel iyi kızım," diye homurdanıyor ve Kalçaları, horozunu boğazımın derinliklerine doğru sürüyor. "Benim için boşalırken her damlasını yut."

Zevkten kör olmuş, çaresizce sarsılıyorum, ereksiyonunun etrafında hıçkırıyorum ve bana söyleneni yapıyorum.

Duyduğum ama anlamadığım kelimelerle beni övüyor. Uzaklarda bir yerdeyim, uzayda savruluyorum, zihnim havai fişeklerle yanıyor, bedenim tamamen kontrolüm dışında.

Şu anda kendime yabancıyım. Sınırları ve endişeleri olmayan biri, aynı anda hem mükemmel bir şekilde huzurlu hem de yaptıklarıyla tamamen şaşkın bir kadın.

İçimde saklı olduğunu bilmediğim bir ipi çekti ve beni içten dışa doğru çözdü.

Sonra beni sırtüstü çeviriyor, ayak bileklerimi omuzlarının üzerine atıyor, hâlâ sert olan sikini içime sokuyor ve beni tekrar çözüyor.

L Sonra yanına uzandım, başımı göğsüne yasladım, bacağımı onunkinin üzerine attım, vücudum kemiksizdi. Bir kase jöle gibiyim, titriyorum ve bitkinim.

Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Gözlerini tavana diken Aidan mırıldanıyor: "Sana bir soru sormam gerekiyor. Ve cevap verirken dürüst olmanı istiyorum."

Sessizce bekliyorum. Bana konuşma izni vermedi ve ben hala onun kurallarının nasıl ve ne zaman geçerli olduğunu tam olarak anlamış değilim, bu yüzden güvenli tarafta kalıp hiçbir şey söylemiyorum.

Göğsü derin bir nefesle inip kalkıyor. "Kocanızla tekrar bir araya gelme ihtimaliniz nedir?"

Göğüs kafesimin altından ani ve keskin bir acı saplanıyor. Buna karşı gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Sıfır."

"Öyle mi?"

"Evet."

"O zaman neden hala alyansını takıyorsun?"

Bir an için bunu düşündüm. "Gerçekten bilmiyorum. Alışkanlık, sanırım. Bu sizi rahatsız ediyor mu?"

"Evet ve hayır."

Daha fazla açıklama yapmıyor. Bir şey söylememi beklediğini hissediyorum ama emin olamıyorum. "Lütfen bir soru sorabilir miyim?"

Mırıldanıyor, "Tatlı tavşanım. Bana her zaman her şeyi sorabilirsin."

"Gerçekten mi?"

"Neden şaşırmış gibisin?"

"Çünkü ne zaman izin alıp ne zaman almadığımızdan emin değilim ve başımı belaya sokmak istemiyorum." Daha yumuşak bir sesle ekliyorum, "Ya da seni rahatsız etmek."

İniltisi alçak. Beni daha yakına çekerek başımın üstünü öpüyor.

"Kayla," diye fısıldıyor. "Seninle ilgili her şey beni memnun ediyor."

Ona daha da sokularak gülümsüyorum. "Sorunumu görebiliyorsun, değil mi? Yani, bu tür şeylerde hiç deneyimim yok."

Beni sırtüstü yatırıp dirseğine kadar kaldırıyor ve bana alev alev yanan bir niyetle bakıyor.

"Ben de öyle."

Yüzüne doğru gülüyorum. "Bu tamamen yalan!" "Seksten bahsetmiyordum."

Kahkahalarım kesiliyor. Kafam karışmış bir halde, çatık kaşlarla ona bakıyorum. "O zaman neden bahsediyorsun?"

Elini göğsümün üzerinde, tam kalbimin üstünde düzleştiriyor.

"Bu. Biz. Sen ve ben. Ne kadar kolay. Ne kadar basit. Nasıl da doğru hissettiriyor. Ama sen hala alyansını takıyorsun ve beni öptüğün için kendini rahat hissetmiyorsun."

ve bu bana aklının nerede olduğu hakkında bilmem gereken her şeyi söylüyor. Ve anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Tüm hayatın alt üst oldu. Buna hazır olmaman anlaşılabilir.

"Ama dürüst olmalıyım. Ben bir ribaund olmayacağım. Kendini daha iyi hissetmek için bir süreliğine dikkatini dağıttığın, sonra da uzaklaştığın adam olmayacağım. Bu yüzden kalbim paramparça olmadan önce kayıplarımı azaltmalıyım çünkü bu daha fazla devam ederse ve sen gidersen beni mahvedeceğini şimdiden söyleyebilirim."

Nefesim kesildi. Dürüstlüğü karşısında şok olmuş bir halde, kocaman gözlerle ve çarpan bir kalple ona bakarak uzandım.

Kendimi toparladığımda, gerçekten çok kızgın olduğumu fark ettim.

Kararlı bir şekilde "Hayır." diyorum.

Kara gözleri yanıyor, bana bakıyor. Sessizliği beni daha da öfkeliendiriyor.

"Daha bir yere varmadan bunun nasıl gideceğine karar veremezsin, Aidan. Ribaunt olmak istememeni anlıyorum ama 'Ağırdan alacağız' ya da 'Beklentilerini konuşalım' diyebilirdin ama bunun yerine tek taraflı olarak benden ayrılmaya mı karar veriyorsun? Daha resmi olarak birlikte olmadan? Siktir et. Bu işler böyle yürümez. Bana yatakta istediğin kadar patronluk taslayabilirsin ama iş ilişkimiz hakkında karar vermeye gelince, bunu birlikte yapacağız. Tek gecelik bir ilişki olmayı reddediyorum."

Bir anlık keskin bir sessizlikten sonra, "Bu zaten tek gecelik bir ilişkiden daha fazlası" diyor.

"İyi. Üç gecelik bir ilişki. Her neyse." Gözlerindeki bir şey eriyene kadar ona ters ters bakıyorum.

"İlişki mi? Buna böyle mi diyorsun?" "Ne dediysem onu söyledim. Bunu kabullen."

"Oh, tavşancık," diye nefes alıyor, sesinde bir heyecan, "sen

"Hayatının şaplaklarını yemeye bu kadar yaklaşmışken."

Hayal kırıklığı içinde topuklarımı yatağa vurmak istiyorum. Ve belki biraz da çığlık atmak. Ama dudaklarımı birbirine bastırmış, burun deliklerimi açmış, içimden ona küfürler savurarak öylece yatıyorum.

Sonra dayanacak tek bir ayağım bile olmadığını hatırlıyorum. Öfkem yersiz.

Burada özel hayatlarıyla ilgili önemli bir detayı saklayan o değil. O benim.

Ama sonra kendime adamın ne sakladığı ya da saklamadığı konusunda hiçbir fikrim olmadığını hatırlatıyorum. Bir çatı kaplama şirketinin sahibi olması, liseden beri tanıdığı Jake adında bir arkadaşı olması ve babasının ölmemiş olabileceği ya da olmayabileceği dışında hiçbir şey bilmiyorum.

Bu da tüm bu konuşmayı ikimiz için de daha tuhaf hale getiriyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve sert bir nefes veriyorum. Aidan, "Gözlerini benden ayırma, Kayla." diye emrediyor.

Gözlerimi açıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Oh, yine efendi ve köle mi olduk? İnternete girip kırbacımı tedavi edecek bir kiropraktör bulana kadar beni mazur görün."

Başını eğiyor ve ağzını kulağımın yanına koyuyor. "Şu anda seni ne kadar sert pataklamak istediğimi biliyor musun?"

Kendime engel olamıyorum. Gülümsüyorum. "Hislerimiz karşılıklı."

Üstüme yuvarlanıyor, vücut ağırlığıyla beni yatağa çarpıyor.

"Oof!" Sırtına zayıfça vurarak onu tokatlıyorum. "Beni eziyorsun!"

"Bayılıyorsun," diye mırıldanıyor, başımı iki elinin arasında tutuyor ve ateşli gözlerle bana bakıyor. "Şimdi melemeyi kes ve beni dinle."

Dudaklarının titremesinden de anlaşılabacağı üzere, kollarımı biraz fazla dramatik bir şekilde yatağa doğru savurarak hareketsiz kalıyorum.

"Drama
kraliçesi."

"Tiran."

"Emin ol öyleyim. Ve bu yönümü seviyorsun."

Ben çenesine bakarken o onay bekliyor. "Kayla."

Sesindeki uyarı tonunun ne anlama geldiğini biliyorum. Gözlerimi devirerek nefes veriyorum. "Tamam, evet, hoşuma gidiyor." "Genellikle." diye eklemekten kendimi alamıyorum.

Kıkırdayarak burnumun ucunu öpüyor. "Velet. Dediğim gibi..." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Teşekkür ederim."

Kahretsin, beni gafil avlamakta üstüne yok. "Ne için?"

Başını sallıyor, ben de bunu bir açıklama alamayacağım anlamına alıyorum.

Parlak bir şekilde, "Hey, bir fikrim
var!" diyorum. "Neymiş o?"

"Neden bana işaret dilini öğretmiyorsun, böylece aniden artık kelimelerini kullanmak istemediğine karar verdiğinde, konuşmaya devam edebiliriz."

Bakışlarım sivri. Bakışları karanlık. Sonra ona gülümsüyorum çünkü belli ki demek istediğimi anladı ve daha fazla tartışacak havada değilim.

Kollarımı sırtına doluyorum. Cevabın ne olduğunu zaten çok iyi bildiğim için masumca soruyorum: "Benimle ilişkini bitiriyor musun, bitirmiyor musun?"

Yüzündeki ifadenin hayranlık mı yoksa kızgınlık mı olduğuna karar veremiyorum. Belki ikisinin karışımıdır.

Açıkça "Yapmamı mı istiyorsun?" diyor.

Lanet olsun. Tekrar bana döndü. "Hayır."

Gözlerimde herhangi bir kararsızlık belirtisi ararken daha yumuşak bir sesle, "Emin misin? Bundan vazgeçmek için çok geç değil."

Hayal görüp görmediğimden emin değilim, ama sanki orada bir yerde gömülü belirsiz bir tehdit varmış gibi görünüyor. Sanki kumda henüz tam olarak geçmediğimiz görünmez bir çizgi olduğunu düşünüyor, ama bir kez geçerse, ikimiz için de geri dönüş yok.

Ellerimi omuzlarından saçlarına doğru kaydırıyorum. Gözlerinin içine bakarak başımı sallıyorum.

"Yüksek sesle söyle," diye emrediyor. "Eminim."

Uzun bir sessizlik döneminden sonra, "Tamam" dedi. İnanılmaz bir kahkahaya boğuluyorum. "Tanrım, sen delisin."

Koyu renk gözleri parlayarak usulca, "Hiçbir fikrin yok," dedi.

Sen de öyle, aygır.

Duş aldıktan ve Aidan'ın harika çırpılmış yumurtalarından bir porsiyon yedikten sonra ona artık gitmem gerektiğini söyledim.

Mutfak masasında karşımda oturmuş, ağına bir atal dolusu yumurta atıyor. iğnemeyi bitirip yutana kadar cevap vermiyor. Vereceğı cevabı düşünmek için kasıtlı olarak biraz zaman mı ayırıyor yoksa yumurtaları gerçekten seviyor mu emin değılim.

Tabağına bakarak, "Bugün yapacak işlerin var mı?" diye soruyor.

"İşten geri kaldım."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Sen ne yapıyorsun?"

"Pazar günleri evde çalışıyorum." "Ne evi?"

"Benim evim."

Şaşırdım ve "Evin mi var?" dedim.

Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Adanın diğerk tarafında bir tane inşa ediyorum."

"Bir ev mi inşa ediyorsun? Sıfırdan mı?"

"Hayır, origami kuğulardan."

Ona gülümsüyorum. "İşte yine o yıkıcı mizah anlayışı. Cidden, gerçekten sıfırdan bir ev mi inşa ediyorsun?"

Sanki bunu ve aklına koyduğu diğerk tüm projeleri yapabileceğini zaten bilmem gerekiyormuş gibi bakıyor bana. Mesela, geri dönüştürülmüş alüminyum kutulardan bir uzay aracı inşa etmek gibi.

"Vay canına, Aidan. Bu çok etkileyici."

Başını sallıyor ve dikkatini tekrar yumurtalarına veriyor. "Görebilir miyim?"

Dondu kaldı. Gözleri benimkilere dikildi. Ürkek bir sesle, "İstiyor musun?" dedi.

"Tabii ki biliyorum. Neden şaşırdın?"

Başını sallıyor ve tabağına bakıyor. Hiçbir zaman bir cevap veremeyeceğini bildiğim halde umut besleyerek sabırsızca cevabını düşünmesine izin veriyorum.

Sonra sessizce, "Hâlâ parametrelerin ne olduğundan emin değilim" diyor.

Çok değil ama yeterli. "Ben de öyle. Bunu ilerledikçe çözmeye ne dersin?"

Bakışlarımla buluşmak için yukarı bakıyor. "Ya da hemen şimdi karar verebiliriz."

"İstediğin bu mu?" Başını sertçe salladı.

Ona gülümsüyorum ve "Demek pazarlık yapıyoruz." diye takılıyorum. Ekşi bir şekilde, "Komik." diyor.

"Sadece bunun en sevdiğin şey olduğunu hatırlıyorum."

Hiç vakit kaybetmeden, "Senin içinde olmak benim en sevdiğim şey. Seni boşaltmak en sevdiğim şey. Senin tek gecelik ilişkilere girmediğini ama benim için bir istisna yaptığını bilmek en sevdiğim şey. Diğer her şey artık uzak bir ikinci."

Kulaklarım ısınırken yanağımın içini çiğniyorum.

Daha yumuşak bir sesle, "Bana böyle konuşmayı bırakmamı söyle, bırakacağım. Seni korkutmak istemiyorum."

Onu düşünüyorum. Basit beyaz bir tişört ve kot pantolon giymiş, gergin ve gülümsemiyor ve o kadar yakışıklı ki imkansız görünüyor.

Bakışlarını tutarak, "Beni korkutmadığını biliyorsun," diyorum. "Seni korkutup kaçırmaktan bahsediyorum."

"Ne demek istediğinizi biliyorum. Benim cevabım da

aynı."

Tabağını itip sandalyesine geri oturana kadar masanın karşısında birbirimize bakıyoruz. Sesi alçak ve bakışları yakıcı, "Buraya gel." diyor.

Gözlerinde yine o yırtıcı bakış var, sanki o bir avcı ve ben de onun avıymışım gibi. Vücudumdaki her sinir ucu buna tepki veriyor, tüm dikkatiyle dikiliyor. Nabzım, solunumum ve vücut ısım yükseliyor.

Dudaklarımı ıslatarak ayağa kalkıyorum ve yavaşça masanın etrafında yürüyorum.

Ulaşabildiğim anda bileğimden tutup beni kucağına çekiyor. Ellerini saçlarımın arasına sokuyor ve ben ellerimi göğüs kaslarının üzerinde düzleştirirken yüzümü ona yaklaştırıyor.

Gözlerimin içine derin derin bakarak, "Bana ne istediğini söyle" dedi.

Bunu düşünmeme bile gerek yok. "Bunu yapmaya devam etmek için. Seni daha iyi tanımak için. Seninle zaman geçirmek ve nereye gittiğini görmek için."

Dudaklarını yalıyor. Bakışları ağızma düşüyor. "Başka ne var?"

Sinirle yutkunuyorum, sonra fısıldıyorum, "Seni memnun etmek için." "Bunu söylemek zorunda değilsin."

"Biliyorum."

Nefes alış veriş i düzensizleşiyor. Ereksiyonu kıcıma batıyor. Avuçlarımın altında kalbi hızlı, kesik kesik atıyor.

"Aslanına bir öpücük ver, tavşancık. Tatlı olsun."

Ses tonundaki sertlik ve gözlerindeki ihtiyaç beni titretiyor. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve ağızına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Sonra yanağımı onunkine sürüyorum,

gözlerimi kapatıyorum ve sakalı tenimi gıdıklarken zevkle iç çekiyorum.

Adımı mırıldanıyor.

"Evet, efendim?"

Ona böyle seslendiğimde göğsünden küçük bir ürperti geçiyor. Mırıldanıyor, "Tanrım. Beni öldüreceksin, değil mi?"

"Oh, hadi ama, Dövüş Kulübü. Sen güçlüsün. Başa çıkabilirsin."

Beni öpüyor, ağzımı yalayıp yutuyor, başımı sabit tutup ihtiyacı olanı alırken usulca inliyor. Öpüşmeyi kestiğinde ikimiz de zor nefes alıyoruz.

Gözlerimin içine acı dolu bir ifadeyle bakıyor.

Şaşıarak parmak ucumu alt dudağının üzerinde gezdirdim ve fısıldadım, "Aidan. Ne oldu?"

Dişlerini öyle sıkıyor ki, çenesindeki bir kas esniyor. Başını kısa ve kesin bir şekilde sallar.

Bana sorunun ne olduğunu söylemeyecek.

Geleceğimizde bu sessiz saçmalıkların çok olacağını öngörerek tekrar iç çekiyorum.

"Size tam bir baş belası olduğunuzu söylemek için izin alabilir miyim?"

Gözlerinin karanlık derinliklerinde bir parça mizah beliriyor. "Dikkatli ol, tatlı tavşan."

Masumca göz kırpıyorum. "Oh, doğru yapmadım mı?"

Göğsünden tehlikeli bir hırıltı yükselirken göz kapaklarını indiriyor ve bana bakıyor.

"Peki, tamam. İyi olacağım." Gülümseyerek dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Şimdi gidip evini görebilir miyiz? Bir aslan kralın kendisi için nasıl bir yer inşa ettiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum. I

Umarım topladığınız tavşan postlarını asmak için duvarlarda yer bırakmayı unutmamışsınızdır."

Yumruklarını saçlarımdan çekerek yüzümü kavırıyor ve beni usulca öpüyor.

"Duvarlar çıplak," diye mırıldanıyor. "Şimdiye kadar hiç tavşan yakalamak istememiştim."

Karnımın içinde milyonlarca minik kelebek aynı anda uçuşuyor.

Aidan kararlı bir şekilde, "Ama artık eve dönme vaktin geldi," diye eklediğinde, ani bir kutup soğuğunun etkisiyle yere düşerler.

Homurdanıyorum, "Vay canına, vızıltı öldürmekten bahsediyorsun. Cazibe okulunda geçirdiğin onca zamanın tamamen para kaybı olduğunu görüyorum."

"Çalışman gerektiğini söyledin. Buna engel olmayacağım. Bana karşı yine o akıllı ses tonunu kullanırsan, kendi kendini hak edersin-"

"Biliyorum. Bir şaplak."

"Hayır. Bunu çok seviyorsun. Bu bir ödül. Bir daha bana küstahlık edersen, cezalandırılacaksın."

Ciddi yüzünü kısık gözlerle değerlendiriyorum. "Nasıl cezalandırıldın?"

"Beni dene ve öğren."

Yüzümdeki zehirli ifadeye gülümsüyor. Sonra beni ayağa kaldırıyor, ayağa kalkıyor ve ön kapıya doğru yürüyor.

Açılış o, o diyor, "Ben konuşmak için sen Yakında. İçinde Bu arada," diyerek kışma bir şaplak attı, "beladan uzak dur."

Eğiliyor, bana sert ve hızlı bir öpücük veriyor, beni eşikten itiyor ve sonra kapıyı yüzüme kapatıyor.

Sinirlenerek, "Hoşça kal, Aidan!" diye bağırdım.

Kapının diğerk tarafından kısık bir kahkaha geliyor.
"Sonra görüşürüz, Kayla."

Merdivenlerden otoparka iniyorum, neden hiç veda kelimesini kullanmadığını ve ona sorduğum iki sorudan da neden kaçındığını merak ediyorum.

Büyüyen koleksiyonuna eklenecek daha fazla gizem.

Arabaya binip çalıştırırken düşüncelere dalmıştım ama direksiyonun üstündeki gösterge panelinde duran şeyi görünce donup kaldım.

1937 D tipi bir bufalo nikeli.

 Kalbim çarparak ve zihnim bir çingiraklı yılan görmüş gibi geri çekilerek madeni paraya baktım.

Bir süre sonra cesaretimi topladığımda, titreyen bir elle ona uzanıyorum. Parmaklarımda anormal bir soğukluk hissediyorum, sanki bir dondurucuda saklanmış gibi.

Ama dondurucuda değildi. Bıraktığım yerdeydi, ofis masamın çekmecesinde.

Ve şimdi burada.

Arabamda.

Araba Aiden'in oturduğu barın önüne park edilmiş.

Etrafa bakıyorum ama görünürde kimse yok. Otopark ve kaldırımlar ıssız. Cadde boyunca park etmiş birkaç araba var ama onlar da bir blok ötede, bir fırının yanında.

Gerçekten korkmuş bir şekilde paraya tekrar bakıyorum.

Burada sadece iki şeyden biri oldu. Ya ben ofisimdeki çekmecedan aldım ve bunu yaptığımı hatırlamıyorum -ya da çekmecenin üzerinde bıraktım- ya da başka biri çekmecedan aldı ve bulmam için buraya bıraktı.

Ki bu hiç mantıklı değil. Bunu kim yapar ki? Ve neden?

Titremeye başlayarak bozuk parayı ön koltukların arasındaki bardak tutucusuna bırakıyorum ve yolcu koltuğunun arkasından çantama uzanıyorum. Anahtarı sadece dün gece Aidan'ın evine götürmüştüm ama şimdi arabanın kapılarını kilitleyip kilitlemediğimden emin olamıyorum. Bir dakika önce açmış mıydım?

Bilmiyorum. Hatırlamıyorum.

Nasıl hatırlamam?

Cep telefonumu bulmak için çantamı karıştırırken paniğim artıyor. Güvenlik uygulamasına gidiyorum ve yüklüyorum. Ben yokken evde birinin olup olmadığını görmek için yaklaşık on iki saatlik video kaydını geri sarmam gerektiğini fark ettiğimde lanet ediyorum.

"Ama bu mümkün olamaz," diye fısıldıyorum. "Alarm tetiklenmiş olurdu."

Bu da Jake'in güvenlik şirketinden bir çağrı almam gerektiği anlamına geliyor ama öyle bir çağrı yok. Bildirimler boş.

Yani geriye kalan tek olasılık, parayı burada bırakıp unutmuş olmam.

Alnımı direksiyona yaslıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve hiperventilasyon geçirmemeye çalışarak derin nefesler alıyorum.

Bu hafıza sorunu stresten daha fazla bir şeyden kaynaklanıyor olmalı, ancak doktorlara karşı son derece temkinliyim. Ebeveynlerimin her ikisinin de ölümüne tıbbi yanlış teşhis neden oldu. Annem, doktoru akciğer kanseri semptomlarını astım olarak yanlış teşhis ettiğinde, babam ise doktoru ona son on iki saattir yaşadığı göğüs ağrılarının mide ekşimesinden başka bir şey olmadığını söylediğinde öldü. Doktor antiasit reçete etti, oysa gerçekte suçlu kalp kriziydi. Bu arada

Babam acil servise kaldırıldığında artık çok geçti.

Bir yerde insanların yakalandığı ölümcül enfeksiyonların çoğunun hastanelerde ortaya çıktığını okumamış mıydım?

"Yardıma ihtiyacın var," diyorum kendime. "Mantık yürütmeyi bırak."

Ama bir doktora ne söyleyebilirim ki? "Merhaba, ben Kayla! Evimde garip sesler duyuyorum, mutfak dolaplarımdan kavanozlar kendiliğinden fırlıyor, hafızamda bir spagetti süzgecinden daha fazla delik var, hapishanede yeni bir mektup arkadaşım var ve kocam öldükten üç hafta sonra bana tavşanım diyen bir adamla yoğun bir cinsel ilişkiye başladım!"

Gizemli bir şekilde yeniden ortaya çıkan bufalo nikelini ve bir ağacın arkasından beni gözetleyen ve arkasında hiç ayak izi bırakmayan şapkalı tuhaf adamı da unutmayalım. Çamur içinde.

Psikiyatri koğuşu, işte geliyorum.

Nefes al, Kayla. Sakinleş ve nefes al.

Eve döndüğümde, alarmı çıkmadan önce kurmamış olabileceğimden endişeleniyorum ama olması gerektiği gibi çalışıyor. Sıfırlamak için kodumu giriyorum, sonra antrede durup dinliyorum.

Ne için, bilmiyorum.

Ev sessiz. Mutfağa girdiğimde, daha fazla açık çekmece ve dolap görmeyi bekliyordum, ama yanlış bir şey yoktu. Dolaplarda ya da kapıların arkasında saklanan bir öcü olmadığından emin olana kadar odadan odaya geçip her şeyi kontrol ediyorum.

Ama gerçekten memnun değilim. Paranoyaklaştım ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Ben de her mantıklı insanın yapacağını yaptım ve kendime bir kadeh şarap doldurdum.

Sonra kendimi ofisime kilitleyip çalışmaya zorluyorum, öğleden önce şarap içtiğim rahatsız edici gerçeğini görmezden gelip bu normal bir davranışmış gibi davranmaya çalışıyorum, oysa herkes içki içme alışkanlıklarınızı inkar etmenin alkol kullanım bozukluğu için tam bir kırmızı bayrak olduğunu biliyor.

"Oh, kimin umurunda?" Çizim tahtama bakarak mırıldandım. "Endişelenmem gereken daha önemli şeyler var."

Bir saat sonra pes ediyorum. Kalemimi bırakıp gözlerimi ovuşturuyorum, sonra mutfağa gidip şarap kadehimi yeniden dolduruyorum. Tezgâha yaslanıp telefonumdaki güvenlik uygulamasının geri sarma düğmesine basıyorum ve yüksek hızda, geriye doğru video izlemek için yerleşiyorum.

İçimde, lanet kamera görüntülerini her gün gözden geçirmenin yeni hobim olacağına dair kötü bir his var.

Dün gece ayrıldığım saatten bu sabah döndüğüm saate kadar her şeyi gözden geçirmek biraz zaman aldı ama olağandışı bir şey bulamadım. Gün ağarırken iki sincap garaj yolunda birbirini kovaladı. Gece yarısından hemen sonra, şişman bir rakun arka verandadaki odun yığınınından çıktı ve karanlığa doğru uzaklaştı. Bunun dışında her şey hareketsizdi.

Ancak ofisime dönüp bir kadeh şarap daha içtikten sonra ilginç bir şey fark ettim.

Beş ya da altı yaşlarında sarışın küçük bir çocuk arka bahçede tek başına oynuyor. Kırmızı bir ceket, ona uygun bir pantolon ve sarı yağmur çizmeleri giymiş, sırtarak koşuyor, yaprakları kovalıyor ve onları havaya fırlatıyor. Düşüyor

Bir noktada, yüzüstü çimlere yuvarlanırken kahkahalarla cıgılık atıyor, sonra yuvarlanıp gökyüzüne el sallıyor.

Pencereden ona bakarken, mahalleye yeni bir aile mi taşındı diye merak ediyorum. Ya da belki birinin torunu ziyarete gelmiştir? Yakınlarda küçük çocuğu olan birini düşünemiyorum.

Ama annesi neden bu çocuğu benim arka bahçemde oynamaya götürmenin iyi bir fikir olduğunu düşünsün ki? Ev, iki dönümlük bir ormanın ortasında yer alıyor. Buraya gelmek için çaba sarf etmeniz gerekiyor. Sahilden yürümedilerse tabii. Hem annesi nerede? Görünürde hiç yetişkin yok. Sadece bu neşeli küçük okul öncesi çocuk çimlerimi yırtıyor.

İçimi çekerek şarap kadehini masama koydum ve odadan çıktım. Çamaşır odasına giderken mutfaktan geçiyorum, sonra garajdan geçip yan kapıdan arka bahçeye çıkıyorum.

Ancak etrafıma baktığımda çocuk ortadan kaybolmuştu. Bağırdım, "Merhaba? Kimse var mı?"

Tek cevabım, tepemde dönüp duran bir martının yalnız cıgılığı.

Ceketimi giymeyi unuttuğum için üşüyerek evin arka tarafına kadar yürüyorum ve sokağa doğru bakıyorum. Kimseyi göremedim. Araba yolu boştu. Sahile doğru bakıyorum, orası da boş. Evin iki yanındaki orman da öyle.

Sinirlenerek, "Nereye gittin, seni küçük pislik?" diye mırıldandım.

İhtiyacım olan son şey, aptal bir çocuğun arazimde takıldığı bir taş yüzünden bacağını kırması. Davanın geleceğini bir mil öteden görebiliyorum.

Onu aramak için bir on beş dakika daha harcadım, sonra vazgeçtim ve biraz daha şarap içmek için içeri döndüm. Sonra aklıma küçük sarışının nereye gittiğini görmek için son yarım saatin kamera kayıtlarını inceleme fikri geliyor.

Ancak uygulamayı açtığımda tek gördüğüm şey statik. Ekranda pikseli kardan başka bir şey görünmüyor.

Harika. Güvenlik sistemi de elektrik sistemi gibi çalışıyor. Belki de evi satıp taşınmalıyım.

Yenilmiş hissederek masama döndüm ve günün geri kalanında çalıştım.

Ertesi sabah, alarmin çığlık sesiyle uyandım.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde yatakta doğrulup panik içinde etrafıma bakıyorum. Gri gün ışığı perdelerdeki çatlaklardan süzülüyor. Bornozum bıraktığım yerde, bir sandalyenin koluna asılı. Güvenlik alarminin kulak tırmalayan çığlığı dışında odada hiçbir şey bozuk görünmüyor.

Panikle yataktan düştüm. Bir gümbürtüyle yere çarpıyorum ama damarlarımda yanan adrenalinle ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Birisi eve girmiş.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Biri eve girmiş!

Gürültü başladığı gibi aniden kesiliyor ve kulaklarım sessizlikle çınlıyor.

Nefes nefese, sessizce kapıya doğru ilerledim, bir aralık açtım ve dinledim. Birkaç dakika içinde bir kadın sesinin homurdandığını duyuyorum: "Lanet olası şey. Ne lanet bir gürültü. Sağır olacağım, bu bir gerçek."

Neredeyse rahatlamaktan bayılacaktım. Bu Fiona.

Kapıyı açıp koridorda yürüyorum ve birinci kata bakan balkona doğru eğiliyorum. "Fiona! Bu sensin!"

Çıglık atıp sığılıyor ve etrafında dönüyor. Fuayeden bana bakarken elini kalbinin üzerine bastırdı.

Kızgın bir ifadeyle, "Pazartesi sabahı saat on canım. Tabii ki benim."

"Saat 10'da mı?" Şaşkınlıkla tekrarlıyorum. Bu kadar geç uyuduğuma inanamıyorum ama aklıma başka bir düşünce gelince dikkatim dağılıyor. "Alarmı nasıl kapatacağını nereden biliyorsun?"

Ardından garip bir duraklama gelir. Endişeli görünüyor. "Kodu girdim."

"Hangi kodu gireceğinizi nasıl bildiniz?"

Başka bir garip duraklama takip eder. O sorar tereddütle, "Nereden bildiğimi sanıyorsun?"

Lanet olsun. Ona kodu söyledim, bu yüzden biliyor. Ona söyledim ve unuttum.

Bir elimi yüzümde gezdirip nefes veriyorum. "Çünkü onu sana ben verdim. Tabii ki verdim. Özür dilerim."

Ona tekrar baktığımda rahatlamış görünüyor.

"Özür dilemene gerek yok."

Bir gök gürültüsü gökyüzünde gümbürdüyor. Gri sabah yeniden yağmura dönüşmek üzere. Ve ne olursa olsun

bu sürünen hafıza kaybı benim, hızlanıyor gibi görünüyor.

"İyi misin canım?" diye soruyor Fiona, başını eğip endişeli bir ifadeyle bana bakarak.

Bir süre sonra, "Hayır. İyi olduğumu sanmıyorum. İyi olduğumu hiç sanmıyorum."

Sanki durumumun kötü olduğunu zaten biliyormuş ama bir şey söyleyip beni kırmak istemiyormuş gibi başını sallıyor. Çantalarını konsol masasının yanındaki yere bırakıyor, yün ceketini silkiyor, boynundaki atkıyı çözüyor, ikisini de konsolun üzerine koyuyor, sonra tekrar bana bakıyor.

Nazik bir ses tonuyla, "Neden mutfakta oturup bir fincan çay içmiyor ve sohbet etmiyoruz?" dedi.

Cevap beklemeden arkasını döner ve uzaklaşır.

Midem bulanıyor, aşağıya iniyorum. Onu mutfakta, ocağın üzerine bir çaydanlık koyarken buluyorum. Ocağı yakıyor, sonra masaya oturuyor ve ellerini masanın üstünde birleştiriyor. Küçük bir tırnağımı çiğneyerek karşısındaki sandalyeye oturuyorum.

Bana sağlığımla ilgili sorular soracağını ya da en yakın akıl hastanesinde güzel bir tatil yapmamı önereceğini düşünüyorum ama nazikçe "Senden hep hoşlandım Kayla. Sen zeki ve yetenekli bir genç kadınsın."

Gururum okşandı ama aynı zamanda şaşırdım, "Teşekkür ederim."

Ben de senden hep hoşlandım."

Gülümsüyor ve büyükanneye yakışır bir şekilde başını sallıyor.

Ona şüpheyile bakıyorum. "Neden daha fazlası gelecekmiş gibi hissediyorum?"

"Çünkü var. Ve bunun sizin ve sağlığınıza için endişelendiğim bir yerden geldiğini hatırlamanızı istiyorum.

varlık."

Dirseklerimi masaya dayıyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. "Biliyorum. Berbat durumdayım. İnanın bana, farkındayım."

"Dağınık olduğunu düşünmüyorum. Bence..."

Çok uzun süre durakladığında, gergin bir şekilde ona bakıyorum. Yüzünde meraklı bir ifade vardı. Kısmen endişe, ama çoğunlukla beklenti. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Gözlerinde tuhaf bir ışıkla bana bakıyor, kumar bağımlısı birinin kumar makinesine baktığı gibi.

"Ne?"

Uğursuz bir şekilde, "Sanırım seni rahatsız eden bir şey var." diyor.

Göz kırpıyorum. "Kaba olmak istemem ama bu çok açık görünüyor."

Kadın başını sallar. "Kocanı kaybetmenden bahsetmiyorum canım."

"O...tamam. O zaman neden bahsediyorsun?"

"Şey, tam olarak bilmiyorum. Ama içini dökmek istediğin bir şey varsa, ben buradayım. Çok iyi bir dinleyiciyimdir."

Delici mavi gözlerine bakıyorum ve neden bahsettiğini merak ediyorum. "Um..."

Öne doğru eğilerek, "Son zamanlarda olağandışı bir şey oldu mu? Evde yani."

Kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu. Derimin üzerinde küçük bir korku titremesi dolaşıyor.

"Evet, öyle olduğunu görebiliyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Neden bunun hakkında konuşmuyoruz?"

Kalbim şimdi biraz akrobasi yapmak için iyi bir zaman olduğuna karar veriyor. Midem de onu takip ediyor ve sıkı bir şekilde bükülüyor.

Düğüm. Ağzım kuruyor, ellerim titriyor ve kulaklarımda tiz bir uğultu çınlıyor.

"Nereden biliyorsun?" diye fısıldadım.

Gülümsemesi nazik. "Ben bu tür şeylerle büyüdüm. Eski topraklarda hayaletler oldukça yaygındır. İskoçya dünyanın en perili yerlerinden biridir."

Tekrar göz kırpyorum, yanlış duyduğuma eminim. Dışarıda, gökyüzünde bir gök gürültüsü daha yuvarlanıyor, pencereleri tıkırdatıyor. Odada garip bir basınç oluşuyor, sanki havanın kendisi yüklenmiş gibi bir sürtünme.

"Affedersiniz ama az önce hayalet mi dediniz?" "Aynen öyle, canım."

Biraz gülerek sandalyeme geri oturuyorum. "Ben hayaletlere inanmam."

Bana sabit bir şekilde bakıyor. "Neye inandığının bir önemi yok Kayla. Çünkü hayaletler kesinlikle sana inanıyor."

Yağmur yağmaya başlar, mutfak penceresinin camlarına hafifçe vurur. Damlalar gözyaşı gibi camdan aşağı kayıyor.

Ben bir şey söylemeyince, Fiona sessizliği dolduruyor.

"Size birkaç örnek vereyim, o zaman ifadenizden de anlaşılacağı gibi kafayı sıyırıp sıyırmadığımı söyleyebilirsiniz. Son zamanlarda garip sesler duyuyor musunuz? Örneğin döşeme tahtalarının gıcırdaması gibi? Olağandışı soğuk hava akımları hissettiniz mi? İzleniyormuşsunuz ama kimse yokmuş gibi ürkütücü bir hisse kapıldınız mı?"

Yutkunuyorum. Nefes almak zorlaşıyor. Kulaklarımdaki tiz çınlama daha da artıyor.

"Peki ya elektrikle ilgili garip sorunlar? Titreyen ışıklar, patlayan ampuller, kendi kendine açılan televizyon

ya da kapalı?"

"Burası eski bir ev. Bir sürü sorunu var."

Bunu es geçip akıl sağlığıma saldırmaya devam ediyor.

"Belki de garip rüyalar görüyorsunuzdur. Belki de nesneler hareket ediyor, onları koyduğunuz yerden başka yerlerde belirliyordur."

Yüz ifademde bir şey yakalamış olmalı, çünkü daha da yaklaşıyor. "Raflardan düşen kitaplar? Mobilyalar gecenin bir yarısı kendini yeniden mi düzenliyor?"

Sesim kısık, "Bir kavanoz bal dolaptan kendi kendine uçtu. Bir yere koyduğum bozuk para başka bir yerde ortaya çıktı. Ve bir gün sabah aşağı indiğimde tüm mutfak çekmeceleri ve dolapları ardına kadar açık duruyordu."

Ciddiyetle başını sallıyor. "Peki ya tuhaf kokular? Parfüm ya da güçlü kokular? Bunlardan herhangi biri?"

Kurutucuyu çalıştırdığımda çıkan tuhaf yanık kokusunu, Eddie'nin kaynağını bulamadığı kokuyu ya da evdeki diğer elektrik sorunlarını düşünüyorum ve sanki derimden fırlayacakmışım gibi hissediyorum.

Ocaktaki çaydanlık ısıklık çaldığında zıplıyorum. Birdenbire ödüm koptu.

Fiona sandalyesinden kalkıyor, dolaptan iki fincan alıyor ve ikisine de sıcak su dolduruyor. Poşet çayları da koyduktan sonra fincanlardan birini önüme koyuyor ve tekrar karşıma oturuyor.

Sanki anevrizma geçirmeme neden olmamış gibi, "Bir damla sütle daha iyi olurdu ama yaşlılıktan laktoz intoleransım var. Biraz ister misiniz?"

Zar zor başımı sallayabiliyorum.

"Şimdi, şimdi, canım, lütfen korkma. Perili olmanın yirmi birinci yüzyıl zihinlerimiz için biraz fazla olduğunu biliyorum ama bunu birlikte atlatacağız."

Belki hala uyuyorumdur. Belki de bu sadece kötü bir rüyadır. Belki de dün içtiğim tüm o şarap kafama girdi ve normalden daha fazla beyin hücrelerini öldürdü.

Her zaman pratik biri olan Fiona, iş adamına dönüşür. "İhtiyacımız olan şey bir seans."

Açıkça "Bu çok saçma" dedim.

"Hayır, federal vergi oranı çok saçma. Bu sadece düzeltilmesi gereken bir durum." Çayını yudumluyor ve nefis bir ses çıkarıyor. "Mümkün olan en kısa sürede, diye ekleyebilirim. Bir ruh bu boyutta ne kadar uzun süre hapsolursa, asla yoluna devam edememe ihtimali de o kadar artar."

"Fiona, evde hayalet falan yok!"

Ses tonumu onaylamayarak dilini şaklattı. "Endişe verici olduğunu biliyorum canım, ama lütfen kendini kontrol etmeye çalış. İskoçlar genetik olarak duyguların açıkça gösterilmesinden hoşlanmazlar ve perili olmak gibi önemsiz bir şey yüzünden senin hakkında kötü düşünmek istemem. Peki ya görsel rahatsızlıklar? Etrafta garip bir şey gördünüz mü?"

Zihnimde, ağacın arkasında saklanan ve arkasında ayak izi bırakmayan şapkalı, tuhaf, düşmanca adamın görüntüsü beliriyor. Başka bir görüntü geliyor, bahçede oynayan küçük sarışın çocuk...

Güvenlik kameramın yakalayamadığı çocuk, onun yerine bana parazitli bir kayıt sundu.

Korku ayaklarımdan başlayıp yavaşça vücuduma yayılıyor ve beni soğuk, sıkı bir korku eli kavrayana kadar devam ediyor.

Sanki dava kapanmış gibi, Fiona bilgece "Ah" der.

İliklerime kadar ürpererek, "Bu imkânsız. Hayaletler yoktur."

Fiona gülümser. Gökyüzünde bir gök gürültüsü yuvarlanıyor. Yağmur artar, pencerelere vurur ve çatıya vurur.

Sonra tepedeki ışıklar kendini beğenmiş doğaüstü bir fuck-you gibi üç kez kapanıp açılıyor.

"N ow Dinle dikkatlice," diyor ki Fiona,
iş dünyasına dönmek tekrar."I
ihtiyaç için söyle sen
önemli bir şey var."

"Neymiş o?"

"Ne olursa olsun, hayalete öldüğünü söylemeyin.
Artık yaşamadıklarının farkında bile değiller."

İkimizin de bir yerlerde bir hücrede bu konuşmayı
yaptığımıza ikna oldum. Bu gerçekten tek mantıklı
açıklama.

Ben şaşkınlıkla ona bakarken, o devam ediyor.

"Hayaletler, anlatacak bir hikayesi olan ruhlardır. Bir
kişi trajik ya da şiddetli bir şekilde öldüğünde, ruhu
genellikle yoluna devam edemez. Onları bu âleme bağlı
tutan bitmemiş bir işleri vardır. Sona erene kadar burada
kalırlar, hayattayken onlar için en önemli olan insanlara ve
yerlere musallat olurlar."

"Ağzından çıkan kelimeleri dinliyor musun ki?"

Kaşlarını çattı. "Bunun senin için zor olduğunun farkındayım canım, ama küstahlaşmana gerek yok."

Rahatladım, iç çektim. "Özür dilerim."

"Dediğim gibi... ne diyordum?"

"Hayaletlerin kapanışa ihtiyacı vardır."

"Evet, bu doğru. Ve bunu elde edene kadar burada sıkışıp kalacaklar, yeryüzünde sefalet içinde dolaşacaklar."

Beklentiyle bana bakıyor.

"Var olmayan ve kesinlikle bana musallat olmayan bu hayaletin kapanmasına yardımcı olmamız gerektiğini söylüyorsunuz."

Fiona ışınlıyor. "Aferin."

Muazzam. Sanatı bırakıp kayıp ruhlar için rehber olmamı istiyor. "Umarım alınmazsın ama bu duyduğum en aptalca şey."

Yüz ifadesinden kesinlikle alındığını anlayabiliyorum.

Burnunu kaldırarak kokluyor. "Pekâlâ. Eğer yardımımı istemiyorsan, seni yardım almaya zorlayamam." Ayağa kalkıyor, elindeki fincanı lavaboya götürüyor ve çayın geri kalanını giderden aşağı boşaltıyor. Fincanı duruladıktan sonra omzunun üzerinden, "Bugün ofisinizin temizlenmesine ihtiyacınız var mı?" diye soruyor.

"Gerçekten mi? Bu konuşma hiç olmamış gibi mi davranacağız?"

Bana dönüp soğuk bir bakış fırlattı. "İnkâr içinde debelenmenin en rahat olduğun yer olduğu izlenimine kapılmıştım."

"Ahh. Bu çok sertti."

"Bazı şeyleri ballandıra ballandıra anlatacak biri değilim." "Tanrım, anlayamadım." diyorum.

Sonunda pes edene kadar odanın öbür ucundan birbirimize bakıyoruz.

"Tamam, bu çılgınlığı kabul etsem bile - ki etmiyorum, sadece eğer diyorum - o zaman ne olacak?"

Yüz ifadesi yumuşar. Kupayı lavabonun yanındaki süzgeç rafına koyuyor ve sandalyesine dönüyor. "Sonra ne istediğini görmek için ruhla iletişime geçmeye çalışırız."

"Yine seans olayına döndün." "Doğru."

Ben beynimi bu saçma sohbetten sonra dinlenmek için gittiği uzaydan geri getirmeye çalışırken masanın diğer ucundan birbirimize bakıyoruz.

"Ya da belki bir terapistle gitmeliyim. Bu daha iyi harcanacak bir para gibi görünüyor."

"Oh, bir ücret talep edilmeyecek, canım. Bunu kişisel bir iyilik olarak yapabilir."

"O kim?"

"Kız kardeşim. O bir medyum."

Bu noktada, bu yeni bilgi beni korkutmuyor bile. "Tabii ki öyle. Peki bu işe nasıl girilir?"

"Bunun içinde doğdun, değil mi? Bu bir hediye."

Şüpheyi tekrarlıyorum, "Bir hediye."

"Doğal olarak gelen bir şey, sanatsal yeteneğiniz gibi."

"Sadece ölü insanlarla."

"Aynen öyle."

"Ve bana musallat olmayan bu ruh olmayan kişinin bundan sonra gideceğini garanti edebilir mi?"

"Oh, hayır. Bu tamamen ruha bağı. Ve her zaman bir şans vardır..." Yanağının içini çiğniyor.

"Beni asılı bırakma. Zaten yeterince gerginim." "Bütün ruhlar dost canlısı değildir. Bazıları intikamcı ve öfke dolu."

Kıkırdıyorum. "Demek eskiden DMV'de çalışıyorlardı."

Mavi gözleri parlıyor. Sesi düşer. "Bu bir şaka değil, canım. Başka bir diyardan gelen varlıklarla uğraşırken son derece dikkatli olmak gerekir. Ne yapacakları belli olmaz. Öfkelenirildiklerinde şiddete başvurabilirler."

Daha önce hissettiğim korku ürpertisi geri dönüyor, etimin üzerinde geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "Eğer bir hayaletin bedeni yoksa nasıl şiddet uygulayabilir?"

"Aynı şekilde mobilyaların yerini değiştirebilir ya da bir şeyi raftan düşürebilir."

"Anlamıyorum."

Bir an için düşüncelerini toparlar. "Bir ruh kendini gösteren bir enerjidir, tıpkı bir elektrik fırtınasının bir şimşek çakana kadar güç toplamasına benzer. Bir ruh üzgün olduğunda, bu duygu -bu enerji- fiziksel bir sonuca dönüşür. Bu nedenle dolaplarınız ve çekmeceleriniz açık."

Yukarı doğru bakıyor. "Ya da titreyen ışıklarınız."

Korkuyla tavana bakıyorum, yarı yarıya başımın üzerinde sırtan yeşil bir goblin görmeyi bekliyorum. "Yani... teorik olarak konuşursak, bunların hiçbirine inandığımdan değil... evimde yaşayan ruh deli mi?"

Yumuşak bir sesle cevap veriyor: "Bu evde yaşayan ruhun çok öfkeli olduğunu söyleyebilirim."

Şaşkınlıkla ona baktığımda, hazırlıksız bir ses tonuyla ekliyor, "Ya da ruhlar, çoğul. Bu ev çok eski. Etrafta kaç tane huzursuz ruhun dolaştığını bilemeyiz. Düzinelerce olabilir."

"Düzinelerce mi? Cehennemde yaşadığımı mı söylüyorsun?"

"Cehennem bir zihin durumudur, canım. Gerçeklik sadece bizim inandığımız şeydir. Her birimiz kendi gerçeklerimizi yaratırız, hayaletler bile."

Bu ifade şu ana kadar söylediği en rahatsız edici şeydi. "Tamam ama ben hâlâ hayaletlere inanmıyorum. Bu seansa gölge düşürmez mi?"

Fiona kaşlarını kaldırıyor. "Sence insanlar ona inanmazsa Tanrı bundan bir şekilde etkilenir mi?"

"Yani... belki duyguları incinmiştir?"

İç çekiyor. "Şekersiz kurabiye yapamam canım."

"Harika. Şimdi de şifreli konuşuyorsun. Ayrıca, şekersiz kurabiye yapabilirsin. Onlara şekersiz kurabiye deniyor. Şeker hastaları onları her zaman yer."

Bana ters ters bakıyor. "Tanrım, ne harika bir sohbet ediyoruz. Sizi daha yakından tanıma fırsatı bulduğum için çok mutluyum."

"Ha-ha. Kurabiye olayına geri dönelim. Bu yorumun anlamı neydi?"

"Bu, şüpheciliğinizin bir medyumun bir ruhla bağlantı kurma yeteneğini engellemeyeceği anlamına gelir, ancak korkarım ki bu, yapabileceğiniz herhangi bir şeyi yorumlamanıza neden olur."

hazımsızlık ya da benzeri bir yan ürün olarak deneyimleyebilirsiniz. Bunu rasyonalize edersiniz."

Bir an için bunu düşündüm. "Bu bana benziyor."

"Tam da düşündüğüm gibi. Belki de bunu düşünmek için biraz zaman ayırmalısın." Gülümsüyor. "Bakalım hayaletinin başka şakaları zihnini açabilecek mi?"

"Şaka mı? Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Bana anlattıklarınıza bakılırsa, şu ana kadar ruhunuz nispeten iyi huylu davranıyor gibi görünüyor..."

Sözünü kesiyor ve gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

"Bu duraklama şimdiye kadar duyduğum en ürkütücü şey olmalı" diyorum.

"Ben sadece hayaletlerin de insanlar gibi ruh halleri olduğunu söylüyorum. En kötüsünü henüz görmediğinize bahse girerim."

Soğuk parmak uçlarımı kapalı göz kapaklarıma bastırıyorum ve bir iç çekiyorum. "Pekâlâ. Farz edelim ki bu evde bir hayalet ya da hayaletler yaşıyor. Başka nelere dikkat etmeliyim?"

Fiona neşeyle bir listeyi işaretliyor. "Işık küreleri. Fısıldayan sesler. Garip rüyalar. Çevresel görüşünüzde beliren gölgemsi şekiller ya da olmaması gereken yerlerde doğal olmayan gölgeler. Yanlış yerleştirilmiş eşyalar. Radyo veya televizyonun kendi kendine istasyon değiştirmesi. Bir dokunuş hissetmek-"

"Dokunmak mı?" Dehşete kapılarak araya giriyorum. "Bir hayalet dokunabilir

Ben mi? İğrenç!"

Dudaklarını büzüyor, sanki onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmışım gibi bana bakıyor.

"Bir dokunuş hissi dedim. Bu bir his. Hatırlarsan canım, hayaletlerin bedenleri yoktur. Bu yüzden doğal olarak elleri de yoktur. Lütfen dikkatini ver."

Yemin ederim, bu kadına öyle bir tokat atacağım ki.

Ama o, "Olabilecek bir başka şey de ruhun varlığından fiziksel olarak etkilenmeye başlamanızdır. Yani baş ağrıları ya da hafıza kayıpları gibi şeyler yaşamaya başlayabilirsiniz."

Baş ağrısı mı? Hafıza kayıpları?

Ağzım bir karış açık Fiona'ya bakıyorum. Yüz ifademden şaşkınlıkla, "Ne?" diyor.

Sesimi tekrar bulduğumda zayıf bir sesle, "Sanırım az önce bir aydınlanma yaşadım," diyorum.

Gözleri parlıyor, hevesle masanın üzerine eğiliyor.

"Ve?" "Ve diye bir şey yok. Sadece... küçük bir çocuk vardı."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Çocuk mu? Ne çocuğu?"

"Onu ofisimin penceresinden arka bahçede oynarken gördüm ama onu bulmak için dışarı çıktığımda gitmişti. Güvenlik kayıtlarını incelediğimde sanki silinmiş gibi durağan bir görüntü vardı. Ya da hiç kaydedilmemişti." Boğazım bir çöl kadar kurak, yutkunuyorum. "Çünkü gerçekten orada değildi."

Fiona o kadar garip bir ifade takınıyor ki, bu beni sinirlendiriyor.

"Bu küçük çocuk neye benziyordu?" diye soruyor.

"Sarışın. Belki beş yaşındaydı. Kırmızı bir yağmurluk ve küçük sarı botlar giyiyordu. Mutlu görünüyordu, etrafta koşuşturuyor ve gülüyordu." İnanamayarak başımı salladım. "Kaybolduğunu ve arka bahçeme girdiğini düşündüm."

Fiona masaya bakar. Ellerini düz bir şekilde masanın üzerine yayar. Bir şeyler hesaplıyor gibi görünüyor.

"Sorun nedir?"

Bir süre sonra parlak bir gülümseme takınıyor. "Sadece daha önce hiç mutlu bir hayalet duymadım. Tipik olarak, bu düzlemde kalan ruhlar atlatamadıkları bir trajedi yüzünden buradadırlar. Genellikle üzgün ya da kızgındırlar."

"Oh." Gülüşüm histerik sınırlarda. "Şey, diğer adam kesinlikle kızgın yuvasına uyuyor."

"Hangi diğer adam?"

"Arka bahçedeki bir ağacın arkasından beni gözetleyen bir adam gördüm. Çok sinirli görünüyordu. Bana dişlerini falan gösterdi. Ama çamurda hiç ayak izi bırakmadı ve şimdi düşünüyorum da çamurda ayak izi bırakmayan tek insan vücudu olmayan insanlardır."

Bunu söylediğime inanamıyorum.

Fiona bir baykuş gibi gözlerini kırpıştırarak yavaşça tekrarlıyor: "Dişlerini kırdı."

"Evet. Beni korkuttu. Gerçi yüzünü pek göremedim, sadece garip bir yüz buruşturması vardı. Uzun boylu ve çelimsizdi, üzerinde bir trençkot ve gözlerinin üzerine kadar çekilmiş bir şapka vardı."

Nefes nefese kaldım, sandalyemde daha dik oturdum. "Oh, Tanrım! Sence küçük çocuğa zarar vermiş olabilir mi? Belki de bu yüzden buradalar, bir şekilde bağlantılı oldukları için?"

Fiona'nın yüzünde garip bir ifade belirir. Bir süre sonra başını sallar. "Belki de. Belki de uzun zaman önce bu evde yaşamışlardır. Belki de baba ve oğuldular. Ya da belki tamamen farklı iki zaman diliminden geliyorlardır ve her birinin başına trajik bir şey gelmiştir. "Belki de

olasılıklar sonsuzdur. Bazen hayaletler birbirlerine çekilir ve birbirlerini hayatta tanımasalar bile aynı bölgeye musallat olurlar."

Birbirimize bakıyoruz. Sonunda, "Hayaletlere inandığımdan değil." dedim.

"Tabii ki hayır."

"Peki. Peki kız kardeşin ne zaman gelip seans yapabilir?"

"Ona sorup öğreneceğim."

"Harika."

Yine birbirimize bakıyoruz. Sonra ısrarla, "En önemli şey Kayla, bir hayalete öldüğünü söylememekle ilgili söylediklerimi hatırlaman. Biz bir seans düzenleyip onları Öteki Taraf'a geçirmeden önce bu ruhları tekrar görürsen, rahatsız edilmeden her ne yapıyorlarsa onu yapmalarına izin ver. Etkileşime girmeye çalışmayın. Ve özellikle onları kızdıracak hiçbir şey yapmayın."

Yeniden ürperdiğimi hissederek, "Bu neden bu kadar önemli?" diye soruyorum.

"Çünkü bir ruh kendi yarattığı bir dünyada yaşar. Sadece görmek istediğini görür. Gerçeğe karşı kördür. Gezgin ruhlar artık yaşayanların dünyasında yaşamadıklarını kabul etmeye hazır olmalıdır. Bu anlayışa nazıkçe ikna edilmeli ve bunu kendi özgür iradeleriyle kabul etmelidirler, aksi takdirde hayal dünyalarına daha da çekilerek kendilerini sonsuza kadar karanlığa hapsolmaya mahkum edebilirler, Öteki Taraf'a ulaşma ve böylece huzura kavuşma umutlarının ötesinde."

Duraklıyor, sonra sessizce ekliyor: "Aslında lanetlenecekler."

Rastgele bir ruhun lanetlenmesine neden olmak istemiyorum, bu yüzden bunların hiçbirine inanmasam ve muhtemelen tüm bu konuşmayı hayal ediyor olsam da, ciddiyetle "Onlara öldüklerini söylemeyeceğime söz veriyorum" diyorum.

"Güzel."

Bana güven verici bir gülümseme veriyor ve masadan kalkarak beni mutfakta mecazi ve gerçek hayaletlerimle baş başa bırakıyor.

Sonra ofisime giriyorum, çekmecedan Dante'ye yazdığım mektubu çıkarıyorum ve ön kapının yanındaki sehpadan bir şemsiye alıyorum. Yağmurda dışarı çıkıp posta kutusuna doğru ilerliyorum.

Eğer mutlu küçük bir çocuğun ve trençkotlu düşmanca bir adamın ruhları bana musallat oluyorsa, hapishanede bir mektup arkadaşı edinmeyi de taahhüt edebilirim.

En azından yaşıyor.

Posta kutusundaki kırmızı metal bayrağı kaldırana kadar Fiona'nın söylediği bir şey yüzüme bir tokat gibi geri geldi.

"Bir kişi trajik ya da şiddetli bir şekilde öldüğünde, ruhu genellikle yoluna devam edemez."

Kalbim küt küt atıyor, fısıldıyorum, "Michael."

Sanki bir yanıtmış gibi, çatırdayan bir şimşek patlaması karanlık ve fırtınalı gökyüzünü parlak beyaz pençelerle yırtıyor.

Sevgili Kayla,

Çocukken bir kedim vardı. Turuncu tekir, sıska bir şeydi, herkesten nefret ederdi. Ben hariç. O kedi beni severdi. Ben de onu severdim, ama araba çarpana kadar bunu bilmiyordum. Ondan önce, OJ'nin bir baş belası olduğunu düşünürdüm. (Adı buydu, OJ. Portakal suyundan sonra. Pek yaratıcı değil, biliyorum, ama sekiz yaşındaydım).

Kedi öldüğünde ve artık etrafta olmadığına, onu ne kadar çok sevdiğimi fark ettim. O aptal kedi benim en iyi arkadaşımdı ama bunu ancak sonradan fark ettim.

Komik bir şey, değil mi, geçmişini görmek? Hafızadır, ama üzerine yeni bir anlayış eklenmiştir, böylece geçmiş eskisinden farklı bir anlam ifade eder.

Ve bu anlamı bulmanın tek yolu onu aramaktır.

Geçmişe bak.

Şu mezarları kazın.

Orada bulduğunuz kemikleri inceleyin.

Son zamanlarda ben de bundan payımı alıyorum. Burada o kadar çok boş vaktim var ki, geçmişini düşünmek günlerimi geçirmenin ana yolu haline geldi.

Buraya düşmek için ne yaptığımı sordunuz. Basit cevap, birini çok sevdim.

OJ'nin ölümünden bir ders çıkardım. Harekete geçilmediği sürece sevginin hiçbir anlamı olmadığını öğrendim. Niyet olmadan aşk gerçek değildir. Bu bir fiil. Pasif değildir.

Ama hepsinden önemlisi, sevgi fedakarlık demektir.

Sevgi sizden ne isterse, bedeli ne olursa olsun vermelisiniz.

Ve aşkın benden istediklerini binlerce kez seve seve verirdim. Sonsuzluğun sonuna kadar her gün bunu yapmak zorunda kalsam bile, kendi damarlarımı bir jilette keser ve mutlu bir şekilde kanımı kuruturdum.

Dante

■ Bugün Cumartesi. Yağmur bu hafta boyunca gece gündüz aralıksız yağdı, çiselemeye başladı, ancak ve doymuş zemini bir kez daha dövmek.

Ofisimde oturmuş, elimde Dante'nin mektubu, pencereden dışarı, kasvetli öğleden sonraya bakıyorum. Ses bulanık bir demir grisi, suları huzursuz, sert rüzgarlar tarafından beyaz zirvelere doğru kırbaçlanıyor. Ev ara sıra hüzünlü bir iç çekiyor ama onun dışında sessiz.

Geçen Pazartesi Fiona ile yaptığım konuşmadan beri böyle.

Sanki nefesini tutuyormuş gibi ürkütücü bir sessizlik.

Sadece o değil.

Bütün hafta neredeyse hiç uyumadım. Etrafta yumurta kabuklarının üzerinde dolaşıyorum, her rüzgârda ya da pencere camını sıyıran bir ağaç dalında sinirlerim çığlık atıyor. Ama olağan dışı hiçbir şey olmadı. Küçük çocuk ya da trençkotlu adam artık görülmüyor, açıklanamayan kokular ya da titreyen ışıklar yok.

Rıhtımın ucunda, Eurydice dalgalı suda huzursuzca sallanıyor. Karşı konulmaz bir güç tarafından çekilen bakışlarım tekrar tekrar ona dönüyor.

Teknenin beni izliyormuş gibi görünmesine neden olan şeyin sadece benim yıpranmış sinirlerim olduğunu biliyorum.

Günün geri kalanında Dante'nin mektubu zihnimin arka planında kaynarken çalışıyorum, ta ki telefonuma bir mesaj gelene kadar.

Sen kazandın. Ara beni.

Ben Aidan. Altı gündür konuşmuyoruz. Kendimi pek işbirlikçi hissetmiyorum, bu yüzden aramak yerine ona bir mesaj gönderiyorum.

Ne kazandım?

Cevabını yazarken zıplayan üç noktadan onu arama emrine itaatsizlik ettiğim için duyduğu kızgınlığı neredeyse hissedebiliyorum.

Önce benimle iletişime geçmen gerekiyordu.

Kaşlarımı çatarak cevap yazıyorum.

Bunun bir yarışma olduğunu fark etmemiştim.

Telefon çaldı. Açıp "Alo?" dediğim anda Aidan'ın hoşnutsuz sesi kulağımda.

"Seni rahat bırakıyordum. Bunun mesafeye dönüşeceğini düşünmemiştim."

"Mesafe yok. Sadece garip bir hafta oldu." Bir süre durakladıktan sonra, "İyi misin?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse buna cevap vermenin doğru bir yolu yok. Bu arada, seni özledim."

Sesi yumuşar. "Öyle mi?"

"İstediğimi biliyorsun."

"Umut ettim. Kapımın çalındığını duyacağımı ve açtığımda kapımın önünde sıırıslıklam, çıplak ayaklı, transparan gömlekli bir afetle karşılaşacağımı düşünüp durdum."

Bu beni gülümsetiyor. "Her erkeğin istediği bu değil midir?"

"Belki, ama onu alan benim." Sesi bir oktav alçalıyor. "O tatlı kıcını buraya getir, tavşancık. Seni yatağında çıplak istiyorum. Beni yeterince beklettin."

"Kendini beklettin, Dövüş Kulübü. Telefonu günler önce açabilirdin."

"Seni rahat bırakacağımı söylemiştim." "İstediğimden değil."

"Sana ihtiyacın olan şeyi vermekle ilgileniyorum Kayla, bu senin istediğin şeyle örtüşmeyebilir."

Ve bedenimin bu sözlerle verdiği, arzu ve kızgınlığın kafa karıştırıcı bir karışımı olan tepkiyle ilgileniyorum. Tüm kıyafetlerimi yırtıp ayaklarına kapanmak istiyorum ama aynı zamanda telefonu yüzüne kapatmak da istiyorum.

Yine de onu hemen geri arayacağımı biliyorum, bu yüzden bunu atlayacağım. "Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun, Aidan?"

"Kim olduğunu tekrar hatırlayabilmek için her şeyi unutmak."

Bu nefesimi kesiyor. Sadece karanlık ve şehvetli bir şekilde söylendiği için değil, aynı zamanda haklı olduğu için de. Kalbim daha hızlı atıyor, dudaklarımı ıslatıyorum ve fısıldıyorum, "Evet."

"Biliyorum. Şimdi buraya gel. On dakikan var. Daha geç kalırsan, cezalandırılacaksın." Telefonu kapattı.

Elimde telefon, midem taklalar atarak oturuyorum ve sırf cezamın ne olacağını görmek için gitmeden önce otuz dakika beklesem mi diye düşünüyorum.

Henüz o kadar cesur olmadığımı karar verdim. Bir dakikadan kısa sürede kapıdan çıktım. Ve bir kez daha, ben daha kapıyı çalmaya fırsat bulamadan Aidan dairesinin kapısını açıyor.

Üzerinde sadece solmuş bir kot pantolon var, yalınayak, çıplak göğüslü ve çok güzel. Beni kollarının arasına alıp kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatırken gülüyorum.

"Orada durup merdivenlerdeki ayak seslerimi mi dinliyorsun?"

"Evet. Araban yanaşır yanaşmaz bir deli gibi otoparka koşturmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

Ona sırtımda, "Böbürlenme" diye uyarıyor.

"Asla yapmam. Tanrım, hatırladığımdan daha da yakışıklısın."

Ağızma kocaman bir öpücük konduruyor ve sertçe, "Tatlı küçük tavşan. Nasıl sikilmek istersin?"

Heyecanla fısıldadım, "Nasıl istersen."

Bir koluyla sırtımı sıkıca sararak çenemi avucunun içine alıyor ve yüzümü sıkıca tutarak "Nasıl istersem... ne?" diye homurdanıyor.

Eriyorum. Kavurucu bir yaz gününde sıcak asfalta düşmüş bir buzlu şeker gibi eriyorum. Onun dışındaki tüm düşünceler kafamdan uçup gidiyor.

Sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi, doğuştan sahip olduğumu bilmediğim gizli bir varsayılan modmuş gibi, tek bir saniye bile direnmeden teslim oluyorum.

Nefes nefese, "Nasıl isterseniz, efendim." diyorum.

Sanki hayatı boyunca ağızma hasret kalmış gibi öpüyor beni.

Ona yapışıyorum, kalbinin göğüslerimde çılgınca attığını hissediyorum, sanki helyum emiyormuşum ve her an tavana yükselip orada sallanabilirmişim gibi hissediyorum, gülerek ve yüzerek. Beni her zaman çok canlı, katı hiçbir şeye bağlı olmayan ve tamamen umursamaz hissettiriyor.

Beni özgür hissettiriyor.

Ve kutsal cehennem inanılmaz.

Öpüşmeyi keserek tişörtümü başımın üzerinden çekip çıkarıyor ve bir kenara fırlatıyor. Ardından kot pantolonum yırtılıyor. Külot giydiğimi görünce onaylamaz bir şekilde homurdanıyor ve sabırsızlıkla bacaklarımı aşağı çekiyor. Karşısında çırılçıplak durduğumda kot pantolonunun fermuarını açtı ve sertçe "Dizlerinin üzerine çök" diye emretti.

Minnettar bir yalvarıcı gibi parke zeminde dizlerimin üzerine çöküyorum ve çıkık ereksiyonunu ellerimin arasına alıyorum.

"Em, tavşancık."

Dudaklarım sikinin dolgun başının üzerinde kaydığı anda inliyor ve başını arkaya yatırıp gözlerini kapatıyor. Parmaklarını saçlarıma gömüyor ve düzensiz bir şekilde adımı fısıldıyor.

"Çok tatlısın. Seninle ilgili her şey. Tatlı ağzını seviyorum, benim güzel kızım."

Onun sert övgüleri kulaklarıma şeker gibi geliyor. Damarlarıma enjekte edilen eroin gibi. Her sinir ucum boyunca akan, beni ateşe veren sıcak bir coşku. Aletini o kadar hevesle emiyorum ki, yavaşlamam için beni uyarmak zorunda kalıyor.

"Ağır ol bebeğim. Dölümü alacaksın ama henüz değil."

Gözlerini açıp bana bakıyor, ben başımı sallarken başparmağını üst dudağımda gezdiriyor, onu ağzımın derinliklerine alıyor, sonra tekrar sığılıyor.

"Şu haline bak," diyor ateşli bir şekilde. "Benim için diz çökmüşsün. Sert sikim ağzında. Gözlerin seni becermem için yalvarıyor. Ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı? Ne kadar mükemmel?"

Çıldırılmış gibi hissederek gözlerimi kapatıyorum ve onu yutabildiğim kadar derin yutuyorum, kolanını boğazımdan aşağı iterken biraz öğürüyorum.

"O kadar mükemmel ki," diye fısıldıyor. "Kayla. Benim güzel, itaatkâr kızım."

İki elimle şaftını okşarken çılgınca emerek sikinin etrafında inliyorum. Amım zonkluyor. Meme uçlarım ağrıyor. Beni becermesine çok ihtiyacım var, tekrar inliyorum, ihtiyaçtan titriyorum.

O biliyor. Tabii ki biliyor. Gülüşü yumuşak ve karanlık.

"Bacaklarını benim için açman ve o siki içine alman gerekiyor, değil mi bebeğim? Efendinin seni sikmesine ihtiyacın var."

Penisinin alt tarafındaki damar dilimin üzerinde zonkluyor. Parmakları saçlarımı sıkıyor. Şu anda bana kendimi pencereden atmamı emredebilirdi ve muhtemelen atardım.

"Evet, biliyorsun. Açgözlü kız. Sikimi gırtlığına kadar alırken o muhteşem amcığı parmaklamayı izlememe izin ver. Ama iznim olmadan sakın boşalayım deme."

Bir elimi bacaklarımın arasına sokuyorum ve çılgınca klitorisimi ovmaya başlıyorum. Şimdiden sıırılsıklam olmuşum, çaresizim, burnumdan zor nefes alıyorum ve her yerim titriyor.

Yüzümü iki eliyle kavırıyor ve kalçalarını esnetiyor, sikini ağzıma sokup çıkarıyor, hızını ve derinliğini kontrol ediyor, her parçamı kontrol ediyor.

Fısıldıyor, "Oh, evet, bebeğim. Sikeyim evet."

Ona bakıyorum. Gözlerimiz kilitlendi. Dudakları ayrılmış ve gözleri yanıyor. Doğrudan içimi yakıyor, tamamen açığa çıkana, ham ve savunmasız olana kadar beni yüzüyorlar.

Aletinin etrafında miyavlayarak, bir parmağımı bacaklarımın arasındaki ağrıyan boşluğa sokuyorum.

Beni büyüleyici bakışlarına hapsederken yumuşak, okşayıcı bir sesle "Gelme," diye emrediyor. "İyi bir kız ol ve beni bekle."

Aklımı kaçıracam. Gözlerimle ona sessizce yalvarıyorum. Dudaklarını yalıyor, beni izliyor.

Göbeğimin derinliklerindeki bir kasılma burnumdan keskin bir nefes çekmeme neden oluyor. Aidan bir elini saçlarıma atıyor ve başımı geriye çekiyor. Aleti ağzımdan dışarı fırladı.

Nefes nefese, sadece birkaç santim öteden kocaman gözlerimin içine bakana kadar eğildi. Çenemi sıkıca tutarak gırtlaktan gelen bir sesle, "Efendine itaatsizlik mi ettin?" dedi.

Nefes nefese kaldım, zar zor cevap verebildim. "Hayır. Hayır. Söz veriyorum."

Bana inanmıyor. Bir hırıltıyla beni çıplak ahşap zemine sırt üstü itiyor ve üzerime diz çöküp bir elini göğüs kafesimin üzerine koyuyor ve beni sıkıştırmak için bastırıyor. Diğer elini bacaklarımın arasına kaydırıyor. Beni sırlıklam ve onun için hazır bulduğunda tıslıyor.

Bir parmağını içime sokuyor, inlediğimde beni susturuyor.

"Kollarını başının üstüne koy. Bacaklarını aç. Bir ses daha çıkarırsan cezalandırılacaksın."

Titreyerek kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum ve kenetlenmiş ellerimi yere dayıyorum. Sonra kalçalarımı ayırıp alt dudağımı ısıyorum ve bana söylendiği gibi sessiz kalacak kadar güçlü olmak için dua ediyorum.

Bir an hareketsiz duruyor, hevesli gözlerle yüzümü izliyor, parmağı içime gömülmüş, orgazmın ritmik sıkışmasını bekliyor. Neredeyse oradayım -neredeyse- ve eğer parmağını biraz kıpırdatırsa, uçurumun kenarına geleceğim ve doruk noktam içimden geçerken umutsuzca elini becermeye başlayacağım. "Tatlı küçük tavşancık," diye fısıldıyor, sevinçle. "Deniyorsun İyi olmak çok zor, değil mi?"

Çılgınca başımı sallıyorum.

Göğüs kafesime bastırıldığı elini bir göğsüme doğru kaydırıyor ve sert meme ucunu çimdiklemeden önce bir süre okşuyor. Zevk, bacaklarımın arasından aşağıya doğru inen dalgalar halinde vücudumda dalgalanıyor. Uyluklarımın titremesini ve sırtımın yerden yükselmesini kontrol edemesem de sessiz kalıyorum ve burnumdan sık nefesler alıyorum.

Bacaklarının arasında, ereksiyonu kot pantolonunun açık fermuarından dışarı fırlıyor. Büyük ve tükürüğümle parlıyor, tepesi kıpkırmızı. Şaftı kalın, gergin ve damarlarla dolu. Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. Kulağıma pis şeyler mırıldanırken ve tenimi kokusuyla parfümlerken beni ona dayamasını ve beni anlamsızca becermesini istiyorum. Vücudum.

"Gözlerini benden ayırma, Kayla."

Karanlık bakışlarını karşılıyorum ve fısıldıyorum, "Evet, efendim."

Sessiz olmam gerektiği halde, benden memnun olduğunu söyleyebilirim.

Ödülüm olarak beni karnımın üzerine yuvarladı ve kışıma akıllıca şaplaklar attı, neredeyse ihtiyaçtan ağlayana kadar her yanak arasında ileri geri gitti.

Orgazm olmama ramak kala durdu.

Yanağımı yere bastırıp gözlerimi sıkarak inlediğimde, dişlerini sıkarak şöyle diyor: "Hayatım boyunca gördüğüm en güzel şeysin. Şimdi kaçsan iyi edersin, küçük tavşan, yoksa seni parçalara ayırırim."

Rahatlamanın artık çok uzakta olmadığını bildiğimden, ellerimin ve dizlerimin üzerinde çırpınırken hıçkırıyorum, sonra da ayaklarımın üzerine sıçırıyorum.

Bir hayvan gibi hırlayarak kıcıma bir tokat attı. Bir çığlık atıp sıçradım ve kalbim boğazımda mutfaktan dışarı fırladım. Yatak odasının kapısını zar zor kapatıp kilidini açtım ki o da kapıyı yumruklayıp onu içeri almamı istiyor.

Reddettiğimde, kapıyı tekmeleyerek açtı.

Duvara çarpıyor. Kitaplıktan birkaç kitap düşer ve yere yuvarlanır. Tavandan bir parça sıva düşüyor. Aidan açık kapı aralığında duruyor, zor nefes alıyor, burun delikleri şişmiş, gözleri aç bir yırtıcınıninki kadar vahşi, bana bakıyor, sırtını duvara dayamış titriyor.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerinde yatağa uzan." diye homurdanıyor.

Meydan okurcasına bağırıyorum, "Hayır! Beni istiyorsan, yakalamak zorundasın!"

Sırıtişı geniş ve ölümcül.

Sola çalım atıyorum. Saldırıyor. Dönüp beni yakalayamayacağı kadar hızlı bir şekilde diğer yöne doğru atılıyorum. Bir zafer kahkahasıyla yatak odasından çıkıp koridora koşuyorum.

Beni oturma odasında yakaladı.

Beni ensemden tutarak vücuduna doğru çekti ve demirden bir kolunu kaburgalarıma doladı. O sırada

Kurtulmak için mücadele ediyorum, o gülüyor, burnunu saçlarıma sokuyor ve derin derin içine çekiyor.

"Benden kaçabilecek kadar güçlü olduğunu mu sanıyorsun, tavşancık?"

"Evet!" Çaresizce kıvraniyorum.

"Hiç sanmıyorum." Omzumu ısıyor, bacaklarımın arasından tutmak için uzanıyor. Sesi düşüyor. "Düşündüğüm şey, çok ama çok sert bir şekilde sikilmek üzere olduğun."

Bayılabilirim. Nabzım çılgınca atıyor, çaresizlik içinde nefes nefese kalıyorum ve garip bir şekilde ağırlıksız hissediyorum, sanki bedensizmişim, kendimin dışında yüzüyormuşum gibi.

Aidan kanepeye düşüyor, beni de kendisiyle birlikte aşağı indiriyor, sonra bizi ters çeviriyor ve beni ağırlığının altına sıkıştırıyor, böylece yüzüm minderlere gömülüyor. Kurtulmak için çırpınıyorum ama bileklerimi tutup başımın üzerinde tutuyor.

Sıcak ve sert, ereksiyonu acıyan kıcımı dürtüyor. Çaresiz çırpınışlarımın ve çığlıklarımın tadını çıkarmak için bir an duruyor ve sadece üstüme uzanıyor, saçlarımı, omuzlarımı ve boynumu koklarken çıplak göğsü sırtımı yakıyor ve zevkle

homurdanıyor.

"Bırak beni!"

Kıkırdıyor. "Güvenli kelimeyi söyle, ben de söyleyeyim."

Kendini beğenmiş piç. O lanet olası güvenli kelimeyi söylemeyeceğimi biliyor.

Hayal kırıklığı içinde çılglık atıyorum. Bu onu güldürüyor. "Kötü tavşan," diye fısıldıyor, sesi neşeli. "Hayır!"

"Oh, evet, öylesin. Ve kötü tavşanların ne hale geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Bu bir soru değil, ama yine de bir cevap gerektiriyor. "Serbest bırakın!"

Ağzını kulağımın yanına koyuyor ve ateşli bir şekilde, "Hayır, bebeğim. İyi olacaklarına söz verene kadar efendileri tarafından g tlerinden sikilirler."

O zaman neredeyse orgazm oluyorum. Amım ihtiyaçla sıkıştı. Çaresizlik içinde inliyorum, kıcıımı ona doğru kıvırıyorum.

Bir eliyle bileklerimi kavrayan Aidan, diğer elini bacaklarımın arasına kaydırıyor. Am dudaklarımı ovarak ıslaklığı kık yanaklarımın arasına yayıyor. Parmak uçları an s m n üzerinde kayınca ciyaklıyorum.

Parmağını parmak boğumuna kadar soktu. Bağırıyorum, kaskatı kesiliyorum.

"Bu benim," diyor karanlık bir sesle. "Ona sahip çıkacağım. Eğer bunu istemiyorsan, hemen şimdi güvenli kelimeyi söyle."

Altında sıkışıp kaldım, çaresizim ama tamamen değil. Her şeyi tersine çevirmek için tek bir kelimenin yeteceğini biliyorum. Güvenli kelimeyi söylersem, anında duracağını ve beni serbest bırakacağını biliyorum. Bunu şüphesiz biliyorum ve bu da beni zevk ve korku arasındaki ince çizginin sağ tarafında tutan şey.

Yüzümü yastığa dönüp adını hıçkırarak söylüyorum.

Arzu ve karanlık bir tatminle dolu bir inilti çıkartıyor. "Evet, bebeğim. Seni becerirken adımı söyle. Benim için geldiğinde çığlık at."

Parmaklarına tükürüyor, tükürüğünü kık yanaklarımın arasındaki hassas düğümün her tarafına sürüyor, sonra sert horozunun başını içime yönlendirirken beni tutuyor.

Titreyerek haykırıyorum.

"Efendinin aletini al," diye emrediyor ve sonuna kadar sokuyor.

Beni yakıyor ve nefessiz bırakıyor, gözlerim sulanıyor ve kış kaslarım sıkılıyor. Aidan yine kalçalarını oynatmıyor, sadece üstüme uzanıyor, saçlarıma doğru nefes alıp veriyor, iki eli de bileklerime sarılmış durumda.

Vücudum üzerindeki tam hakimiyeti, göğsümün içindeki kırılğan bir şeyin bir dal gibi kırılmasına neden oluyor.

Burnumun kenarından bir damla gözyaşı süzülüyor. Titreyerek, onunla ve kaotik duygularla dolu olarak, kırık dökük bir şekilde "Efendim" diye fısıldıyorum.

İnliyor. Zayıf, nefessiz bir sesle, "Tatlı kız. Benim iyi kızım. Benim için yalvar."

Gözlerimi kapatıyorum ve itaat ediyorum. "Lütfen, efendim. Lütfen sik beni. Sertçe sik beni."

Geri çekiliyor ve kalçalarının keskin bir hareketiyle kıcıma geri pompalıyor.

Hıçkırıklarım kırıldı ve minnettarım.

Tekrar yapıyor, daha sert itiyor, sonra inlediğimde homurdanarak tekrar yapıyor.

Orospu çocuğu gibi acıtıyor, ama klitorisim zonklıyor ve sert meme uçlarım her itişte kanepenin kaba kumaşına lezzetli bir sürtünmeyle sürtünüyor, bu yüzden devam etmesi için ona yalvarıyorum, kalçalarımı beni yaptığı açgözlü küçük sürtük gibi yukarı ve geriye doğru eğiyorum.

Bileklerimi serbest bırakarak bir eliyle kalçamı kavırıyor, diğer eliyle de kanepelyi itiyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, sikini kıcımda tutuyor ve beni de kendisiyle birlikte getiriyor. Beni sabitliyor ve bir ayağını yere dayıyor, sonra arkamda diz çökerken kalçalarımı iki eliyle kavırıyor.

Sonra beni sert ve derin bir şekilde sikiyor, ben çılgınca haykırırken ve ağır taşakları amıma tokat atarken acımasız bir güçle hassas kıcıma giriyor.

"Efendim! Efendim! Lütfen gelebilir miyim?" "Evet, bebeğim. Ver onu bana."

Bacaklarımın arasına uzanıyor ve şişmiş klitorisimi sıkıca çektiyor.

Anlık bir zincirleme reaksiyon başlatır.

Nefes nefese kaldım. Amım ritmik bir şekilde sıkılıyor. Vücudum kontrolü ele geçirip onun dokunuşuna bilinçli kontrolün ötesinde bir seviyede tepki verirken zihnim göz kırpmıyor.

"Aidan! Tanrım, Aidan, geliyorum! Geliyorum!"

Boğazından çıkan ses gırtlaktan, hayvani ve son derece memnun edici.

Sonra kalın parmağını zonklayan amımın içine sokuyor ve onun sesleri benim yüksek, titrek zevk çığlıklarımınla boğuluyor.

Titriyor, ilkel bir kükreme çıkarıyor ve içime boşalıyor.

Gözyaşlarına boğuluyorum, bu güzel canavar adam beni de kendisiyle birlikte karanlığa sürüklerken tatlı bir teslimiyet içinde çaresizce hıçkırıyorum.

A Sonrasında, duygusal bir karmaşa yaşıyorum. Kanepeye yüzüstü uzandım, kığım havadaydı, Minderlere doğru hıçkırarak ağlıyor, her tarafım titriyor, terli ve bitkin bir haldeyim. Aidan üzerime eğilmiş, hırıltılı bir şekilde nefes alıyor. Sıcak alnı kürek kemiklerimin arasında duruyor.

"Ah, bebeğim," diye fısıldar. "Ağlama. Her şey yolunda, tatlım. Her şey yolunda."

Omurgama en nazık öpücüklerini konduruyor ve yavaşça bedenimden çekiliyor. Sonra kanepenin arkasındaki yorganı çekip alıyor ve beni ona sarıyor. Oturuyor, beni kucağına çekiyor ve güçlü kollarıyla sarıyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor, alnımı ve ıslak yanaklarımı öpüyor. "Sen benim iyi, güzel kızımsın."

Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum ve daha çok ağlıyorum.

Kollarını bana doluyor ve yumuşak sözler söyleyerek beni nazikçe sallıyor. Saçlarımı okşuyor ve beni okşuyor, beni sakinleştiriyor ve bir bebek gibi kucaklıyor.

Gözyaşlarım dinene ve ben ara sıra hıçkırıklarımı bastırmaya çalışana kadar böyle oturuyoruz.

Derin bir nefes alıyor, nefes veriyor ve parmak uçlarını yüzümün kenarında hafifçe gezdiriyor. Yanağını başımın üstüne yaslayarak usulca, "Benden ne istediğini söyle," diyor.

Daha önce hiç bir erkek bana bunu sormamıştı.

Aslında teknik olarak bu bir soru değil, bir emirdi ama kılı kırk yarmıyorum. Sersemlemiş, ağırlı ve iyice tatmin olmuş bir halde oturup bir süre ciddi ciddi düşündükten sonra daha fazla ayrıntıya ihtiyacım olduğuna karar verdim.

"Şimdi mi yoksa genel olarak mı?"

"İkisi de. Seni neyin mutlu edeceğini bilmek istiyorum. Seni her zaman benim şu anda hissettiğim gibi hissettirecek şeyi."

Ona bakıyorum. "Şu anda nasıl hissediyorsun?"

Bana bakıyor, gözleri sonsuz ve karanlık. Parmak ucuyla alt dudağımın üzerinde gezinerek, "Yeniden doğdum. Affedildim. Ya da belki... Bilmiyorum." Bir an için sessizce debeleniyor. "Özgür."

Utangaç bir şekilde soruyorum, "Seni özgür hissettiriyor muyum?"

"Sanki tüm hayatım boyunca karanlık bir mağarada yaşıyormuşum da gün ışığına yeni çıkmışım gibi."

Boğazıma düğümlenen gözyaşlarımla gözlerimi kapatıp ona daha da sokuluyorum. Sesim titreyerek fısıldıyorum: "Senin gibi biriyle hiç tanışmadım."

Kıkırdaması yumuşak ve karanlık. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Öyle. Senin yanında kendimi hep güvende hissediyorum. Daha önce var olduğunu bile bilmediğim bir yanımla ortaya çıkarıyorsun. Sana her şeyi anlatabilirmişim gibi hissediyorum, en karanlık sırrımı, yaptığım ve en çok utandığım en kötü şeyi ve her şey yolunda gidecek." Tereddüt ediyorum. "Ama..."

Durdu. "Ne?"

"Bir konuşmanın ortasında çekip gittiğinizde gerçekten sinirleniyorum."

Bir süre sonra başını salladı. "Tamam. Bunu bir daha yapmayacağım."

Cesaretlenerek konuşmaya devam ediyorum. "İçine kapandığında ve bana ne düşündüğünü söylemediğinde kafam karışıyor. Bazı yönlerden çok yoğun, çok iletişimsel, açık ve yüzüme bakıyorsun, ama diğer zamanlarda benden saklanıyormuş gibi görünüyorsun."

Tekrar düşünmek için durakladım. Sonra, "Belki de gerçek seni tanırsam nasıl tepki vereceğimden endişeleniyorsundur?" diye girişimde bulunuyorum.

Beni öpüyor, göğsümü sızlatan bir şefkatle dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Sonra mırıldanıyor: "Endişelendiğim şey, kalbimi hâlâ alyans takan bir kadına vermek."

Sesindeki hüznü kalbimi yerinden oynatıyor. Fısıldıyorum, "Oh, Aidan. Özür dilerim."

"Özür dilemek zorunda değilsin. Ya da kendini açıklamana. Kendini bana açıklamak zorunda hissetmeni hiç istemiyorum. Bunu her seferinde bir gün yaşadığını biliyorum."

"Bu" derken "bizi" kastediyor. Birlikte yaptığımız bu şey, her ne ise. Ve bir bakıma haklı. Her seferinde bir gün yaşıyorum. Başka bir yolu yok. Hayatıma dünyaya düşen bir meteor gibi düştü, tam da en kırılgan olduğum anda.

Sadece onunla birlikteyken kendimi kırılmış hissetmiyorum.

Duygusal olarak ham halimle konuşmaya devam edemeyecek kadar bunalmış bir halde, "Tamam. Şu anda mutlu olmak için neye ihtiyacım olduğunu bilmek ister misin?" diyorum.

"Evet."

Ona gülümsüyorum ve sakalını çekiştiriyorum. "Bir kadeh şarap ve sıcak bir banyo."

Göz kapaklarını indirdi. Bir an sessizlik içinde bana bakıyor. "Bunu senin için yapabilirim."

"Teşekkür ederim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bir şey unutmuyor musun?"

Elimi çenesinin üzerinde gezdirip daha geniş gülümsüyorum. "Teşekkür ederim, efendim."

Uzun bir süre gözlerimin içine bakıyor. Sonra sessizce, "Kayla, bana karşı dikkatli ol." dedi.

Buna şaşırarak "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Benim güçlü olduğumu düşündüğünü biliyorum. Ama güçlü şeylerin sorunu kırılgan olmalarıdır. Stres altında bükülemezler. Sadece kırılırlar."

Ben cevap veremediğim beni kucağına alıp banyoya götürdü.

Bir saat boyunca, boğazıma kadar köpükler içinde, bir kadeh Cabernet yudumlayarak mutluluk içinde ıslanıyorum. Aidan banyoya girip çıkıyor, bana küçük peynir lokmaları ve elma dilimleri getiriyor, onları parmaklarıyla bana yediriyor ve sanki gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi çiğnememi izliyor.

Bana bakışı bağımlılık yapıyor.

Çok sevdiğim için biraz da korkutucu.

Buna hazır olduğumu sanmıyorum. Görünüşe göre o da değil. Mıknatıs olmak istemeyen mıknatıslarız, kontrolümüz dışındaki görünmez unsurlar tarafından birbirimize çekiliyoruz.

Ona, raydan çıkıp tüm yolcuları öldürmeden önce bu kaçak treni yavaşlatmamızın daha akıllıca olacağını söyleyecek ne sözüm ne de isteğim var. Ayrıca, o noktayı geçmedik mi zaten?

Açık cevap evet. Öyleyiz. Akşam yemeği randevularını ve kibar konuşmaları atladık ve doğrudan sapıkça sikişmeye atladık.

Şikayet ettiğimden değil. Böylesi daha basit ve basit şeyler güzeldir. Ve son zamanlardaki ruh halimle, küçük konuşmalar biraz zorlama olurdu.

Üzerinde sadece kot pantolonu olan Aidan, dirseklerini dizlerine dayayarak tuvalette oturuyor. "Yarın eve gidiyorum."

"Bu bir davet mi yoksa sadece gelecekte nerede olacağınızı mı bildiriyorsunuz?"

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirir. "Bu bir davet, ukala.

Ki sen bunu zaten biliyordun. Cevap ne?"

"Cevabım evet. Bunu zaten biliyordun."

"Bir şey varsaymak istemiyorum." Yüzük parmağına bakıyor, sonra gözlerini kaçırıyor. "Programını bilmiyorum."

Anlat ona. Ona Michael'dan bahset. Ona neler olduğunu anlat. Bilmeyi hak ediyor.

Öyle mi? Burada bir bağlılık yok. Ve bir şeyleri saklayan tek kişi ben değilim. Onun hakkında çok az şey biliyorum. Kaç yaşında olduğunu bile bilmiyorum!

"Kaç yaşındasın?" diye sorarak beni korkutana kadar birkaç saniye boyunca zihinsel olarak ileri geri gidip kendimle tartışıyorum.

Huzursuzca gülüyorum. "Tanrım, bu çok garip." "Ne garip?"

"Bana bunu sorduğunda kaç yaşında olduğunu bilmediğimi düşünüyordum."

"Otuz beş yaşındayım."

"Ben otuz yaşındayım."

Birbirimize bakıyoruz. "Az önce başka ne düşünüyordun?" diye mırıldandı.

Kendime zaman kazandırarak kadehi yavaşça küvetin kenarına bıraktım. Doğrulup dizlerime ve göğüslerime yapışan, yanardöner kümeler halinde parıldayan baloncuklara bakıyorum.

"Kocamı düşünüyordum."

Aidan sessiz kalıyor. Nefes alışını bile duyamıyorum. Yine de beklediğini hissediyorum, vücudundaki yeni gerginliği sanki kasları benim kaslarımmış gibi net bir şekilde hissediyorum.

"Aslında tam olarak öyle değil. Sana onun hakkında bir şey söylemek istediğimi düşünüyordum."

Yutkunuyorum. Nabzım hızlanmaya başladı. Bunun neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum. Tamirci Eddie'ye kocamın öldüğünü söyledim ve o beni asla kıcımdan vurmadı ve bana tavşanım demedi.

Titrek bir nefes alıp cesaretimi toplamak için bir anlığına gözlerimi kapattığımda Aidan usulca, "Gözler bende," diye emrediyor.

Ona bakıyorum. O da bana tereddütsüz bir yoğunlukla bakıyor, gözleri öfkeli.

"Sana zarar veriyor mu? Tek bilmek istediğim bu."

Bakışlarında vahşi bir şey var, beni ürperten tehlikeli bir parıltı. Dizlerimi göğsüme yaklaştırıp kollarımı kaval kemiklerime doluyorum. "Eğer evet dersem, ne yaparsın?"

Cevabı sert ve ani. "Öldürün onu."

Nabzım hızla atıyor ve gözlerim kocaman, fısıldıyorum, "Aidan." Bana bakıyor, bekliyor.

Sonunda, "Babana da böyle mi yaptın?" diye sordum. Gözünü kırpmadan ya da başka tarafa bakmadan cevap veriyor. "Evet."

Nefes veriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve başımı dizlerimin üzerine düşürüyorum.

Sesini alçaltarak, "Benden korkmana gerek yok," diyor.

"Ben değilim."

İkna olmamış gibi görünerek ekliyor, "Senin için tehlikeli değilim. Sana asla zarar vermem."

"Biliyorum."

"Ama sen saklanıyorsun."

"Ben... Siktir, sanırım öyleyim. Sadece işlem yapıyorum. Bana bir dakika verin lütfen."

Sadece ara sıra musluktan damlayan su sesiyle bozulan bir sessizlik içinde oturuyoruz. Sonra küvetin yanında diz çöküyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor.

Acilen diyor ki, "Artık daha yaşlıyım. Daha akıllıyım. Yaptığım şeyi düşünmek için çok zamanım oldu. Ve eğer iş yine o noktaya gelirse, daha hazırlıklı olacağım."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. "Bana cinayetten nasıl kurtulacağını bildiğini söylememişsin gibi davranacağım."

"İstediğin gibi davran. Gerçek şu ki, bir adamın öfkeyle sana elini sürdüğünü öğrenirsem, bunu bir daha asla yapamaz."

Beni nazıkçe öpüyor, söylenmemiş bir sözle ağzını benimkine bastırıyor. Ellerimi bileklerine dolayıp ben de onu öpüyorum ve dudaklarımı onun diline açıyorum.

içeri kaydırıyor. Daha derine iniyor, ben serin suyun içinde titrerken ihtiyacı olanı almak için başımı eğiyor.

Sonra öpücüğü kesiyor ve alnını benimkine bastırıyor.

"Kayla. Bana şimdi cevap ver. Ve bana gerçeği söyle. Seni incitiyor mu?"

Gözlerimden yaşlar akıyor, "Hayır" diyorum.

Kendini geri çekiyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "O zaman neden ağlayacaksın?"

"Çünkü az önce deli olduğumu fark ettim. Kelimenin tam anlamıyla, kesin olarak deliyim."

"Neden böyle söyledin?"

Alt göz kapağımdan tek bir damla yaş süzülüyor ve yanağımdan aşağı süzülüyor. Göğsüm ağrıyor, fısıldıyorum, "Aklım başımda olsaydı, benim için birini öldürmekle tehdit etmenin bu kadar güzel olduğunu düşünmezdim."

Uzun bir süre bana baktı, gözleri yanıyordu. Sonra ayağa kalktı, beni ayağa kaldırdı ve sudan çıkardı. Beni sıırılsıklam halde yatak odasına taşıdı ve şiltenin üzerine yatırdı.

Tek kelime etmeden bacaklarımın arasına diz çöküyor, kalçalarımı aralıyor ve açıkta kalan seksime ağzını dayamak için eğiliyor.

İnleyip eğildiğimde, iki eliyle yukarı uzanıyor ve ıslak göğüslerimi çevreliyor, meme uçlarımdan üzerinden geçmeden önce onları nazikçe sıkıyor.

Sanırım bu onun bana birlikte deli olabileceğimizi söyleme şekli.

Ellerimi saçlarına gömüyorum ve iç çekiyorum. Sakalları kalçalarımı çiziyor. Lezzetli sıcak dili derinlere iniyor

İçimde. Parmaklarının sert pedleri sert meme uçlarımın üzerinde ileri geri kayıyor ve kısa süre sonra nefes nefese kalıyorum ve yüksek sesle inliyorum, kalçalarımı dilinin hareketiyle aynı anda sallıyorum.

Meme uçlarımı sertçe çimdiklediğinde ağzına boşalıyorum, titriyorum ve adını haykırıyorum.

Ben gevşeyene kadar klitorisimi emiyor, sonra ayağa kalkıp kotunu çıkarıyor. Sonra kendini vücudumun üstüne bırakıyor ve içime giriyor.

Elleri saçlarımda, yüzü boynuma dönük bir şekilde, "Eğer istediğinin bu olmadığına karar verirsen, ben sana aşık olmadan önce bu ilişkiyi bitireceğine söz ver." diyor.

"Söz veriyorum," diye fısıldıyorum, gözyaşlarımla yeniden savaşıyor.

"Güzel." Sesi düşer. "Ama bil diye söylüyorum, fazla zamanın yok."

"Aidan-"

"Sus artık."

Benimle daha önce göstermediği dikkatli bir şefkatle sevişiyor, beni porselenden yapılmışım gibi tutuyor. Doruğa ulaştığında, sanki yaptığımız şeyin büyük ve tehlikeli olduğunu, ikimizi de yok edebileceğini biliyormuş gibi, yumuşak bir çaresizlik iniltisi çıkarıyor.

Nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum.

S Gün sabahı masmavi doğuyor. Yağmur bulutları güneş tarafından kovalanmış ve ilk kez Haftalardır ilk defa dışarıyı muhteşem.

Aidan bize kahvaltı hazırlıyor -çırpılmış yumurta tabii ki, ama tost ve domuz pastırması da var- sonra birlikte duş alıyoruz. Vücudumu yıkarken mırıldanıyor, beni kuruladıktan sonra sırtıyor, giyinirken ılık çalıyor.

Aidan iyi bir ruh halindeyken sarhoş edici. Yüzü aydınlandığında, her zamankinden daha da yakışıklı oluyor.

Hava güzel olduğu için eve kendi motoruyla gitmeyi önerdi. Kabul ettiğimde ve ona çocukken motokros yaptığımı söylediğimde, bana inanmayarak bakıyor ve beni aşağı yukarı süzüyor.

"Sen mi?"

"Bir kitabı kapağına göre yargılama, aşık çocuk. Komşu kızı gibi görüdüğümü biliyorum, ama içimde daha çok Ejderha Dövmeli Kız gibiyim." Düşünmek için durakladım. "Dövmelerin, dahi IQ'nun, bilgisayar becerilerinin ya da eidetik hafızanın olmaması dışında." Sonra aydınlanıyorum. "Yine de antisosyalim."

Aidan kıkırdıyor. "Çok tatlısın."

"Doğru mu?" Kabul ediyorum, bu beni güneş gibi aydınlatmamış gibi davranıyorum.

"Evet. Bakalım giyebileceğin bir ceketim var mı tavşanım?" "Senin kocaman ceketlerinden birine sığamam."

Dolabını karıştırıyor ve o kadar büyük siyah deri bir bomberla çıkıyor ki, onu çadır olarak kullanıp içinde kamp yapmaya gidebilirim.

Yüz ifademi görünce gülümseyerek, "Giy şunu" diye emretti.

İçine tırmanıyorum. Sonra birinin komik bir şaka fikri gibi orada duruyorum. "Eğer bunu giyersem, rüzgar beni yakalar ve bir balon gibi arkada süzülürüm."

"Endişelenme, dev kaskım sana ağırlık yapacaktır."

Şaka yapmıyor. Bana süper kötü Megamind'a uygun bir kask uzattı. Güldüğümde, "Elimde değil. Beynim çok büyük." Sırıttıyor. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Tatlı bir şekilde, "Egonu düşünüyorsun." diyorum.

Geçip giderken kıcıma vuruyor. "Hadi, küçük tavşan. Eğer uslu durursan, seni daha sonra havuçla besleyeceğim." Dönüyor ve göz kırptıyor.

Zekice bir yorum yapmak isterdim ama lanet olsun, o havucu da gerçekten istiyorum. Bu yüzden dilimi ısırdım ve onu kapıya kadar takip ettim.

Barın arkasında Harley'ini sakladığı küçük bir garaj var, yaşlı kadınları ve küçük köpekleri korkutmak ve diğer herkesi sağır etmek için özel olarak yapılmış parlak maço bir şey. Bir gümbürtü ile başlıyor ve kulak zarını delen bir sesle rölantide çalışıyor, ayaklarımın altındaki toprağı titretiyor.

Aidan çenesini sallayarak arkasına geçmemi işaret ediyor. Yaptığımda ve o güzel titreşimi aldığımda

kendim için bir tane satın almaya karar verdim.

Evden hiç çıkmayabilirim.

Kollarımı beline dolayarak, kükreyerek havalanırken ona sıkıca tutunuyorum.

Adanın diğer tarafına sadece on dakikalık bir yolculuk ama o kadar güzel ki, keşke daha uzun olsaydı diyorum. Hava keskin ve taze kokuyor, tepeler altın renginde ışıkla çalkalanıyor ve baktığım her yerde soluk elmadan koyu zümrüte kadar yeşilin milyonlarca tonunu görüyorum. Tüm dünya yeşile bürünmüş gibi görünüyor.

Bir dönemeci dönüyoruz ve yol kenarındaki bir çiftlik standını, ardından bir şaraphaneyi geçiyoruz. Sonra bir tepeden inerek parklar ve yürüyüş yollarıyla dolu tarihi bir sahil mahallesi olan Port Madison'a giriyoruz. Birkaç dönüşten sonra her iki tarafı uzun ağaçlarla kaplı uzun bir toprak araba yolundayız. Araba yolu, Hidden Cove'un sakin kristal sularına doğrudan bakan, tüylü çimenlerden oluşan düz bir parselde sona eriyor.

Aidan dev bir sedirin altına park ediyor ve motoru durduruyor. Önce ben iniyorum, kaskı kafamdan çıkarıyorum ve etrafıma hayranlıkla bakıyorum.

"Vay canına. Bu manzara inanılmaz."

Bacağını bisikletin üzerinde sallıyor ve kaskının çene kayışını çekiyor. Çıkardıktan sonra bisikletin selesine koyuyor ve bana gülümsüyor.

"Bir tavşanın oynayabileceği kadar çok alan var, ha?"

Yanaklarım kızarıyor, dudaklarımı büküyorum ve ona bakıyorum.

Yüzümdeki ifadeye gülüyor. "Hadi ama. Ev burada."

Ana parselde olduğumuzu sanıyordum, ama ağaçların arasında bir eğimi işaret ediyordu. Elini uzattı. Elini tutuyorum ve iyi aşınmış gibi görünen bir patıkada hafif yokuş yukarı onu takip ediyorum.

Tepeye ulaştığımızda, kısa bir süre durdum ve nefesim kesildi.

Bir evin iskeleti, en az yüz metre boyundaki dev Batı beyaz çamlarının oluşturduğu yarım dairenin ortasında duruyor. Suya bakan evin iki katı, bir temeli, bir çatısı var ve başka pek bir şeyi yok. Henüz iç duvarlar ya da pencereler yok. Çevre düzenlemesi ya da araba yolu da yok. Daha çok bir taslak, bir fikrin ana hatları, ama fikir güzel bir şekilde şekilleniyor.

"Ön tarafta etrafı saran bir sundurma olacak," diyor Aidan usulca, evinin çıplak kemiklerine gururla bakarak. "Ve şurada iskeleye inen bir yol olacak."

Bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Bir tekne alacağım. Büyük bir şey değil. Küçük, düz tabanlı bir göl teknesi. Kokteyl saatinde içinde dolaşabilirim."

O kadar etkilendim ki ne diyeceğimi bilemiyorum. "Ne zamandır bunun üzerinde çalışıyorsun?"

"Birkaç yıl oldu."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, etrafıma bakındım. "Ve tüm bunları tek başına mı yapıyorsun?"

Kıkırdıyor. "Keşke. Sırada sıhhi tesisat ve elektrik var ve işler o zaman pahalanmaya başlıyor." Eve bakıyor, derin bir nefes alıyor ve gülümsüyor. "Bunların çoğunu takas yoluyla yapabilirim. Bu iyi bir şey çünkü bu projeyi finanse edecek param yok. Sadece kerestenin maliyeti bile beni neredeyse iflasa sürüklüyordu."

Ona yaklaşıyorum. Hâlâ eve bakarken kolunu omzuma doluyor ve beni kendine çekiyor.

"Cezalandırılma riskini göze alarak, çatımda yaptığınız iş için size kesinlikle ödeme yapacağımı söylemem gerekiyor."

Gölüşü yumuşak. Başını arkaya yatırıp gözlerini kapatıyor ve yüzüne vuran güneşin tadını çıkarıyor. "İyi bir ruh halinde olduğum için şanslısın tavşancık, yoksa kışın yanardı."

Kollarımı beline doluyorum ve yanağımı göğsüne yaslıyorum. "Sözler, sözler."

Başımın üstünü öpüyor. Sonra orada rahat bir sessizlik içinde duruyoruz, kollarımız birbirimize sarılmış, ağaçların arasından esen rüzgârı dinliyoruz. Uzaklardaki çocukların kahkahaları suyun üzerinden bize doğru geliyor.

Aidan usulca soruyor, "Hiç çocuk istedin mi?"

Nabzım çıldırıyor. Ellerim titremeye başlıyor. Gözlerimi kapatıyorum, yüzümü göğsüne gömüyorum ve fısıldıyorum, "Evet."

Enerjisinde hafif bir değişiklik var. Kollarına yeni bir gerginlik yayılıyor. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, sadece... Bir kere denedim. Denedik."

Yanağını başımın tepesine yaslıyor ve kollarını etrafımda sıkıyor. "Bana söylemek zorunda değilsin."

"Sorun yok. Bu bir sır falan değil." Bir nefes verdim. "Düşük yaptım. Oldukça ilerlemiştim."

Bir anı karnıma yumruk gibi iniyor: acı, çılgılık, çıplak kalçalarımın akan kan. Ofisin zemininde sürünerek hıçkırı hıçkırı ağlıyorum, umutsuzca duvardaki telefona ulaşmaya çalışıyorum. Sesi sonuna kadar açılmış ve çok hızlı oynatılmış bir filminden bir kesit gibi, bir anda gelen bir izlenim karmaşası.

Ama bu kimin sesi? ılık benimkine benzemiyor. Bu bir yabancının sesi, öfke dolu, bir kasırga gibi üzerime geliyor.

Anı, geldiği gibi hızla kaybolur, bir projektörün fişi çekilmiş gibi kesilir.

Arkasında büyük parçaların eksik olduğu gibi belirgin ve ürpertici bir izlenim bırakıyor. nemli bir şey atlanmış gibi.

Ya da tamamen silinir.

Daha fazlasını arıyorum ama hiçbir şey gelmiyor. Bir tuğla duvara çarptım.

"Titriyorsun," diyor Aidan, bana daha sıkı sarılırken endişeli bir sesle. "Ne oldu Kayla? Neyin var?"

"Hiçbir şey. Sadece sarıl bana, lütfen."

Beni kollarıyla sardı, sıkıca tuttu. Safranın asit tadını yutarak ona sarılıyorum.

Birkaç dakika sonra, biraz sakinleştiğimde, Aidan yumuşak bir sesle, "Bazı şeyleri konuşmaya hazır olmaman benim için sorun değil. Bunu söyleyebilirsin ve ben de kabul ederim. Zorlamayacağım. Ama bana bir daha yalan söyleme, tamam mı?"

Fısıldıyorum, "zr dilerim."

Sesi sertleşiyor. "Bana bir daha yalan söylemeyeceğini söyle, Kayla."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Yanağımı okşayarak mırıldandı, "Güzel. Çünkü saklanmak zorunda değilsin. Benden asla saklanmak zorunda değilsin."

"Nasıl bu kadar harika olduğunu anlamıyorum" derken sesim çatlıyor.

Boynumu, kulağımı, yanağımı öpüyor, şefkat dolu yumuşak kelebek öpücükleri.

"Ben sadece seninleyken harikayım. Geri kalan zamanlarda bir hiçim."

Ona daha da yaklaşıyorum, sağlamlığına ihtiyaç duyuyorum, sıcak kucağında kendimi ne kadar güvende hissettiğimi seviyorum. Boğazının altından bir zevk sesi çıkarıyor ve saçlarımı içine çekiyor. Sonra tekrar boynumu öpüyor, ama bu sefer ağzı daha talepkâr.

"Tadına bayılıyorum tavşanım," diyor huysuzca. "Teninin tadını seviyorum. Kokunu da seviyorum. Ve seni boşalttığımda kontrolünü kaybetmeni. Ve bana nasıl baktığını. Bana bakışın kendimi lanet olası bir kral gibi hissettiriyor."

Bir elini saçlarıma daldırıyor ve başımı geriye çekerek boğazımı ortaya çıkarıyor. Beni vücuduna sıkıca bastırarak kulak mememden köprücük kemiğime kadar uzanan bir yolu yalayıp öpüyor, sanki beni ısırp yutmak istiyormuş gibi her birkaç santimde bir dişlerini tenime bastırıyor.

Küçük bir inilti çıkardığımda kıcımlı sıkıyor ve pelvisini benimkine doğru esneterek ereksiyonunu kalça kemiğime bastırıyor.

Anında cevap veriyorum.

Meme uçlarım sertleşiyor. Kalbim çarpıyor. Tenim ısınıyor ve amım karıncalanıyor. Daha önce hiç bu kadar zahmetsizce ve anında fiziksel tepki verdiğim bir erkekle tanışmamıştım. Kocamla bile.

Boğazımı öperken gözlerim kapalı ve yüzüm gökyüzüne dönük, "Ne kadar aç bir aslan. Umarım aç karnına koşabilirsin."

Gülümseyerek onu itiyorum ve kirpiklerimi kırıştıtararak nazlı nazlı ona bakıyorum.

Sonra dönüp çam ağaçlarına doğru kaçıyorum.

Gülerek arkamdan seslendi, "Senin için gelmeden önce on saniyen var, küçük tavşan!" Sonra yüksek sesle saymaya başladı.

Kanımda bir heyecan, kollarımı ve bacaklarımı beni götürebilecekleri en hızlı şekilde pompalayarak çimenleri yırtıp evin yanından geçiyorum. Çam ağaçlarının arasına girdiğimde devasa bir gövdenin arkasına saklanıp etrafına hızlıca göz atma riskini alıyorum.

Aidan karanlık bir sırtışıla, rahat bir yürüyüşle bana doğru ilerliyor.

Çıglık atıyorum ve tekrar koşmaya başlıyorum.

Uzun çam ağaçlarının ötesinde, sık ağaçlık bir alanla çevrili küçük bir çayırılık var. Arazinin birkaç dönüm büyüklüğünde olduğunu fark edince, arkama bakmaya cesaret edemedim, kalbim boğazımda ormana doğru koşuyorum. Zor nefes alıyorum, kalçalarım yanıyor, ağaçların arasından düz bir koşuyla geçiyorum.

Ayaklarımın altındaki zemin yumuşak ve engebeli, nemli bir ot ve yaprak örtüsüyle kaplı. Daha yirmi adım gitmeden ayak parmağımı yarı gömülü bir ağaç köküne kaptırıyorum ve uçuyorum.

Karnımın üzerine düştüm. Nefesim ciğerlerimden kesildi. Bir süre sersemlemiş ve nefes nefese yatıyorum, sonra ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Çok geç kaldım. Aslanım çoktan saldırdı.

Hırlayarak beni belimden yakaladı. Nemli toprağa yuvarlandık. Nefes nefese gülerek benimle boğuşurken kurtulmak için mücadele ediyorum. Sonra sırtüstü yatıyorum ve o üstümde, bileklerimi yere yapıştırırken boynumu ısırıyor.

Ben onun altında kıvranırken o keyifle gülüyor.

"Kötü tavşan."

"Bırakın beni!"

"Saçında yapraklar var, tavşancık. Başka nerede yaprak olabilir acaba?"

Beni yüzüstü çeviriyor ve deri ceketini üzerimden çekip bir kenara fırlatıyor.

"Hmm. Burada değil. Belki gömleğinin altındadır."

Ben karşı koyup bağıırken, gömleğimi bedenimden sıyrıp uçuruyor. Sonra sakalını omuzlarıma sürterken tenime doğru hırlıyor.

"Benim küçük yaramaz tavşanımın ormanda sikilmeye ihtiyacı var, değil mi?"

"Hayır!" Evet. "Bırak beni!"

Bir elini gövdem altına kaydırıyor ve göğsümü kabaca sıkıyor. Kulağıma ateşli bir şekilde, "Seni çok sert becereceğim, tavşanım. Ormanın ortasında, çıplak, ellerin ve dizlerin üzerinde efendinin sikini ağzına alacaksın."

Neredeyse arzudan bayılacaktım ve o anda pes ettim. Ama bu oyun tamamen kovalamacayla ilgili olduğu için, bu kadar kolay kazanmasına izin verirsem pek eğlenceli olmaz.

"Yapmayacağım!"

Çılgınca mücadele ederek, bir şekilde onu devirmeyi başardım. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede ayağa kalkıp koşmaya başladım, saçlarım arkamda uçuşuyor, çıplak göğüslerim zıplıyordu. Soğuk hava sıcak tenimi buğulandırıyor.

Bir iğneli meşenin budaklı gövdesi etrafında savrulurken beni yakalıyor. Beni kollarının arasına alıp öpüyor.

açgözlülükle. Dengemi kaybedip sendeliyorum, onu uzaklaştırmaya çalışırken kalbim hızla çarpıyor.

Yine de çok güçlü. O kadar güçlü ki.

Kotumun fermuarını indiriyor, beni döndürüyor ve kalçalarımın altına aşağı çekiyor. Kaçmaya çalışıyorum ama o kadar sıkı tutuyor ki beni, çaresizim. Çıplak kıcıma tokat attığında, zıplayarak bağıyorum.

Sonra beni ağacın gövdesine doğru itiyor ve bir eliyle ensemden kavrayarak beni orada tutuyor, bir yandan da şaplak atmaya devam ediyor.

İnleyerek gövdeyi tırmalıyorum. Kaba ağaç kabukları göğüslerimi ve karnımı sıyrıyor. Elinin her vuruşunda kığım sallanıyor, amımı zevk dalgalarıyla dolduruyor.

Aidan elini bacaklarımın arasına soktuğunda şaplak aniden kesiliyor.

Ağzını kulağıma dayayarak, "Ooh, sırlıslıkla. Bu ıslak amcığı güzelce ve sertçe sikkemi istiyorsun, değil mi tavşanım?"

Hıçkırarak hıçkırarak ağlıyorum.

"Evet, biliyorsun. İsteddiğini biliyorum. Ve bunu ne kadar istediğimi de biliyorsun."

İki parmağını içime sokuyor ve ben ciyaklayıp çırpınırken arkamdan parmaklıyor.

"Ah, Tanrım, bebeğim, mükemmelsin. Sikim senin için çok sertleşti. Sen adımı haykırırken ben bu mükemmel amcığın derinliklerine boşalmak istiyorum."

Parmaklarını içimden çıkarıyor ve ıslaklığını yayarak her tarafa kaydırıyor. Tıkanmış klitorisimi cimcikliyor, beni inletiyor, sonra beni döndürüyor ve ağacın gövdesine doğru itiyor.

Kaygan parmaklarını ağızıma sokuyor.

"Tadına bak, tavşancık. Bütün o tatlı balı yala."

Emrine itaat ettiğimde sertleşmiş meme ucumu emmek için eğiliyor, gözlerim başımın içinde geri dönüyor.

Kot pantolonumu kabaca kalçalarımın altına aşağı çekiyor. Tamamen çıkarmadan beni omzuna atıyor ve yürümeye başlıyor, kolu belime sarılmış, bir eli kalçamın arkasına yayılmış, parmakları sahiplenici bir şekilde etime giriyor.

Tekmeliyor ve mücadele ediyorum ama kot pantolonum bacaklarımdan hareketini kısıtlıyor. Beni topallattı.

Hayal kırıklığı içinde bağırdığımda, Aidan gülüyor ve kışkırtıcı bir tokat atıyor.

"İşte," diyor durarak. "Burası tavşanımın efendisinin aletini alması için iyi bir yere benziyor."

Beni ayaklarımdan üzerinde yumuşak bir toprak parçasına bırakıyor, sonra sırt üstü yatana kadar itiyor. Kalçalarımın tutarak ön kollarımı kavıyor. Ona doğru çılgınca sallanıyorum, kurtulmak için mücadele ediyorum.

"Hayır, tavşancık," diye nefes alıyor, gözleri ihtiyaçtan çıldırmış. "Artık benimle savaşmayı bırak. Sikilme zamanı."

"Argh!"

Durmayı reddediyorum. Belli ki eğlenen Aidan, ayakkabılarımı çıkarıp kot pantolonumu ayak bileklerimden çekmeden önce birkaç dakika onunla güreşmeme izin veriyor. Tamamen çıplak kaldığımda beni yüzüstü çeviriyor ve dizlerime kadar sürüklüyor.

Toprağın olgun, nemli kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Üzerimden serin bir esinti geçiyor ve tüylerim diken diken oluyor.

çıplak ten. Tepemizde kuşlar ötüyor ve yapraklar ağaçların dallarında fısıldıyor.

Beni göğüslerime, karnıma, sırtıma ve popoma yapışmış orman zemini parçalarıyla çıplak ve çaresiz görmek Aidan'ı o kadar heyecanlandırıyor ki nefes nefese kalıyor.

"Şu haline bak, her tarafın kir içinde. Benim tatlı, pis kızım."

Beni birkaç kez tokatlıyor, yana doğru devrilmem için dirseklerimin üzerinde dengede durmaya zorluyor. Sonra açıkta kalan amımı okşuyor, acıyan kığım sıcaktan zonklarken onu çimdikliyor ve okşuyor.

İnliyor. "Çok ıslaksın, bebeğim. Tanrım, o kadar ıslaksın ki, her yerin ıslak. Benim güzel küçük sürtüğüm benim için çok hazır."

Sesi hırçın ve coşkulu, şehvet ve zafer dolu. Sanki kendini dizginlemenin son ipine tutunmuş ve onu bıraktığı anda, normalde sıkıca bağlı tuttuğu bir hayvan serbest kalacakmış gibi konuşuyor.

Yutulmak üzereyim ve ikimiz de bunu biliyoruz. Başım eğik ve gözlerim kapalı, inliyorum.

Aidan dişlerini sıkarak, "Seni sikmem için bana yalvar, Kayla" diye emrediyor.

Fısıldıyorum, "Lütfen, efendim. Lütfen sik beni."

Bir fermuarın yırtılma sesini duyuyorum, sonra Aidan'ın sert sikinin tepesi girişimi dürtüyor. Beni belimden kavırıyor ve ereksiyonunu içimin derinliklerine itiyor. Zevkle haykırdığımda, kalçalarını itmeye başlıyor, tekrar tekrar içime giriyor.

"Aidan! Aidan!"

"Bana benim olduğunu söyle."

"Evet! Seninim!"

"Sikimi sevdiğini söyle."

"Bayıldım!"

Çıglıklarım ağaçlarda yankılanıyor. Altıma uzanıyor ve sallanan göğüslerimden birini avuçluyor, kabaca sıkıyor ve ardından meme ucunu çekiyor. Çok iyi hissettiriyor, tekrar inliyorum.

"Pis küçük tavşan," diye hırlıyor ateşli bir şekilde. "Efendinin sert sikine doyamıyorsun. Sen de benim dölleri istiyorsun, değil mi pis kız? Efendinin seni damlayana kadar doldurmasına ihtiyacın var."

Kollarım tutmuyor. Öne doğru düşünüyorum. Aidan beni arkamdan sikerken yanağım nemli zemine sürtünüyor, tamamen giyinik ve her yerimi kontrol ediyor.

Gölüşü karanlık ve memnun. "Evet, iyi kız, tatlı küçük bir döl sürtüğünün alması gerektiği gibi alıyorsun. Şu dolgun pembe amcığa bak, efendisinin koca sikiyle dolmuş. Amını sonuna kadar açıyorum, değil mi tavşanım?"

Tekrar inlediğimde, titreyip terlediğimde ve orgazma çok yaklaştığımda, Aidan kıkırdıyor.

"Belki benim pis tavşanımın da diğer deliklerinin doldurulmasına ihtiyacı vardır."

Başparmağını kıcıma sokuyor.

Bağırdığımda eğiliyor ve diğer başparmağını açık ağızma sokuyor.

Sonra beni becermeye devam ediyor, ben umutsuzca başparmağını emerken ve her bir hamlesini karşılamak için kalçalarımı geri çekerken eğiliyor ve arkamdan sertçe biniyor.

"Efendinin dölünü alma zamanı," diye bağılıyor, sesi aceleci. "Ama o gözlerin üzerimde olmasını istiyorum."

Geri çekildi ve beni sırtüstü yatırdı.

Nefes nefese, kalbim hızla çarparak, üzerime doğru gelirken ona bakıyorum, dolgun aleti kot pantolonundan fırlıyor, göğsü kabarıyor, kara gözleri ateş gibi yanıyor. Kalçalarımı aralayarak üstüme düşüyor. Aletini elinde yumruk yapıp ıslak merkezimi buluyor, sonra bir homurtuyla içime sokuyor.

İnleyip ceketine tutunduğumda, bileklerimi kavlıyor ve kollarımı yere sabitliyor.

Beni tekrar sikmeye başlıyor, beni yere yapıştırıp gözlerimin içine bakarken üzerimde geziniyor.

Kırık dökük yalvarıyorum, "Lütfen. Lütfen, efendim. Lütfen gelebilir miyim?"

Göz kapakları titriyor. Adımı fısıldıyor.

Ama bana bırakmam için izin vermiyor.

Kalçalarının her hamlesinde amım ve klitorisim zonkluyor. Sırtım yerden yükseliyor. Meme uçlarım o kadar kötü ağrıyor ki, acı veriyor. Göz kapaklarım kapanıyor ve inliyorum.

Aidan bileklerimi serbest bırakıyor ve başımı ellerinin arasına alıyor. "Bana bak," diye emrediyor.

Beyaz, sıcak bir zevk sarmalı göbeğimde gittikçe sıkılaşıırken ve kalçalarım kontrolsüzce titremeye başlarken onun yanan gözlerine bakıyorum.

"Hazır mısın bebeğim?" diye fısıldıyor, kalçalarının hareketi çılgınca artıyor.

Konuşamıyorum, sadece başımı sallıyorum.

"Geldiğinde gözlerini benden ayırma. Başka tarafa bakma. Gözlerimin içine bakarak boşalmanı istiyorum." Birkaç kez daha soktuktan sonra, "Şimdi" diye hırladı.

Bir nefes emiyorum ve ona karşı çılgınca sürtünüyorum. Doruk noktam sert bir şekilde vuruyor ve inliyorum ama başka tarafa bakmıyorum. Bakıyorum

Amım, içimin derinliklerine gömülmüş olan sikiinin devasa, istilacı uzunluğunun etrafında tekrar tekrar kasılırken, ona geniş gözlerle baktım.

"Kahretsin, Kayla," diye nefes alıyor. "Tanrım, işte geliyorum."

Tüm vücudu sarsılıyor. İçimde, aletinin zonkladığını hissediyorum. Sonra inliyor ve kendini içime boşaltırken sığ bir şekilde itiyor, doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

Yakınlık o kadar yoğun ve baskın ki nefesim kesiliyor. Göğsüm sanki görünmez bir güç tarafından eziliyormuş gibi hissediyorum.

O da bunu hissediyor. Anlayabiliyorum çünkü gözleri ıstırapla doluyor.

Adımı boğuk bir nefesle söylüyor, sonra bana umutsuz, yiyip bitiren bir öpücük veriyor.

Tüm yol boyunca ikimiz de gözlerimizi açık tuttuk.

W

Ormanın zemininde birbirine dolanmış bir şekilde yatıyor, zor nefes alıyor ama sessiz. Sonra inliyor ve

yüzünü boynuma yaslayıp gözlerini saklıyor.

Sonsuz mavi gökyüzüne bakarak kollarımı omuzlarına doluyorum, içgüdüsel olarak bu sefer dağılanın o olduğunu biliyorum.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum kısık sesle, sersemlemiş bir halde. "Aidan, her şey yolunda." Acı dolu bir ses çıkarıyor. "Şşş."

Yüzünün yan tarafını usulca öpüyorum ve parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. Üstümde ağır ve sıcak, her tarafım titriyor ve bir anda derin bir huzur duygusuyla doluyorum.

Ya da huşu, belki. Ya da tamamen başka bir şey. Bunun için bir kelime olduğundan emin değilim.

Her neyse, çok güzel.

Dudaklarım kulağına yakın, fısıldıyorum, "Bayıldım. Her saniyesini sevdim. Yaptığın ve söylediğin her şeyi. Beni duyuyor musun? İhtiyacım olan şey buydu."

Düzensiz bir inilti çıkarıyor.

"Benim güzel aslanım. Sen çok harikasın. Tam da ihtiyacım olan şeysin."

Başını kaldırıyor ve beni tutkuyla öpüyor, ağzımın içinde inliyor. "Kayla," diyor nefes nefese. "Tanrım. Siktir. Seni incittim mi? İyi misin?"

Kıkırdıyorum. "Bazı sıyrıklar ve çürükler dışında Mükemmel."

Bakışları yüzümde geziniyor, yalan söylediğime dair bir işaret arıyor. Yalan söylemediğimden emin olunca yutkunuyor ve dudaklarını ıslatıyor.

Duraksayarak, "Kendimi biraz kaptırdım" diyor.

"Hiç yaptın mı," diye sırtarak cevap veriyorum. "Kutsal cannoli, ne kadar müstehcen bir kelime dağarcığın var. Normal kelime dağarcığından bile daha iyi."

Bir süre sonra gülmeye başladı. Yumuşakça, başını sallayarak rahatlamış bir şekilde gülüyor, sonra beni tekrar öpüyor.

"Elimde değil. İçimdeki canavarı ortaya çıkarıyorsun."

"Görünüşe göre! Ama şimdi ayağa kalkabilirsek çok memnun olurum. Sırtımın alt kısmında bir taş var ve çok acı veriyor."

"Kahretsin. Özür dilerim."

Geri çekiliyor, ayağa kalkıyor, pantolonunun içine giriyor ve fermuarını çekiyor. Sonra ayağa kalkmama yardım ediyor, toprağı ve yaprakları tenimden temizlerken beni dikkatle tutuyor.

"Her yerin sıyrılmış," diyor kısık bir sesle, parmaklarının tüy kadar yumuşak darbeleriyle üzerimin tozunu alırken yüzünü buruşturuyor. "Dizin kanıyor."

Memnuniyetle derin bir iç çektim. "Tavşanlar ormanda becerilirse böyle olur. Eminim yarın çok ağrım olacak. Kıyafetlerim nerede? Üşümeye başladım."

Ayakkabılarımı, gömleğimi, kot pantolonumu ve daha önce yere attığı ceketini toplamak için kısa bir süreliğine yanımdan ayrılıyor. Sonra sessiz bir konsantrasyon içinde giyinmeme yardım ediyor, sanki çatlayabileceğimi düşünmüş gibi beni nazıkçe tutuyor.

Şefkati ve ilgisi dokunaklı. O kadar tatlı ve nazık davranıyor ki, birkaç dakika önceki baskın, hırlayan canavar halimin tam tersi.

Bir beden bu kadar çok farklı insanı barındırabilmesi inanılmaz. Hepimiz içimizde binlerce yabancıyla dolaşıyoruz ve bir başkası onları uyandırana kadar sessizce uyuyoruz. Frankenstein'ın canavarını yeniden canlandıran elektrik çarpması gibi, uyuyan devlerimizin hayata sıçraması için tek gereken tek bir kıvılcımdır.

Giyindiğimde Aidan elimi tutuyor ve beni sessizce ormandan çıkarıyor. Gün ışığına çıktığımızda önce gökyüzüne, sonra birbirimize bakıyoruz.

Aramızda konuşulmayan ve derin bir şey geçiyor. Önce gözlerini kaçırıyor, elimi sıkıyor ve gülümsüyor. O gülümseme kalbimi kırabilir.

Günün geri kalanını onun dairesinde geçirdik. Cildimdeki tüm yaprak ve kir kalıntılarını temizlemek için bir duş daha almam gerekiyor. Daha sonra Aidan kesiklerime ve sıyrıklarına Neosporin sürüyor ve dizimi bandajlıyor.

Bunu yaparken mutsuz görünüyor, kaşları aşağı çekilmiş, dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmış.

Yaralarım küçük ve en harika şekilde kazanılmış olsa da, beni incinmiş görmekten nefret ediyor.

Geceyi yine orada geçiriyorum. Beni şafakta uyandırıyor ve beni nefessiz bırakan sözsüz bir aciliyetle benimle sevişiyor. Sonra kafasının içinde, saklanmak istediğinde gittiği o sessiz yere çekiliyor.

Ama ona sorunun ne olduğunu sormuyorum. Zorlamıyorum. Onu kendi haline bırakıyorum.

Sır saklayan tek kişi o değil.

Eve vardığımda Fiona çoktan gelmişti. Onu Michael'ın ofisinde buluyorum, bu da içimde bir öfke patlamasına yol açıyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Elinde bir tüy silgisiyle masasından dönüyor ve beni görünce başlıyor.

"Kayla!"

"Evet, benim. Burada yaşıyorum, hatırladın mı?"

Gülümsemesi özür dileyici. "Özür dilerim canım. İçeri girdiğini duymadım. Kedi gibi yürüyorsun."

Rahatsız, eşikte tereddüt ediyorum. Kazadan beri bu odaya girmemiştim. Kapı kapalı ve hava bayat. Bir şey beni klostrofobik hissettiriyor.

"Bu odanın temizlenmesini istemedim. Bunu sana söylediğimi sanıyordum."

"Yaptın mı?"

"Öyle değil mi?"

Gülüyor. "Şey, eğer yaptıysan,

hatırlamıyorum." "Ah. Üzgünüm. Dürüst

olmak gerekirse... ben de hatırlamıyorum."

Geçen hafta hafıza kayıplarımın olası nedeni hakkında söylediklerini hatırlayınca daha da rahatsız oluyorum. Yanaklarım ısınıyor, ağırlığımı ayaktan ayağa kaydırıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Ama şimdilik bu odayı yalnız bırakmak istiyorum. Sadece..." Çaresizce el kol hareketi yapıyorum. "Henüz hiçbir eşyasını karıştırmadım."

Nazikçe, "Ah, canım. Tamamen anlıyorum. Mutfaktan başlayacağım."

"Teşekkürler. Konuştuğumuz ruh çağırma seansıyla ilgili."

Fiona parlıyor. "Evet, kız kardeşimle konuştum! Bir sonraki dolunayda, yani üç hafta sonra yapmamız gerektiğini söyledi. Ayrıca parfüm ya da mücevher kullanmamanız gerektiğini söyledi. Başka aksesuar da yok, özellikle de cep telefonu. Görünüşe göre ruhları rahatsız ediyorlarmış." Kıkırdıyor. "Hepimiz gibi."

Gülüşüm küçük ve mahcup. "Aslında bence her şeyi unutmalıyız."

Fiona bir an bana bakıyor, düşünceli bir şekilde parmaklarıyla pardösünün üzerindeki tüyleri çekiştiriyor. "Oh?"

Ses tonu yumuşak, ancak bir açıklama gerektiriyor gibi görünüyor.

Utana sıkıla bir tane veriyorum.

"Bir terapistle gitmeye karar verdim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bir terapist hayalet sorunlarınıza nasıl yardımcı olabilir?"

Başımı sallayarak nefes veriyorum. "Sadece bana musallat olma ihtimalini düşünmüş olmam bile terapiye ihtiyacım olduğunu gösteriyor."

İtiraz edecekmiş gibi görünüyor ama fikrini değiştirmiş olmalı çünkü sadece başını sallıyor.

"Pekâlâ. Eğer tercihiniz buysa."

"Evet, öyle. Teşekkürler, Fiona."

Gözlerimi kaçırarak yanımdan geçip gidiyor. Ayak sesleri mutfağa doğru uzaklaşırken, onu aşağıladığımdan endişeleniyorum. Peşinden gitmek için dönüyorum ama Michael'ın masasında gördüğüm bir şey gözüme çarpıyor ve geri dönüyorum.

Fiona'nın toz aldığı yerin yanındaki kurutma masasının üzerinde katlanmış bir gazete duruyor. Durduğum yerden manşeti okuyamıyorum ama makaleye eşlik eden fotoğrafı net bir şekilde görebiliyorum.

Michael'ın bir fotoğrafı.

Nabzım yükseliyor. Ağzım kuruyor. Biraz dengesiz hissediyorum, sanki zemin eğilmiş gibi. Garip bir nedenden dolayı, aniden korkuyorum.

Yavaşça odanın içinde yürüyorum ve masanın yanında duruyorum. Gazeteyi elime almak istiyorum ama yapmıyorum. Sadece orada duruyorum ve manşeti okuyorum.

Yerel bir adam boğuldu.

Gazete katlanmış olduğundan sol tarafta sadece manşet ve Michael'ın fotoğrafı ile başyazının bir kısmı görülebiliyor.

Bu makaleyi daha önce görmediğime eminim. Bu gazeteyi Michael'ın masasına benim koymadığıma eminim. Emin olmadığım şey ise buraya nasıl geldiği.

Fiona mı getirdi?

Zihnim yarışmaya başladı. Bu gazeteyi neden Michael'ın ofisine koymuş olabileceğine dair mantıklı açıklamalar düşünmeye çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Bunu görmenin beni üzeceğini biliyordu. Bunu hafıza kayıplarına bağlayabilirdim ama kazadan beri bu ofise gitmediğimi biliyorum.

Biliyorum.

Kafamın içindeki küçük bir ses, belki de Fiona değildi diye fısıldıyor.

Ellerimle yüzümü kapatarak sessizce okuyorum Hayalet diye bir şey yoktur. Hayalet diye bir şey yoktur. Hayalet diye bir şey yoktur.

Ofisin penceresine keskin bir sesle bir şey çarptı.

Küçük bir çığlık atarak sığıyorum, sonra kalbim çarparak ve titreyen ellerim boğazımı tutarak ayağa kalkıyorum.

Hiçbir şey hareket etmiyor. Hava hareketsiz. Pencereilerin dışında gökyüzü parıldayan, kurşuni bir gri.

Cesaretimi toplayıp pencereye gidiyorum ve ufku tarayarak dışarı bakıyorum. Olağandışı bir şey görmüyorum. Avlu boş. Kayalık sahil temiz. Tam arkamı dönecekken sesin kaynağını keşfediyorum.

Pencerenin altında yerde bir alakarganın cansız bedeni yatıyor. Boynu doğal olmayan bir açıyla bükülmüş. Bacakları gövdesinden dışarıya doğru uzanıyor, pençeleri pençe gibi kıvrılmış. Siyah gözleri görmeden bana bakıyor.

Kuşun vurduğu pencere camında vücudunun hayalet gibi bir taslağı var, kanatları uçuş halinde uzanmış.

Çığlık atma isteğimle savaşarak dönüp odadan kaçıyorum.

Kendimi ana yatak odasına kilitledim. Sonra volta atıyor, ellerimi sıkıyor ve aptallık ettiğim için kendimi azarlıyorum.

Kuş saldırıları yeni bir şey değil. Gökyüzünün camdaki yansımalarını daha fazla gökyüzü olarak algıladıklarını biliyorum ve bu yüzden pencerelere doğru uçup küçük boyunlarını kırıyorlar. Bunun bir anlamı yok.

Sadece öyleymiş gibi hissettiriyor.

Uğursuz hissettiriyor. Kötü bir alamet gibi. Ya da belki... ötelere gelen bir mesaj.

Volta atmayı bıraktım ve odanın ortasında hareketsiz durdum. Kalbim deli gibi atarken tavana bakıyorum ve fısıldıyorum, "Michael?"

Hiçbir şey olmuyor. O an, sinirlerim gerginlikten yıpranana kadar uzuyor. Alt katta bir yerde bir kapı çarparak kapandığında, neredeyse korkudan bayılacaktım.

Kendime bunun sadece Fiona olduğunu söylüyorum ama buna pek inanmıyorum. İzlendiğime dair o ürkütücü his yine üzerime çöküyor ama odada yalnızım.

Yoksa öyle miyim?

Birdenbire odadaki her şey uğursuz görünmeye başlar.

Komodinin arkasındaki gölge. Kitap rafındaki porselen palyaço heykelciği. Okuma koltuğumdaki, şimdiye kadar hiç fark etmemiş olsam da tuhaf bir şekilde insana benzeyen dişleri olan oyuncak ayı.

Sonra yatağın üzerindeki nevresimde bir girinti var.

En ürkütücüsü bu olabilir.

Neredeyse her sabah yaptığım gibi, kalktıgımda yatağı topladım, örtüleri düzelttim ve Michael'ın alay ettiğı ama benim bayıldığım küçük dekoratif yastıklar ordusunu düzgünce düzenledim. Yatağın düzenli görünmesini isterim, çünkü dağınık bir yatak diğer her şeyi dağınık gösterir, bu yüzden bu alışkanlık konusunda biraz titizimdir. Çarşaf lar sıkıştırılmış, yastıklar yerleştirilmiş, örtüler mükemmel bir şekilde düzeltilmiş.

Ama şimdi yatağın bir tarafında belirgin bir girinti var. Kapıya en yakın olan taraf, hiç uyumadığım taraf.

Michael'ın tarafı.

Girinti yaklaşık olarak bir gövde boyutunda ve şeklidir.

Nefesimi kesik kesik veriyorum ve kendime moral konuşması yapıyorum. "Sakin ol, Kayla. Kendini kaybediyorsun. Bu evde hayalet falan yok."

Kapı zili çaldı. Şifonyerden çantamı alıp içinden cep telefonumu çıkarıyorum ve kamera kayıtlarına bakıyorum, kimse yok. Ön sundurma boş.

Bu kadar. Bıktım artık. Aptal bir elektrik sorununun beni delirtmesine izin vermeyeceğim!

Tamirci Eddie'nin numarasını bulmak için arama kayıtlarımda hızlıca geziniyorum, sonra o telefonu açana kadar hiperventilasyon geçiriyorum.

"Alo?"

"Selam, Eddie. Ben Kayla. Beni hatırladın mı? Sızdıran çatı ve elektrik sorunları olan?"

"Elbette, hatırlıyorum! Hey, Kayla! Nasılsın dostum?"

"İyiyim, sağ ol. Sen nasılsın?"

Kahkahası alçak ve nefessiz. "Groovy."

Kafası iyi gibi. Bu ne sürpriz. "Bu...güzel. Aramamın sebebi terapistinizin numarasını almak istemem."

"Oh, elbette! Ben sadece, uh..." Bir süre sessiz kaldıktan sonra "Aslında hatırlamıyorum" diyor.

"Cep telefonunda olmayacak mı?"

Kafası karışmış gibi. "Cep telefonu mu?"

Evet, tamamen uçmuş. Ya öyle, ya da modern kolaylıkları olmayan bir komünde yaşadığı konusunda haklıydım. Bu numara sabit hat olmalı. İç çektim. "Bana sadece adını versen nasıl olur?"

"Oh, evet, evet, sorun değil. Adı Letterman.
Dr. David Letterman."

Kaşlarımı çattım. "Talk show
sunucusu gibi mi?" Bir şaşkın
duraklama daha. "Kim?"

Yani onun da televizyonu yok. Her neyse, bu konuşma
dönüp dolaşıp aynı yere geliyor. Veda etme zamanı. "David
Letterman. Tamamdır. Onu arayacağım. Seattle'da mı?"

"Hayır, Winslow ve Olympic'in hemen aşağısında, sanat
müzesinin karşısında. Şu yeşil tenteli küçük kırmızı tuğla
bina."

Binayı iyi biliyorum, bu yüzden Eddie'ye teşekkür
ediyorum ve bir tamirciye ihtiyaç duyabilecek herkese
numarasını vereceğime dair ona tekrar söz veriyorum.
Gerçi esrar satmakta çok daha yetenekli olduğunu
düşünüyorum.

Telefonu kapattıktan sonra aşağıya, ofisime iniyorum ve
dizüstü bilgisayarımdan doktoru Google'da arıyorum.

Listede yok. Eddie'nin muhtemelen kafası çok güzeldi,
bana yanlış isim verdi.

Onu geri aramayı düşündüm ama boşuna uğraştığıma
karar verdim.

Sonra, muhtemelen bana dişçisinin adını verirdi.

Yenilmiş hissederek bir süre bilgisayar ekranına
bakıyorum. Seattle'daki terapistlerin adadakilerden daha
pahalı olacağını biliyorum ve haftada bir ya da iki kez
feribotla şehre gidip gelme fikrini sevmiyorum.
Bainbridge'de birini bulmaya çalışabilirim, ancak seçimin
zayıf olacağını biliyorum.

Sonra Dr. Letterman'ın adadaki tek psikiyatrist
olabileceği ihtimalini düşündüm. Ya da belki de o bir
psikiyatrist değil, bir vudu doktorudur.

ve bağırsaklarını okuyup neyim olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bu Eddie'ye daha uygun gibi görünüyor.

David Letterman'ın kulağa vudu ismi gibi gelmemesi dışında.

Küçük zihinsel tahmin oyunumdan yorulmaya başlıyorum, bu yüzden öğleden sonra Fiona gittikten sonra şehir merkezine gitmeye ve Letterman'ın ofisine uğramaya karar veriyorum.

Birinin ofisine bakarak çok şey söyleyebilirsiniz. Eğer iyi bir sekreteri varsa ve yakın zamanda kara büyü törenlerine ev sahipliği yapmış gibi görünmüyorsa, randevu alırım. Zaten almam gereken kuru temizleme var ve temizlikçi sadece bir blok ötede.

Umarım kıyafetlerim hala oradadır. Onları kazadan önce bırakmıştım.

Sol gözümün arkasına keskin bir acı saplandığında, bir yemin mırıldanıyorum.

Tam da ihtiyacım olan şey, bir baş ağrısı.

Kanepeye uzanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Uykuya dalmış olmalıyım, çünkü gözlerimi tekrar açtığımda ışık değişmişti. Gölgeler uzun gri parmaklar halinde duvarlara doğru süzülüyor. Saate baktığımda, dört saatten fazla bir süredir uyuduğumu fark edince şaşırıyorum.

Ofisimden çıktığımda ev sessizdi. Fiona gitmişti. Yukarı çıkıp üzerime yeni bir gömlek giyiyorum, sonra şehir merkezine gidip Eddie'nin Letterman'ın ofisinin olduğunu söylediği binanın önündeki ağaçlı sokağa park ediyorum.

Arabadan inerken sokağın karşısındaki restorana gözüm takılıyor.

The Harbor House, suya bakan bir verandası ve Cuma geceleri canlı cazı olan bir deniz ürünleri mekânıdır. Hem turistler hem de yerel halk için popüler bir mekandır. Bazen yaz aylarında içeri girmek için sıra bile oluyor.

Ama şimdi yaz değil ve sıra da yok. Restoranın girişini net bir şekilde görebiliyorum.

Kolunu kıvrımlı bir esmerin omzuna atmış ön kapıdan içeri giren adamı her yerde tanırım, hatta arkadan bile.

Aidan.

K Donuyorum. Kalbim durdu. Karnıma tekme y e m i ş gibi hissederek arabanın kapısına yaslanıp Kendimi sabitledim. Sonra soğuk bir şok içinde ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum.

Ama yapacak bir şey yok. Aidan ve ben kararlı bir ilişki içinde değiliz. Başkalarıyla çıkıp çıkmadığını bile konuşmadık. Özel hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

"Tanrım," diyorum yüksek sesle, dehşete düşmüş bir halde. "Kayla, seni aptal!"

Bildiğim kadarıyla yirmi kadınla daha dönüşümlü olarak sevişiyor olabilir ve görünürde tek bir prezervatif bile yok.

Ömür boyu sürececek pişmanlıklar tam da bu şekilde yaratılır.

Hızla arabaya geri döndüm ve kapıyı çarparak kapattım. İnleyerek öne doğru eğildim ve alnımı direksiyon simidine dayadım. Gözlerim kapalı, sessizce kendime lanet okuyorum, birkaç dakikada bir Aidan için de güzel bir lanet okuyorum.

Bunu hak ettiğinden değil. Burada verilen hiçbir söz tutulmadı. Göğsümdeki o korkunç acı sadece egomun zırlıtısı.

Ya da belki de kalbimdir, bilemiyorum. Her neyse, acı verici.

Vücudunun en hassas yerlerinden birkaçına çekiçle vurmak isterdim.

Pencereye sert bir şekilde vurulduğunda irkilerek doğruluyorum.

Aidan sürücü tarafındaki camın dışına eğilmiş, şaşkınlıkla bana bakıyor.

Kahretsin.

Harekete geçmediğimde, "Sen olduğunu sanmıştım. Ne yapıyorsun?" dedi.

Yanaklarımdaki ısı yükseliyor, hızlıca "Hiçbir şey. Burada oturuyorum."

Bir süre sonra, "Kötü bir zaman mı?" diye sordu.

Ne demek istediğini biliyorum ve yaklaşan zihinsel çöküşümden bahsetmiyor. "Yalnızım."

"Tamam. Cevapladığın ama tam olarak cevaplamadığın diğer soruya dönelim. Ne yapıyorsun?"

"Ben sadece... ayak işlerini yapıyordum."

Kaşlarını çatıyor. Bakışları delici bir hal alıyor. İç çekiyorum ve görünmezlik gücüne sahip olmayı diliyorum, ama ne yazık ki bu gerçekleşmiyor.

"Arabadan çık, Kayla."

Yüzümü ona döndüm. "Yapmak zorunda mıyım?" "Evet."

Geri çekilir ve kollarını göğsünde kavuşturarak bekler.

Motoru çalıştırıp lastik yakmayı düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Muhtemelen peşimden koşar ve beni yakalar.

bir sonraki ışıkta. Ben de kendimi rahatsız edici bir konuşmaya hazırladım ve arabadan çıktım.

Koluma giriyor ve beni güvenli bir şekilde kaldırıma götürüyor, sonra kollarını tekrar göğsünde kavuşturarak karşımda duruyor. Hiçbir şey söylemiyor. Orada öylece duruyor, sessizce beni süzüyor.

Dedim ki, "Tamam, iyi. Başlayacağım. Merhaba, Aidan. Nasılsın?"

Gözleri kısıldı. Bunun dışında soruma yanıt vermedi.

Tecrübelerime dayanarak, bana aklımdan geçenleri söylemeden önce bütün gece burada durabileceğimizi biliyorum. Tabii söylerse. Bu yüzden arabayı işaret edip "Ben gidiyorum." dedim.

"Neden bu kadar garip davranıyorsun?" "Ben mi? Ben mi garip davranıyorum?"

Yüzünde sinirli bir ifade beliriyor, sanki beni kaldırımda dizlerinin üzerine çöktürüp kıcıma bir şaplak atmayı düşünüyormuş gibi. Sesinde bir uyarı, "Sorun ne, tavşancık?" diye soruyor.

Bana böyle dediğini duymak kanımı kaynatıyor.

Kendime sert bir şekilde bu adamın bana ait olmadığını, hiçbir taahhüdümüz olmadığını, dünyadaki tüm ateşli, inanılmaz cinsel kimyanın bir ilişki oluşturmadığını hatırlatıyorum, ama kendimi buna inandıramıyorum.

İncindim, öfkelendim ve çok incindiğim ve öfkelendiğim için beni direksiyonun üzerine yığılmış halde yakaladığı için utandım.

Ama bunu itiraf edersem lanetleneneceğim. Çok şeyim olmayabilir ama hala gururum var.

Çenemi kaldırıyorum ve sakince, "Bir şey yok. Dışarıda işlerimi hallediyordum. Seni gördüğüme sevindim."

Gözleri öfkeyle parlıyor. Sesi alçak ve kontrollü, "Bir nefeste üç lanet yalan. Tekrar dene ve bu sefer dürüst ol."

Yanaklarımda sıcaklık zonkluyor. Ona bakıyorum, ellerimin titrediğinin ve onları boynuna dolayıp çok sert bir şekilde sıkmak istediğimin farkındayım.

Elimdeki tüm otokontrol gücümle, "Randevun nasıl gidiyor Aidan?" diye soruyorum.

Göz kırpıyor. Kısa bir kahkaha attı. Omzunun üzerinden restorana doğru bakıyor, sonra geri dönüyor ve beni öyle yakıcı bir bakışla çiviliyor ki, bir adım geri çekiliyorum.

Gözleri parlayarak yumuşak bir sesle, "Ah, tavşancık. Bunu daha sonra ödeyeceksin."

Sonra koluma girdi ve beni caddenin karşısına geçirdi. İtirazlarıma aldırmadan restoranın kapısını açıyor ve beni hostes standının yanından geçirip ana yemek odasından geçerek arka tarafa yakın bir masaya yönlendiriyor.

İçeri birlikte girdiği esmerin oturduğu masa. Güvenlik görevlisi arkadaşı Jake'in hemen yanında.

İnsan doğasının en kötüsünü varsayma eğiliminin gelip beni kıcımdan ısırıldığını hemen anladım.

Masanın yanında duran Aidan, esmer kızı işaret ediyor. "Deb, bu Kayla. Kayla, Deb'e merhaba de." Bana sert bir bakış attı. "O Jake'in karısı."

Yüzüm alev alev yanarken, "Tabii ki öyle. Merhaba Deb. Tanıştığımıza memnun oldum."

Deb sandalyesinde zıplayıp heyecanla alkış tuttuğunda yüzüm daha da alevleniyor.

"Kayla! Senin hakkında her şeyi duyduk! Seninle tanışmak çok güzel! Gel bize katıl lütfen!"

"Oh, hayır. Yemeğinizi bölmek istemem."

"Saçmalama. Hiç de rahatsız etmiyorsun. Seni daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum."

Aidan'ın büyük eli kolumun üst kısmına dolanmış ve utancım tüm yüzümü kırmızıya boyamış halde öylece dururken, Jake bana gülümsüyor. "Selam, Kayla."

"Jake."

"Güvenlik sistemi nasıl gidiyor?"

"Harika, teşekkürler."

"Bunu duyduğuma sevindim." Aidan'a bakıyor. "Oturacak mısın yoksa adamın seni omzuna atıp ormana mı gidecek?"

"Gerçekten bir şey söylemek mümkün değil."

Aidan beni bir sandalyeye oturttu. Yanımdakine oturuyor. Sonra dirseklerini masanın üstüne koyuyor ve bir FBI sorgucusunun yoğunluğuyla profilime bakıyor.

"Aidan?" diyor Deb, kafası karışmış görünüyor. "Her şey yolunda mı?"

Cevap vermiyor ama vücudundaki gerginlik çok şey anlatmaya yetiyor.

Deb'e bakarak, utangaç bir şekilde "Bana kızgın" dedim.

Belli ki şaşırmış, bir ileri bir geri bakıyor. "Neden? Telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıkmadan önce bize senin ne kadar harika olduğunu anlatıyordu!"

Bu daha da iyi olmaya devam ediyor. Utanç içinde masanın altına kaymak istiyorum ama sıkıca gülümsemeyi ve ona cevap vermeyi başarıyorum. "Takdir etmediği bir şey yaptım."

O ve Jake şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlar, sonra da kalkık kaşlarla bana dönüyorlar.

Kendimi dünya çapında bir pislik gibi hissediyorum.

Sert bir boğaz temizliğinden sonra, "Onu buraya gelirken kolunu omuzlarına dolamış gördüm ve birlikte olduğunuzu düşündüm," diye itiraf ettim.

Gülüyor. "Biz mi? Tatlım, bu adamı liseden beri tanıyorum. Benim kardeşim gibidir."

Jake kolunu onun sandalyesinin arkasına doluyor ve ona tembel bir gülümseme gönderiyor. "Sen de beni liseden beri tanıyorsun. Kardeşinmişim gibi mi hissediyorsun?"

Gülümseyerek onun kalçasına hafifçe vurur. "Oh, sessiz ol. Ne dediğimi biliyorsun."

Aidan yüzümün yan tarafında delikler açmaya devam ederken sevgi dolu bir öpücüğü paylaşıyorlar. Sonra eğilip kulağıma mırıldandı, "Kıskanmıştın."

Başımı çeviriyorum. Gözlerindeki parıltıyı görmemek mümkün değil. Tam orada, hayal kırıklığının yanında. Yanağımın içini çiğnediğimde kıkırdıyor ve geri çekiliyor.

Kıkırdaması, ona asla yalan söylemeyeceğime dair verdiğim sözü tutmadığım için cezamın çok ağır olmayacağına dair bana umut veriyor.

Garson masaya bir tepsi su getirdi ve yemekten önce içki ya da meze isteyip istemediğimizi sordu.

Deb diyor ki, "Tanrım, evet. Bana bir viski ve su verin lütfen.

Suda sakın ol."

Bu kadınla iyi anlaşacağımı şimdiden söyleyebilirim.

Ben bir kadeh şarap istiyorum, Jake ve Aidan da bira sipariş ediyor. Garson kız içkilerimizi almak için ayrıldığında Deb masanın üzerine eğilip bana hevesle gülümsüyor.

"Ee, Kayla. Anladığım kadarıyla sen bir sanatçısın." "Aslında bir illüstratörüm."

Alnını kırıştırıyor. "İkisi aynı şey değil mi?"

"Sanırım ben ticari bir sanatçıyım. Güzel bir sanatçının aksine."

"Yani para kazanıyorsun," diyor Jake kıkırdarak.

"Çok değil," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

"Ama faturaları ödüyor."

Deb diyor ki, "Çok kışkırdım. Vücudumda yaratıcı bir kemik bile yok."

Jake homurdanır. "Onu bilemem. Her ay kredi kartı faturası geldiğinde ve Amazon'da neden bu kadar çok harcama yaptığını açıklamak zorunda kaldığında oldukça yaratıcı hikayeler buluyorsun."

Bir elini küçümseyerek ona doğru sallıyor. "Sana sürekli söylüyorum tatlım, aldığım her şey kesinlikle gerekli."

"Bana altı çift aynı siyah taytın nasıl gerekli olduğunu açıklayın."

Öfkeyle ona döner. "Pilates dersine çıplak gitmemi mi tercih edersin?"

Ona gülümsüyor. "Her şeyi çıplak yapmanı tercih ederim."

Dudaklarını büzerek bana döndü. "On yıllık evlilik ve o hala Energizer Tavşanı."

Aldığım bir yudum suda boğulmamaya çalışıyorum. Masanın altında Aidan kalçamı sıkıyor. Dönüp bakmadan sırtıttığını biliyorum.

Garson kız içkilerimizle dönüyor ve herkesin yemek siparişini alıyor. O gittikten sonra Jake, Deb ve ben özel bir şey hakkında sohbet ederken Aidan sessizce bizi izliyor. Eli hala kalçamda duruyor, sıcak bir hatırlatma

Daha sonra yapmam gereken bazı yalakalıklar var. Ve ondan sonra, yalnız kaldığımda, ciddi bir şekilde kendimi düşüneceğim.

Aidan'a istediğim şeyin onu daha iyi tanımak olduğunu söyledim. Onunla zaman geçirmek ve nereye gideceğini görmek. Gerçek buydu, ama tüm gerçek bu muydu?

Gerçekten daha fazlasını istiyor muyum? Eğer kendime karşı dürüst olursam... evet.

Düşüncesi bile beni korkutuyor. Michael'ın ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra bir bağlılığa nasıl hazır olabileceğimi anlayamıyorum. Bu benim nasıl bir insan olduğum hakkında ne söyler?

Bu benim evliliğim hakkında ne söylüyor?

Bunlar cevaplarını gerçekten bilmek istemediğim sorular. Ama hem Aidan'a hem de kendime karşı dürüst olmak gerekirse, sorulmaları gerekiyor.

"Sence de öyle değil mi, Kayla?"

Birden herkesin Deb'in sorduğu bir soruya cevap vermemi beklediğini fark ettim. Ama kendi düşüncelerimin içinde o kadar kaybolmuştum ki, ne olduğunu bilmiyordum. Masanın etrafına bakıyorum, yanaklarım kızarıyor.

"Pardon, neydi o?"

Deb tereddüt ediyor. Masa örtüsünün üzerinde duran sol elime baktığında, alyansımı takıntılı bir şekilde başparmağımla parmağımın etrafında döndürdüğümü fark ediyorum. Elimi masanın altına çekip sinirli bir şekilde yutkunuyorum, Aidan'ın bunu fark etmemesini umuyorum ama muhtemelen fark ettiğini de biliyorum.

Ve neden hala o lanet şeyi giyiyorum?
Neye tutunuyorum?

Cevaplanması gereken daha fazla soru.

Deb nazikçe, "Sadece biz kızların birbirimize destek olmamız gerektiğini söylüyordum" diyor.

Söylediğinin bu olmadığı çok açık. Nazik davranıyor, berbat durumda olduğumu bildiğini ama beni desteklediğini söylüyor.

Diğer yandan Jake bana sert bir bakış atıyor. Beni hiç rahat bırakmıyor. Aidan'a dönüp ev inşaatının nasıl gittiğini soruyor, konuşmayı farklı bir yöne çekmek için bariz bir manevra.

Ben rahatsız edici bir sessizlik içinde oturup dinlerken onlar proje hakkında konuşuyor, arada bir Deb'in endişeli bakışlarına karşılık sıkı bir gülümseme sunuyorlar.

Bu bir felaket. Ben bir felaketim. Kendimi aptal durumuna düşürmeden diğer insanlarla on dakikalık bir konuşmayı bile beceremiyorum. Muhtemelen zavallı Aidan'ı bir adamın utanabileceği her şekilde utandırdım, önce en iyi arkadaşının karısının bir seks arkadaşı olduğunu varsaydım, sonra alyansıyla oynadım ve kocam hakkında konuştum.

Burada olmamalıydım.

Bu an o düşündüm Haçlar
benim Zihin, Aidan kolunu omuzlarıma
atıyor ve beni sıkıyor.

Duygu seline kapılmış bir halde yutkunup yere bakıyorum ve gözlerimdeki suyu temizlemek için hızla gözlerimi kırptırıyorum.

Deb, "Küçük kızların odasına gitmem gerekiyor. Kayla, bana katılmak ister misin?"

Kadın bir azize.

Minnetle başımı sallıyorum, sonra ayağa kalkıp onu takip ederek masadan uzaklaşıyorum, giderken Aidan'ın bakışlarını sırtımda hissediyorum.

Kadınlar tuvaletine girip kapı arkamızdan kapandığında,

lavaboya yaslanıp yüzümü

ve sertçe nefes veriyorum.

Deb elini omzuma koydu. "Bu konuda kendini üzme. O anlar."

Ellerimi bırakıyorum ve çaresizce ona bakıyorum. "Neyi anlıyor? Aptal olduğumu mu?"

Deb'in kahverengi gözleri de en az geri kalanı kadar kibar. Bana nazıkçe gülümsüyor ve şöyle diyor: "Tatlım. Aidan da cehennemi yaşadı. Bunu atlatmanın tek yolunun diğer tarafa ulaşana kadar devam etmek olduğunu biliyor. Oraya varacaksın. Sadece sürece güvenmelisin."

Dönüyor ve kendini bir kabine kilitliyor. Tuvaletin sifonu çekilip o tekrar çıkana kadar kapalı kapıya bakıyorum. Ellerini yıkamak için lavabonun başında dururken, "Sana gerçekten benim hakkımda her şeyi anlatmış" diyorum.

Lavabonun üzerindeki dağıtıcıdan bir kağıt havlu çıkarıyor. Ellerini kuruladıktan sonra başını sallıyor. "Aidan'ın birinden hoşlanması pek sık rastlanan bir şey değil, o yüzden heyecanlandığım için beni bağışlayın. Yıllardır onunla çifte randevuya çıkmamıştık."

Buruşmuş kâğıdı çöpe atıyor, sonra yanımdan geçip banyo kapısını açıyor. "Hadi kızım. Burada daha fazla kalırsak endişelenmeye başlayacaklar ve bizi aramaya gelecekler. Ve inan bana bunun olmasını istemeyiz."

"Endişelenme kısmı mı yoksa bizi arama kısmı mı?" Gülüyor. "İkisi de."

Aidan'ın beni aramaya gelmesinin aslında çok hoşuma gittiğini düşünerek gülümsüyorum. Saklambaç onun sayesinde yeni favori oyunum oldu.

Masaya yaklaştığımızda, Aidan ve Jake aniden konuşmayı kesiyorlar. Vücut dillerine ve

Havada gerginlik vardı, bir tartışmayı yarıda kestik. Deb ve ben yerlerimizi aldık, sonra kimsenin bir şey söylemediği ya da birbirine bakmadığı uzun, garip bir sessizlik oldu.

Jake sol elime kaşlarını çattığında, içimden bir ses tartışmanın ne hakkında olduğunu bildiğimi söylüyor.

Agresif bir şekilde, "Sana bir soru sorabilir miyim, Kayla?" diyor.

Aidan, Jake'e sert bir bakış atar ve "Onu rahat bırak" diye uyarır.

"Hayır, sorun değil," diyorum. "Devam et."

Kollarını masaya dayıyor ve Aidan'ı işaret ediyor. "Bu adam hiçbir saçmalığı hak etmiyor."

Aidan dişlerini sıkarak "Jake" diyor.

Ben de diyorum ki, "Katılıyorum, öyle değil. Sorunuz nedir?" "Ne yapıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani onunla ne yapıyorsun?" diye duraksayıp yüzük parmağıma işaret parmağıyla baktı, "belli ki kendini başka bir şeye adanmışsın?"

Çileden çıkan Aidan bana döndü. "Cevap verme." Tekrar Jake'e döndü. "Haddini aşıyorsun."

"O sadece seni kolluyor," diyorum usulca.

"Benim gözetilmeye ihtiyacım yok."

Aidan ve Jake birbirlerine ters ters bakarken Deb elini

Jake'in koluna koyar. Nazikçe, "Tatlım. Bırak artık."

Jake tersler, "Tabii ki yaparım! O benim en iyi arkadaşım. Çok uzun zamandır hayat tarafından hırpalanmasını, dövülmesini ve tekmelenmesini izledim. Ve bu dünyanın sunduğu en kötü şeylerle geçen yıllardan sonra nihayet iyi bir yerde." Deb'den uzaklaşıyor ve bana soğuk bir bakış fırlatıyor. "Sonra sen geldin."

Bakışlarını parmağıma indiriyor ve suçlayıcı bir şekilde alyansıma bakıyor.

Aidan tıslıyor, "Tanrı aşkına!"

Deb'in hareketini taklit ederek elimi Aidan'ın gergin ön koluna koyuyorum. Kalbim küt küt atarken Jake'in kızgın gözlerinin içine bakıyorum ve sessizce, "Ne yaptığımı sordun. İşte cevabım. Herkes gibi elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Yakın zamanda büyük bir değişim yaşadım. Henüz atlatamadım. Atlatmam ne kadar sürer bilmiyorum. Ama bu arada hayatımı yaşıyor ve onu çözmeye çalışıyorum. Her şeyi teker teker ele alıyor, tüm bu karmaşayı çözmeye çalışıyorum. Ama başka türlü kararlı değilim. Başka kimse yok."

Aidan'a dönüyorum ve cesaretimi topluyorum. "Ve bugün bana bir şeyi kanıtladı. Seni kolunla Deb'in etrafında görmek, onunla birlikte olduğunu düşünmek..." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "Başka birinin olmasını istemiyorum. İkimiz için de. Düşündüğümünden çok daha derindeyim ve dürüst olmak gerekirse bu beni çok korkutuyor."

Aidan'ın gözlerine yansıyan duygu çok büyüktür. Deb ve Jake ortadan kaybolur. Restoran yok olur. Etrafımızdaki her şey karardı. Sadece ben ve Aidan yan yana oturmuş, birbirimizin çıplak ruhlarına bakıyoruz.

Ürkek bir sesle, "Ben de. Hepsini. Ben de."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, gözlerim doluyor.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Ama korkmana gerek yok. Düştüğünde seni tutacağım. Seni her zaman yakalayacağım."

Beni parçalara ayırıyor ve bir öpücükle tekrar birleştiriyor.

Jake inliyor. "Siktir et beni. Sanırım şimdi g tveren benim."

Deb diyor ki, "Herkesin yemeğini ödeyerek bunu telafi edeceksin. Ah, işte garson kız mezeleri getirdi! M kemm l zamanlama. Hadi yiyelim  ocuklar."

Aidan benden uzaklaştığında, masamızın arkasındaki duvara monte edilmiş büyük dikdörtgen aynada tanıdık bir figür görüyorum. Gri bir trençkot giymiş, şapkasını gözlerinin üzerine indirmiş, uzun boylu, zayıf bir adam restoranın  n kapısının yanında duruyor. Gözlerini göremesem de bana doğru baktığını hissediyorum.

Ona bakmak için arkamı döndüğümde gitmişti.

"K

Ayla? İyi misin?"

Aidan omzunun üzerinden şöyle bir bakıyor.

Bakışlarım. Hızla masaya dönüyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Sadece tanıdığım birini gördüğümü sandım."

Bu bir yalan değil. Ve burada oturup tanıdığımı sandığım birinin hayalet olabileceğini ya da olmayabileceğini kabul edecek değilim, bu yüzden kalp atışlarım normale dönene ve kafamın içindeki çılgılığı durdurana kadar yüzümde bu aptal gülümsemeyi tutacağım.

Hayalet diye bir şey yoktur. Hayalet diye bir şey yoktur. Hayalet diye bir şey yoktur.

Yüce Tanrım, lütfen hayalet diye bir şey olmasın.

Aperatiflerimize başlıyoruz. Havadan sudan konuşuruz. Ara sıcakları sipariş ettik ve yedik. Yemeğin geri kalanını pek hatırlamıyorum, çünkü beynim trençkotlu adamın kim olduğu bulmacasını çözmeye çalışmakla meşgul, eğer beni şehrin her yerinde takip eden başka bir boyuttan gelen bir hayalet değilse.

Gerçekten o psikiyatristi görmem gerek.

Yemeğimizi bitirip Deb ve Jake'le vedalaştığımızda, Aidan elini koluma dolayarak beni restorandan çıkarıyor. Beni dışarıda park halindeki kamyonetine doğru yönlendirdiğinde, "Anladığım kadarıyla bu gece eve gitmeyeceğim," diyorum.

"Eve gitmene izin verirsem şanslı olacaksın."

Aman Tanrım. Başım büyük belada gibi görünüyor. Sanırım masadaki öpücük daha önce olanları telafi etmeyecek. Sinirli bir şekilde, "Çantamı arabamda unutmuşum." diyorum.

Bana yoğun bir bakış fırlatıyor, enerjisi çatırdıyor. "El çantasını unut. Endişelenmen gereken daha önemli şeyler var."

Eminim yutkunmam duyulabilir.

Dairesine giderken yol gergin ve sessizdi. Bir şey söylemek için ağzımı açıp tekrar kapatıyorum, kelimeler kifayetsiz kalıyor. Evine vardığımızda hava kararmıştı ve yağmur yağmaya başlamıştı.

Park etti, motoru durdurdu ve bana döndü, gözleri parlıyordu.

Hiçbir şey söylemedi, o yüzden ilk ben konuştum. "Bana sorunun ne olduğunu sorduğunda dürüst davranmadığım için özür dilerim."

Daha fazlasını bekler, sessizliği yanar.

"Sana gerçeği söylemeliydim ama... incinmiştim. Ve kızgındım. Ve kendimi aptal gibi hissettim."

"Bana yalan söylemeyeceğine söz vermiştin." Fısıldadım, "Biliyorum. Özür dilerim."

"Buna inanıyorum. Ama bir dahaki sefere ne olacak? Cevaplamak istemediğin bir soru sorarsam ne olacak? Bana yine yalan mı söyleyeceksin?"

Duygusallaştığım için konuşmak konusunda kendime güvenemiyorum ve başımı sallıyorum.

"Hayır, cevap vermeden önce gerçekten düşün. Bana güvenemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Ön camdan çiseleyen yağmura bakıyorum ve gözyaşlarımı yutuyorum. "Kendime güvenmiyorum. Kafam allak bullak oldu. Neyim var bilmiyorum. Tek bildiğim seni istediğim. Seni her şeyden çok istiyorum ve bunun nasıl bu kadar hızlı gerçekleşebildiğini anlamıyorum."

Koltuğun diğer ucuna uzanıp elimi tutuyor. Sıkıca sıkarak mırıldandı, "Aynen. Ben de senin kadar korkuyorum tavşanım, ama bunun her saniyenin tadını çıkarmamı engellemesine izin vermeyeceğim. Sen başıma gelen en güzel şeysin."

Oh, Tanrım. Beni öldürüyor. Bu kamyonun ön koltuğunda öleceğim.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum. Beni koltuğa doğru sürüklüyor. Sonra sadece çatıdaki yağmurun pıtırtilarıyla bozulan bir sessizlik içinde oturuyoruz.

Uzun bir süre sonra boğuk bir sesle, "Cezanı çekmeye hazır mısın?" dedi.

İçimden bir ürperti geçiyor. Fısıldıyorum, "Evet, efendim."

Şakağımı öpüyor, sonra kulağımın yanına fısıldıyor, "Aferin kızıma."

Bu kelimeleri duyduğumda vücudumda olanlar normal olamaz. Karıncalanma, titreme, kelebekler, her şey oluyor. Ama Aidan beni bırakıp arabayı tekrar çalıştırdığında tüm bunlar aniden duruyor.

Kafam karıştı, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Tek tepkisi otoparktan çıkıp caddeye girmek olur.

"Aidan?"

"Seni arabana geri
götürüyorum." "Ne? Neden?"

"Eve gidiyorsun."

"Anlamıyorum. Neden eve gidiyorum?"

Yağmurda sessizce sürmeye devam ettiğinde, acınası bir
şekilde "Çünkü bu benim cezam" diyorum.

Ön camdan dışarı bakarak, "Sana ihtiyacın olanı
vereceğimi söyledim, bu senin istediğin şey olmayabilir. Şu
anda ihtiyacın olan şey boşluk."

Kalbim boğazımda, fısıldıyorum, "İhtiyacım olan şey
sensin."

Acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturarak başını sallıyor.
"Bu zamana dönüp bakmanı ve acele ettiğimizi düşünmeni
asla istemiyorum. Asla pişmanlık duymanı istemiyorum.
Bizim hakkımızda değil. Bu yüzden yavaş yavaş
emekleyeceğiz ve bebek adımlarıyla ilerleyeceğiz."

"Bence bebek adımları için çok geç."

Bana baktı. Arabanın loşluğunda bile bakışları o kadar
yoğun ki, ateş gibi yakıyor. Yola bakmak için geri
döndüğünde ve tüm o sıcaklığı aldığı anda, beni dondurucu
soğukta bırakıyor. Restorana geri döndüğümüzde ve
arabamı sokağın arkasına park ettiğinde dişlerim
takırdıyor.

Motoru çalışır halde bırakarak uzanıyor ve bir eliyle
saçlarımı okşuyor, sonra enseme sıkıyor.

"Devam et," diyor usulca.

"Neden seni bir daha göremeyecekmişim gibi
hissediyorum?"

"Çünkü sen bir drama kraliçesisin. Şimdi tatlı kıcını
kamyonetimden çıkar, tavşanım. Kafan netleşince beni
ara."

"Açıklık mı?" Duygularım sesimi yükseltiyor ve gerginleştiriyor. "Bu da ne demek oluyor?"

Eğiliyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Evlilik yüzüğünü çıkarmaya hazır olduğunda, netlik kazanacaksın. O zamana kadar senin için suyu bulandırmaktan başka bir şey yapmıyorum."

Dudaklarıma sert, yakın ağızlı bir öpücük konduruyor. Geri çekildiğinde, kalbimi de yanında götürüyor.

"Şimdi git," diye homurdanarak emrediyor, ön camdan dışarı, yağmura bakarak. "Hazır olduğunda beni nerede bulacağını biliyorsun."

Gözyaşlarımla savaşıyor, yüzüm sıcak ve kalbim çarparak, "Bu şekilde bırakmak istemiyorum" diyorum.

"Biliyorum."

"Sanırım bunu başka bir şekilde çözebiliriz." "Ben düşünmüyorum."

"Aidan, lütfen!"

"Arabadan çık, Kayla."

Alt dudağım bir bebeğinki gibi titriyor. Acı dolu bir çılgık göğsümde sıkışıp kalıyor ve nefes almamı imkânsız hale getiriyor. Aidan'ın profiline bakıyorum ama o bana bakmayı reddediyor. Bir eli direksiyonu kavrarken ve çenesinde bir kas zıplarken yağmura bakıyor.

Elimi kapı koluna götürmek için tüm irademi kullanıyorum. Gerçekten yapmak istediğim şey kendimi ona doğru fırlatmak ve sıkıca tutunmak, ama bunun beni hiçbir yere götürmeyeceğini biliyorum.

Aidan bir kez kararını verdi mi, artık değiştiremez.

Kapıyı açtım, dışarı çıktım ve yağmur altında kaldırımda durup ona baktım.

Başını eğiyor ve sertçe nefes veriyor. Bana bakmadan kısık sesle fısıldıyor, "Lanet olsun, tavşancık. Sadece yap şunu."

Kapıyı kapattım. İçi boş bir çınlamayla kapanıyor. Kamyon kaldırımından çekiliyor ve bir köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar hızını artırarak uzaklaşıyor.

Yüzümü gökyüzüne çeviriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve yağmurun yanaklarımdan süzülüp gözyaşlarıma karışmasına izin veriyorum.

O gece hiç uyumadım. Yatakta uyanık yatıyor, tavanda oynayan gölgelere bakıyor ve pencere camlarındaki yağmuru dinliyorum, kafam Aidan'la dolu ve kalbim onun kaybıyla ağrıyor.

Onu arayabilirdim ama cevap vermezdi. Dairesine gidip kapısını yumruklayabilirdim ama açmazdı. Ona bir mektup yazabilir, yalvarıp yakarabilirim ama alacağım tek yanıtın sessizlik olacağını biliyorum.

Bunu benim için yapıyor, bizim için. Ama lanet olsun, çok acıtıyor. En güçlü ilacın tadı her zaman en acıdır.

Sabahları kendimi yataktan sürükleyerek kaldırıyorum ve çalışmak için kendimi zorluyorum. Saatler o kadar yavaş geçiyor ki, yıllar gibi geliyor. Saat üçe doğru öyle bir hale geliyorum ki, o gün için işi bırakıp randevu almaya kararlı bir şekilde Dr. Letterman'ın muayenehanesinin bulunduğu binaya gidiyorum.

Yolun yarısında bir medyum tabelası gördüm. Dürtüyle yolun kenarına çekip duruyorum.

Neon pembe tabelada "Kader okumaları!" yazıyor. Tabela, beyaz süslemeli sarı renkli şirin bir kulübenin ön penceresinden dışarıya ışık saçıyor. Tabelanın altında, iki elin arasında yüzen bir kristal kürenin kaba bir çizimi yer alıyor. Altında ise "Sadece Bugün, 10 Dolar Özel!" yazıyor.

Posterin her gün vitrinde olduğundan şüphelensem de, Destiny adında bir kadının falıma bakması için on doların küçük bir bedel olduğuna karar veriyorum.

Başka bir şey olmasa bile, anlatması eğlenceli bir hikaye olacak.

Taş patikadan ön kapıya doğru yürürken rüzgâr çanlarının sesini duyuyor ve yanan tütsünün tatlı kokusunu alıyorum. Kendimi biraz aptal gibi hissederek zili çalıyorum. Bir süre sonra kapı açılıyor ve mor deri Air Jordan'larla mor bir eşofman giyen, yüzü buruşuk, kısa boylu yaşlı bir kadın çıkıyor karşıma.

"Merhaba," diyorum gergin bir şekilde gülümseyerek. "Sadece geçiyordum ve bir okuma alabileceğimi düşündüm."

Kadın önce sola, sonra sağa baktıktan sonra kapıyı yüzüme kapattı.

Bunu evrenin saçma görevimden vazgeçmem gerektiğine dair bir işareti olarak kabul edip dönüyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum. Ama kapı tekrar açılıyor ve bir kadın sesi "Merhaba! Helloooo!"

Döndüğümde ilk kadının daha genç bir versiyonunun kapıda durduğunu görüyorum. O da kısa boylu, ama başının üstünde karmaşık bir örgü şeklinde yığılmış saçları beyaz yerine siyah ve mor bir eşofman yerine çiçekli deniz mavisi ve altın rengi bir muumuu giymiş.

Boynuna renkli plastik Mardi Gras boncukları dizilmiş. Altın bilezikler her iki kolunu da bileklerden dirseklere kadar süslüyor. Ruju parlak kırmızı ve uzun akrilik tırnaklarındaki cila ışıltılı gümüş renginde. Saçının her yerinde Noel ağacı süslerine benzeyen yapay elmas kümeleri var.

Suratını asmamak için ciddi miktarda kendini kontrol etmek gerekiyor.

Parmaklarını bana doğru oynatıp gülümsüyor. Gerçek olmadığından şüphelendiğim şurup gibi Güneyli bir ses tonuyla, "İçeri gel, şekerim." diyor.

"Açık mısınız? Diğer bayan pek misafirperver görünmüyordu."

"Annem için endişelenme." Elini sallıyor, böylece kalın yüzükleri ışığı yakalıyor. "Bir yarasa kadar kör ve ıslak bir tavuktan daha deli. Ondan önce kapıya ulaşmaya çalışıyorum ama kadın bir teke kadar çevik. İçeri gel, içeri gel!"

Bu hayvan benzetmelerinde bir tür rekor olmalı, ama onun coşkusunun kapının yüzüme kapatılmasını telafi ettiğine karar veriyorum ve daveti kabul ediyorum.

Biraz nefes nefese, kapıyı arkamdan kapatıyor, sonra beni koridordaki bir salona götürüyor, her gözeneğinden heyecan sızıyor.

Salı öğleden sonraları pek müşterisi olmadığını hissediyorum.

Belki de hiç.

"Otur tatlım," diye talimat veriyor ve bir çift püsküllü altın ve bordo kadife sandalyenin çevrelediği siyah kadife örtülü küçük yuvarlak bir masayı işaret ediyor. Masanın üzerinde bir deste iskambil kağıdı ve alçak gümüş bir kaide üzerinde kristal bir küre duruyor.

Oda, standart falcı dekoru olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde dekore edilmiş. Lambaderin saçaklı gölgesinin üzerine kırmızı bir eşarp örtülmüş. Uzun bir cam etajerde etkileyici bir kristal koleksiyonu sergileniyor. Pencerede, püsküllerle tutturulmuş bir çift tozlu altın brokar ipek perde, ahşap zemindeki yer yer yıpranmış ama yine de zarif halılar gibi mekâna belli bir salaş cazibe katıyor.

Duvarları Henry David Thoreau'dan bir alıntıyla birlikte birkaç çerçeveli ve anlaşılmaz astrolojik çizelge süslüyor: "Önemli olan neye baktığınız değil, ne gördüğünüzdür."

Thoreau'dan yapılan alıntının yanında, göğüs boşluğu açık, kanlı ve dikenlerle kaplı kalbi ortaya çıkmış, belli belirsiz rahatsız edici bir İsa portresi asılıdır. Gözleri yalvarırcasına göğe çevrilmiştir.

Masaya oturuyorum, paçulinin baş döndürücü kokusunu içime çekerken bir yandan da etrafımda akıl sağlığıma dair bir işaret arıyorum.

Tanrım, ne düşünüyordum ki?

Ev sahibem bana pişmanlığımı düşünecek zaman bırakmıyor. Karşıma oturdu ve şöyle dedi: "Ben Destiny, şekerim. Ve seninle tanışmak benim için büyük bir zevk. Şimdi hepiniz bana neden burada olduğunuzu söyleyin."

Kulağa çılgınca gelmeyen bir cevap formüle etmeye çalıştığım da beklentiyle bekliyor. "Psişik bir okuma istiyorum, sanırım?"

Burnunu kırıstırıyor. "Tatlım, duvardaki resimleri benim için çizmene gerek yok. Okuma için burada olduğunu biliyorum! Benim sorum, neden bir okumaya ihtiyacın var? Bana hayatında neler olup bittiğini anlat."

"Bana neler olduğunu anlatmak senin işin değil mi?"

"Evet, evet, ama Tarot için bir soruya ihtiyacım var." Aramızdaki masanın üzerinde duran kart destesini işaret ediyor. "Bir okumaya niyetle yaklaşmalısın, görüyorsun. Öyle kafana göre kart çekmeye başlayamazsın. Bunun bir süreci var. Bunu düzgün bir şekilde yapmalıyız."

Ses tonunda bir kınama seziyorum, bu yüzden uygun bir saygı olduğunu umduğum bir şekilde cevap veriyorum. "Elbette. Um. Sanırım sorum şu olacak... Ne yapmam gerekiyor?"

Destiny takma kirpiklerini suçlayıcı bir şekilde bana doğru sallıyor. "Ben kartları temizlerken, sen de bunu nasıl daha kullanışlı bir hale getirebileceğini düşünebilirsin."

Kartlar üzerinde ayrıntılı bir "temizlik" ritüeli gerçekleştiriyor; önce desteye üflüyor, ardından anlaşılmaz sözler mırıldanırken üzerine çeşitli kristaller yerleştiriyor. Bu işlem bittikten sonra desteyi karıştırıyor, düzeltmek için alt kenarını üç kez masaya vuruyor, sonra da teatral bir gösteriyle desteyi önüne koyuyor.

Sonra pencereye gidip perdeleri kapatıyor ve odayı karanlık bir yarı aydınlığa boğuyor. "Bir sorun mu var şekerim?"

"Evet."

"Tarot'a sor."

Arkasındaki parşömenler ve kıvrılan sarmaşıklar arasından bana bakan bir göz küresi görmeyi bekleyerek büyük boy kart destesine dikkatle bakıyorum. "Kocamdan nasıl ayrılabilirim?"

Destiny başını sallayarak tekrar yerine oturur. "Güzel. Desteyi ikiye bölün, sonra tekrar bir araya getirin ve kartları yarım daire şeklinde açın."

Sesi artık kısık. Heyecan seviyesi yükselmiş gibi görünüyor. Karanlıkta bile üst dudağında biriken ter damlalarını görebiliyorum.

Talimatlarını yerine getirdikten sonra, "Şimdi üç kart seç ve soldan sağa doğru önüne koy, destenin üzerinde durdukları gibi ters çevirmeden çevir." dedi.

Bunu kafamda çözmek için bir saniye ayırmam gerekiyor çünkü beynim ıslak bir makarna gibi. Ama görevi onu tatmin edecek şekilde tamamlamayı başardım.

En azından memnun olduğumu düşünüyorum. Kalp krizi de geçiriyor olabilir.

Görünürdeki tek tepkisi gözlerini açması, ama bakışlarında ürpertici bir şey var. Sadece birkaç saniye içinde hareketlilikten donukluğa geçişi sinir bozucu.

Onun bakışlarını takip ederek çizdiğim kartlara bakıyorum.

Soldaki, sırtından bir dizi kılıç çıkmış yerde yatan bir kişiyi gösteriyor. Ortadaki ise bir ağacın altında el ele tutuşan çıplak bir çifti tasvir ediyor ama kart bana değil Destiny'ye bakıyor.

Sağdaki en tuhaf olanı. Tam vücut zırhı içinde, kemikli elinde bir tırpanla ata binen baş aşağı bir iskelet ve bu gerçekten çok ürkütücü ve kırılğan ruh halime hiç yardımcı olmuyor.

Destiny'ye bakıyorum. "Yani? Bu ne anlama geliyor?"

Sesini alçaltarak, "Elinizde iki büyük arcana kartı var, bu da başlı başına önemli" der. Korkunç iskeleti ve çıplak çifti işaret ediyor. "Majör arcana

karmik etkiler ve ruhun aydınlanmaya doğru yolculuğunda neler olup bittiği. Bunlar işlemeniz için çağrıldığınız önemli derslerdir. Ancak ters çevrildiklerinde, yeterince dikkat etmediğiniz anlamına gelir. Ve burada, her iki büyük arcana da tersine çevrilmiş. Bu çok karmaşık bir çekiliş."

Şimdiden bundan hoşlanmamaya başladım. "Karmaşık kötü mü demek istiyorsun?"

Bunu görmezden gelen Destiny, sırtında kılıçlar olan adamın olduğu kartı işaret eder. "Solundaki kart senin geçmişin. Bu Kılıçların Onlusu. Kılıçlar zihinle ilgilenen güçlü bir eril enerji taşır. Dik olarak çizdiğin için kriz, kayıp, derin yaralar, acı verici sonlara işaret ediyor..."

Bana baktı. "İhanet."

Boynumun arkasındaki deri sürünüyor.

Çıplak çifti işaret ediyor. "Ortadaki kart sizin hediyeiniz. Normalde güçlerin dengesini, tamamlayıcı enerjileri, bir ilişkide güveni, uyumu ve gücü temsil eden Aşıklar kartını çekmişsiniz. Ancak burada ters çevrilmiş, bu da uyumsuzluk ve dengesizliğe işaret ediyor. Aşk hayatınızda her ne oluyorsa size büyük acı verecek."

Harika. Tek kelimeyle harika. Aptal bir iskambil destesinden bile kaçamıyorum.

Destiny sağımdaki kartı, at sırtındaki zırhlı iskeleti işaret ediyor.

"Bu kart senin geleceğini temsil ediyor."

Başka bir şey söylemeyince sabırsızlıkla "Ve? Bu ne anlama geliyor?"

Basitçe "Ölüm" diyor.

Duvardaki saat tik tak ederken ve kalp atışlarım kontrolden çıkarken masanın karşısında birbirimize bakıyoruz.

Olumlu bir haber bulma umuduyla, "Ama baş aşağı duruyor. Bu hayat ya da başka bir şey anlamına gelmez mi? Ters çevrildiğinde, tam tersi anlamına gelmez mi?"

Başını sallayarak saçındaki süslerin titremesine neden oluyor. "Ölüm çok yanlış anlaşılan bir karttır. Sadece hayatın sona ermesiyle ilgili değildir. Yeni başlangıçlar, dönüşüm ve değişimle ilgilidir. Bir durumdan diğerine başkalaşım. Ölüm kartı ters çevrildiğinde, değişime direndiğiniz anlamına gelir. Hayatınızda büyük bir çalkantı olmuştur ama siz geçmişi bırakmıyorsunuzdur. Ve bırakmayı reddettiğiniz sürece, durumunuz daha da acı verici hale gelecektir. Sizi kalıcı olarak ağırlaştırmadan önce eski yüklerinizden arınmalısınız."

Kendimi yüklerimden arındırmak mı? Psişik bir lavman gibi mi?

Şaşkın bir şekilde sandalyeme oturdum ve nefesimi verdim.

Destiny nazikçe şöyle der: "Bazen Ölüm kartının neyi bırakmanızı istediğini daha iyi anlamak için bir devam kartı çekmek yararlı olabilir."

Açılmış kart destesine bakıyorum ve daha fazla iç karartıcı haber duymaktansa kör bir bıçakla kendi parmaklarımdan birini kesmeyi tercih edeceğimi düşünüyorum.

"Devam et," diye ısrar ediyor. "Senin için iyi olacak." Homurdanıyorum. "Kanal tedavisi gibi mi iyi gelecek?"

"Seç birini, şekerim."

Lanet olsun. On dolarımı alayım bari.

Tereddüt ederek, elimi destenin üzerinde tutuyorum, ondan bir tür karmik sinyal almaya çalışıyorum. Hiçbir şey

olmayınca,

Sadece diğerlerinden biraz daha uzakta duran bir tanesini seçiyorum ve yüzü yukarı bakacak şekilde masaya, Ölüm kartının sağına yerleştiriyorum.

"Ah. Sihirbaz."

Destiny'nin sesi memnun görünüyor, bu da beni daha iyi hissettiriyor. "Bu iyi mi?"

Omuz silkiyor. "Şey, bu başka bir büyük arcana kartı ve ters çevrilmiş, bu yüzden karmaşık."

"Tabii ki öyle."

Mağlup olmuş ses tonuma aldırmadan, "Ama özetle, bırakman gereken şeyin yanılsamaların olduğu anlamına geliyor," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne hakkında yanılsamalar?"

Destiny bakışlarımı karşılıyor. Gözlerinde çok üzücü bir şey var.

"Bu soruya sadece sen cevap verebilirsin şekerim. Tarot'a kocandan nasıl ayrılabilceğini sordun. Bu okumaya dayanarak sana tavsiyem, tam olarak neye tutunduğuna iyice bir bakman." Bir tırnağını Kılıç Onlusu'na dokunduruyor. "Burada bir ihanet var. Belki de bununla ilgilidir."

Başımı salladım. "Hayır. Bu hiç mantıklı değil. Michael bana asla ihanet etmedi."

"Emin misin?"

Aklıma Michael'ın tatil günlerinde verdiği iş partisindeki kadının ona hıyar dediği an geliyor. Sharon ya da Karen ya da adı her neyse, cenazesinde arkamda durup ağlayan kadın.

Anıyı bir kenara itiyorum ve kararlı bir şekilde "Eminim. Başka bir şeyle ilgili olmalı."

Destiny bana sanki tüm sırlarımı biliyormuş gibi bakıyor ve bunlar onu gerçekten rahatsız ediyor.

"Pekala, şekerim. En iyisini sen bilirsin. Gittiğinde biraz otur. Üzerinde düşün. Bu arada ben de senin için dua edeceğim."

Neden insanlar benim için dua edeceklerini söyleyip duruyorlar? Fiona da aynı şeyi söyledi!

Sinirli bir şekilde ayağa kalktım. İşte o zaman cüzdanımı arabada unuttuğumu fark ediyorum. "Üzgünüm ama paranı almak için arabama gitmem gerekiyor."

Destiny de ayağa kalkıyor, ellerini belinde kavuşturuyor ve bana gülümsüyor. "Ücret almayacağım şekerim. Okuma benden."

Şimdi de tamirci Eddie'nin bana yaptığı gibi acıma indirimi alıyorum. Yüzüm böyle bir merhamete ilham verdiğine göre sandığımdan çok daha kötü durumda olmalıyım. "Teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

Geri çekiliyorum, bu evden çıkmak için sabırsızlanıyorum. Destiny bana kapıya kadar eşlik etmeyi teklif etmiyor, sadece üzgün bir şekilde gülümseyerek orada duruyor ve kendimi içeri girdiğimden daha kötü hissetmeme neden oluyor.

Ön kapıyı arkamdan kapatırken, "İyi yolculuklar şekerim!" diye seslendi.

Nedense bu bana söylediği en kaygı verici şey gibi geldi.

Sevgili Dante,

Umarım bu mektup seni iyi bulur. Ben de pek iyi değilim. Aslında, sanırım rahatsızlığımı aştım ve şu anda belediye başkanlığı için yarıştığım ABD'nin Çılgınlar Kasabası'na düştüm.

Hiç hayatınızın kontrolünüz dışında olduğunu hissettiniz mi? Sanki ipleri elinde tutan görünmeyen güçler varmış ve siz de çaresizce dans eden, bir o yana bir bu yana savrulan bir kuklaymışsınız gibi?

Ben de öyle hissediyorum. Çaresiz. Fırtınanın içinde kaybolmuş.

Ayrıca biraz acınası bir durum çünkü sorunlarım hakkında konuşabileceğim tek kişi hiç tanımadığım biri. Şu anda benim bilmediğim nedenlerden dolayı hapiste olan biri. Bildiğim kadarıyla bir seri katil olabilir. (Dalga geçmiyorum. Sadece gerçekleri söylüyorum.)

Gerçi böylesi daha iyi. Tanıdığım birine Destiny adında bir falcının bana psişik yüklerim olduğunu söylediğini söyleyebileceğimden şüpheliyim, **hizmetçim** beni

Ruh ağırma seansına katılma fikrini ciddi ciddi düşünüyorum çünkü artık "normal" olan hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Normal, kocam öldüğünde pencereden dışarı çıktı.

Ayrıca... Aşık oluyorum.

Daha önce başıma sadece bir kez geldi, bu yüzden bu konuda pek uzman sayılmam. Tek bildiğim, onunla birlikteyken inanılmaz hissettiğim, değilken ise bok gibi olduğum. Onu güldürmeyi seviyorum ve üzmemekten nefret ediyorum. Ne yazık ki bu konuda yetenekliyim.

Berbat durumdayım, Dante. Bana söyleyecek bilgece bir sözün var mı?

Saygıları

mla,

Kayla

Sevgili Kayla,

Sizin için bilgece sözlerim olup olmadığını sormuştunuz. Cevabım evet. İşte onlar:

Fırtınayı kontrol etmiyorsunuz ve fırtınanın içinde kaybolmuyorsunuz. Fırtına sizsiniz.

Bunu kendime mal etmek isterdim ama Sam Harris adında bir yazara ait. Özgür iradenin bir yanılısına olduğunu savunuyordu ki eminim siz de bunun son derece iç karartıcı bir fikir olduğunu kabul edeceksiniz. Bununla birlikte, sıkıcı felsefi duruşu bir kenara bırakırsak, kaosun bizim dışımızda olmadığı perspektifini gerçekten seviyorum. Biz başka türlü algılasak bile her zaman içimizdedir.

Kaos sensin. Fırtına sizsiniz. Yön bulmanız gereken sert rüzgarları ve dalgalı denizleri yaratan sizsiniz. Olan biten her şeyin kaynağı sizsiniz.

Başka bir deyişle, gücü olan sizsiniz.

O zaman soru bununla ne yapacağınız oluyor?

Sam Harris size argümanını tamamen mahvettiğimi ve neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim olmadığını söyleyecektir, ancak onu dinlemiyoruz.

Kendini dinle, Kayla. Dur ve gerçekten dinle.

Fırtına sensin.

Gök gürültüsü ve şimşek size ne anlatıyor? Dante

"Gök gürültüsü ve şimşeklerin bana ne söylediğini bir bilsem,
Senden tavsiye istemezdim!"

Belki de Dante suçlu bir şekilde sinir bozucu olduğu için hapse gönderilmiştir.

Hayal kırıklığıyla iç çekerek mektubu masaüstüme bırakıyorum ve yağmurlu öğleden sonra pencereden dışarıya asık suratla bakıyorum.

Daha fazla lanet yağmur. Sanki hava durumu beni olduğumdan daha da delirtmek için şeytani bir planın içinde.

Aidan'la görüşmeyeli iki hafta oldu. Geçen her gün bir öncekinden daha kasvetli ve iç karartıcı. Diğer tüm sorunlarıma ek olarak şiddetli bir uykusuzluk vakası geliştirdim ve hala bir terapist bulamadım.

Geçen gün Eddie'nin Dr. Letterman'ın ofisi olduğunu söylediği binayı ziyaret ettiğimde, rehberde Dr. Letterman diye biri yoktu.

Neden o esrarkeş Eddie'den yardım istediğimi bilmiyorum. Muhtemelen tek bir işleyen beyni vardır.

Sol hücre.

Yargılayacak konumda olduğumdan değil. O kadar çok şarap içiyorum ki, üzüm endüstrisinden hisse senedi almalıyım.

Kahkaha seslerini duyduğumda başımı kaldırıp pencereye doğru bakıyorum. Kahkahalar tekrar geliyor, parlak ve kabarcıklı, ancak bahçede kimseyi göremiyorum. Merakla pencereye gidip dışarı bakıyorum.

Kırmızı yağmurluklu küçük sarışın çocuk önümdeki çimenlikte koşuyor.

Nefesim kesiliyor ve kendimi duvara atıp sırtımı duvara yaslıyorum. Kalbim küt küt atıyor. Adrenalin damarlarıma doluyor ve beni titretiyor.

Bu andan önce biri bana neşeli bir yürümeye başlayan çocuk görmenin ruhumda böyle bir dehşet yaratacağını söyleseydi, yüzlerine gülerdim. Trençkotlu adam bile beni bu kadar korkutmuyor.

O bir hayalet değil. Hayalet olamayacak kadar mutlu. Fiona bu boyutta hapsolmuş ruhların üzgün olduğuna dair bir şey söylememiş miydi?

Panikle, saçmaladığımı iddia ediyorum ama bunun bir faydası olmuyor.

Sonra aklıma öyle korkunç bir düşünce geliyor ki, çarpan kalbim duracak gibi oluyor.

Düşük yaptığım çocuk bu mu?

Ölen oğlumun ruhu bana musallat mı oluyor?

Mantıklı olmadığını biliyorum. Çocuğum henüz doğmamıştı bile, yürümeye başlamıştı bile. Ama hayaletler hakkında ne bilirim ki? Belki de yaşasalardı olacakları kişiye dönüşmeye devam ediyorlardır?

Ama kıyafetleri nereden alıyorlardı? Bu çocuk küçük yağmur ceketini ve sarı botlarını almak için başka bir dünya çocuk mağazasını mı ziyaret etti?

Elimi gözlerime götürüp inliyorum. "Kes şunu, Kayla! Bu bir hayalet değil! Şimdi dışarı çık ve annesini bul!"

Sesimin tınısı paniğimi biraz olsun azaltıyor, beni harekete geçirmeye yetiyor. Omuzlarımı dikleştiriyorum, derin bir nefes alıyorum ve pencereye dönüyorum.

Küçük sarışın çocuk birkaç adım ötede duruyor ve bana bakıyor.

Camın arkasından birbirimize bakıyoruz. Kalbim göğüs kafesimi kırarmış gibi hissediyorum. O kadar hızlı çarpıyor ki nefesimi tutamıyorum.

Neden bu kadar korkutucu?

Çocuk beni işaret ediyor. Yüksek, kan donduran bir çığlık atıyor, ağzı açık ve mavi gözleri dehşet içinde kocaman.

Sonra dönüp kaçıyor ve gözden kayboluyor.

Öfke beni ele geçirene kadar olduğum yerde kalakalıyorum, nefes nefese kalıyorum. Pencereye doğru bağıryorum, "Sen de siktir git, çocuk!"

Hemen elimi ağzıma kapatıyorum. Bahçesindeki çocuklara bağıran o kadın olamam. Ben büyürken bizim mahallede de böyle bir kadın vardı ve herkes ondan nefret ederdi.

Evin içinden arka kapıya doğru koşuyorum. Kapıdan içeri dalıp kendimi verandadan aşağı atıyorum ve bahçeye bakıyorum. Çocuktan hiçbir iz yok. Sola doğru koşup evin yan tarafına baktım ama orada da yoktu. Ben de

Başımı diğer yöne çevirdiğimde nefesim soğuk havada beyaz bir bulut halinde buharlaşıyordu.

Evin diğer tarafında ondan bir iz yok. Aradığımda ön bahçede de yok. Çalıların arasında saklanmıyor ya da sokakta koşmuyor.

Ortadan kayboldu.

Garaj yolunda ıslak ve titreyerek dururken arkamda bir varlık hissediyorum. Etrafımda döndüğümde yalnızdım.

Sonra ikinci kata bir göz attım.

Ebeveyn odamın penceresinde, küçük sarışın çocuk durmuş bana bakıyor.

Hayalet diye bir şey yoktur. Hayalet diye bir şey yoktur. Hayalet diye bir şey yoktur.

Yağmur ters dönmüş yüzüme yağarken, "Orada kal!" diye bağıriyorum.

Pencereden uzaklaşır ve gözden kaybolur.

Dişlerimi gıcırdatarak evin içine koştum, merdivenleri ikişer ikişer çıkarak ikinci kata çıktım ve büyük yatak odasına daldım.

Boş.

Her yeri, evin her köşesini aradım ama o küçük fındıkkıran çocuğu yoktu.

Kamera yayınıni incelediğimde, parazitten başka bir şey göstermiyor.

Bu karşılaşma beni derinden sarstı, evin içinde takıntılı bir şekilde dolaşıp kilitleri kontrol ediyor, perdeleri kapatıyor ve genel olarak hissettiğim kadar paranoyak davranıyorum. Çocuğun ben arka kapıdan girdikten sonra içeri girdiğini varsayıyorum ama nasıl dışarı çıktığına dair bir açıklama getiremiyorum. I

Merdivenlerden inerken ona çarpmalıydım ama çarpmadım.

Kelimenin tam anlamıyla sırta kadem bastı.

Jake'i arayıp evin içine daha fazla kamera yerleştirmesini isterdim ama son toplantımızın ne kadar kötü geçtiğini düşünürsek, bunun iyi bir fikir olduğundan şüpheliyim.

Bu yüzden kendime bir fıçı şarap doldurdum, kendimi banyoya kilitledim ve bir banyo yaptım. Köpüklerin içine gömülüp, titreyen ellerimle aşırı dolu şarap bardağını tutuyorum ve aklımı kaybetmeye başladığım zamanı tam olarak belirlemeye çalışıyorum.

Çünkü artık kendimi gerçekliğe sıkı sıkıya bağlı olduğuma ikna edemiyorum. Eğer beş yaşındaki bir çocuğun hayaletinin bana musallat olduğunu ciddi ciddi düşünüyorsam, kaybetmişim demektir.

Makyaj masasının üzerindeki ışıklar üç kez yanıp söndüğünde hıçkırıklarımı bastırıp şarabı yudumluyorum ve Aidan'a ölümcül bir acıyla ihtiyaç duyuyorum.

O gece rüyamda boğulduğumu gördüm.

Canlı ve dehşet verici. Boğazıma düğümlenen bir çığlıkla ter içinde uyanıyorum.

Sonraki üç gece boyunca aynı rüyayı gördüm. Cumartesi sabahı enkaz halindeydim. Hiç çalışmadım. Evin her küçük gıcirtısı ödümü koparıyor. Kurutucuyu çalıştırdığımda çıkan yanık kokusu, lağım gibi pis bir kokuya dönüşüyor.

Sadece yüksek sinir halimde çürümüş et gibi kokuyor.

Araştırdığımda bunun kaynağını bulamıyorum.

Televizyonu açtığımda kendi kendine kapanıyor. Dışarıda esen her rüzgâr evin içine soğuk bir hava akımı gönderiyor, perdelerin hışırdamasına ve fısıldamasına neden oluyor. En azından fısıltı sesini çıkaranın bu olduğunu düşünüyorum ama gidip bakmaya korkuyorum.

O kadar gergin ve sinirliyim ki, koluma bir sinek konduğunda çılgık atıyorum.

İletişim kurmak için çaresiz, Aidan'a bir mesaj gönderdim.

Seni özledim.

O kadar uzun süre cevap vermiyor ki, hiç cevap vermeyeceğini düşünüyorum. Ama sonra kalbimin yerinden fırlamasına neden olan küçük bir zil sesiyle mesajı geliyor.

Ben de seni özledim.

Yanında beyaz bir tavşan emoji'si gönderiyor. Garip bir nedenden dolayı, bu gözlerimi yaşartıyor.

Ben de gelebilir miyim?

Bu sefer cevabı anında oldu.

Hala o yüzüğü takıyor

musun? Hayır,

takmıyorum.

Bana cevap vermeden hemen önce mi çıkardın?

Kahretsin. Bu adam neden bu kadar çekilmez derecede zeki olmak zorunda?

Lütfen, Aidan. Seni görmem gerek.

Lütfen. Üzgünüm, tavşancık.

Dudaklarımı ısırarak ekrana bakıyorum. Sesi pek üzgün gelmiyor. Belki de teklifi daha tatlı hale getirmeliyim.

Lütfen gelebilir miyim... Usta?

Telefonum sessiz kalıyor.

Acaba ona kalçalarımın ya da göğüslerimin bir fotoğrafını mı göndersem diye düşünüyorum ama bir erkeği onu görmeye gitmeme izin vermeye ikna edecek kadar iyi bir fotoğraf bulmak için umutsuzca bir dizi çirkin çıplak fotoğraf çekme düşüncesi beni daha önce olduğumdan daha da depresif bırakıyor.

Hayatımda bu noktaya nasıl geldim? Bana ne oldu böyle?

Kapı çaldığında ve ön kapıyı açtığımda basamağı boş bulduğumda, geriye kalan tek mantıklı şeyin sarhoş olmak olduğuna karar veriyorum.

Eğer deliriyorsam, bunu ayıkken yapmam için bir neden yok.

"Kayla? Kayla canım, beni duyabiliyor musun?"

Gözlerimi açtığımda Fiona'nın yüzünde endişeli bir ifadeyle bana doğru eğildiğini görüyorum. Sabah oldu - görünüşe göre Pazartesi sabahı - ve ben oturma odasındaki kanepede sırtüstü yatıyorum, başım çatlayacak gibi ağrıyor ve ağzımın tadı kül gibi.

"Vay canına," diyor kıkırdayarak. "Çok güzel görünüyorsun. Hafta sonu küçük bir alem yaptın, değil mi canım?"

"Çiştten daha fazlasıydı." Doğruludum. Oda eğiliyor ve midem de onunla birlikte sallanıyor. Elimle ağzımı kapatıyorum ve yüksek sesle, kadınlara yakışmayan bir geçirme çıkarıyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Oh, evet, her şey muhteşem. Kesinlikle birinci sınıf."

Dudaklarını büzüyor ve bana onaylamayan bir bakış atıyor. "Alaycılığın sana hiç yakışmadığını söylemeliyim."

"Beni biraz rahat bırakmanız gerekecek. Yakın zamanda beynimin kaybolduğunu fark ettim. Daha da kötüsü, muhtemelen uzun süredir kayıp olduğunu fark ettim."

"Beyninde hiçbir sorun yok canım. Şimdi o koltuktan kalk ve kendini topla. Seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum."

"Üzölmüyorum," diye mırıldanıyorum, yaptığının tam olarak bu olduğunu bilerek.

Fiona uzaklaşmak için döndüğünde, "Senden kişisel bir tavsiye istesem sorun olur mu?" diye sordum.

Şaşırmış bir şekilde bana döndü. "Tabii ki. Ne oldu?"

Nefes veriyorum ve ellerimi saçlarımla arasında gezdiriyorum. Eğilip kollarımı kalçalarıma dayıyorum ve düşüncelerimi toparlarken halıya bakıyorum. "Biri sana alan açtığını söylediğinde, ama sen o alanı istemediğinde vermeye çalışıyorlar, bununla nasıl başa çıkıyorsunuz?"

"Yani bir kapıyı kapattılar ama siz açılmasını mı istiyorsunuz?"

Başımı sallıyorum, bu imge hoşuma gidiyor.

Bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdığımda, onunki yumuşak ve sempatikti. Nazikçe, "Sevgili kızım. Kapıyı sen çal."

Tam o sırada kapı çaldı.

Fiona gülümser. "Ya da sen zili çal. Ben bakarım."

Dönüp uzaklaştığında arkasından sesleniyorum, "Orada kimse olmayacak!"

"Kim bilir," diyor, sanki özel bir şakadan hoşlanıyormuş gibi kıkırdıyor. Odadan ayrılır. Birkaç dakika sonra başını sallayarak geri döner.

"Haklıymışsın. Orada kimse yoktu." Durakladı, anlamlı anlamlı bana baktı. "Görebildiğim kadarıyla,

Her neyse."

İnliyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. "Tamam. Sen kazandın. Ruh çağırma seansını yapacağız."

Kapı zili tekrar çalıyor. Televizyon açılır, sesi gümbür gümbürdür. Koridordan, armatürlerden birinde patlayan bir ampulün belirgin sesi geliyor.

Fiona kasvetli bir şekilde, "Bence bu çok iyi bir fikir," diyor.

Sevgili Dante,

Tavsiyen için teşekkür ederim. Yine de söylemeliyim ki, çok baktandı.

"Sen fırtınasın. Gök gürültün ve şimşeğin sana ne söylüyor?" Bunun gerçekten yardımcı olması mı gerekiyordu? Çünkü değildi.

Lütfen kabalığımı bağışlayın ama hayatım parçalanıyor. Düzeltiyorum, çoktan dağıldı. Sadece kırık dökük parçaların arasında dolaşiyor, tozu dumana katıyor ve ayaklarımı cam kırıklarıyla kesiyorum.

Bu arada, yıldızları ve tekerlekleri döndüren aşkla ilgili tüm o şey neydi? Çok kafa karıştırıcıydı. Aslına bakarsan, tüm mektupların kafa karıştırıcıydı. Benden ne istediğini, neden mektup arkadaşısı olmamız gerektiğine karar verdiğini ya da beni nasıl bulduğunu hâlâ bilmiyorum.

Artık neyin gerçek olup neyin olmadığını pek bilmiyorum. Bu mektupların gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum. Belki de bir akıl hastanesindeki kilitli odamda duvara bakıp tüm bunları kafamda canlandırıyorumdur? Belki de

Her neyse, nasıl hissettirdiğini. Sanki beni bir iskeleye bağlayan ipi bırakmışım ve şimdi a köpekbalıkları tarafından çembere alınmış, su sızdıran bir salın içinde denizde tek başıma sürükleniyormuşum gibi hissediyorum. Ve rüzgar şiddetleniyor. Ve yağmur yağmaya başlıyor.

Boğuluyorum, Dante. Boğuluyorum.

şu anda gerçekten ihtiyacım olan şey bir can yeleği. Kayla

Fİona bana dolunayın yarın gece olduğunu, bu yüzden seansı hemen yapabileceğimizi söyledi.

Bu kadar çabuk halledebildiğimiz için şanslı olduğumu söylüyor.

Kendimi şanslı hissetmiyorum. Lanetli hissediyorum. Ancak bunu yüksek sesle söylemiyorum çünkü kaderi bunu kanıtlaması için kışkırtmak istemiyorum.

O günün geri kalanını ve ertesi günü yüksek bir endişe içinde geçiriyorum, sık sık sol elime bakıyorum. Her seferinde alyansımın hala yüzük parmağında olduğunu görüp şaşıyorum.

Aidan, mesajına cevap vermeden hemen önce çıkardığımı tahmin ettiğinde haklıydı. Ona bir daha yalan söylemeyeceğim, bu yüzden yaratıcı olmak zorundaydım. Ama bana cevap vermeyince tekrar taktım ve hâlâ nedenini anlayamıyorum.

Ona asla itiraf etmesem de, o yüzüğü çıkardığımda bir şeyler yanlış geldi.

Sanki evin kendisi korku dolu bir nefes çekmiş gibiydi.

Açıkçası bu benim abartılı hayal gücümün bir ürünü, ama öyle hissettim. Geçtiğimiz birkaç ay içinde ev sadece bir ev olmaktan çıktı.

Sızdıran bir çatının altındaki odalar topluluğu. Fiziksel olarak hissedebildiğim bir varlığa büründü.

Bu evin bir nabızı var ve karanlık kalbi benim için atıyor. Sanırım bir şey istiyor.

Sanırım bana bir mesaj göndermeye çalışıyor.

Bir mavi alakarga daha ofisimin penceresinde intihar etti. Sembolik olduğunu düşündüm ve internette ölü bir mavi alakarganın anlamına baktım. Evet, artık o kadar çaresizim ki yardım için internete başvuruyorum. Her neyse, bu özel kuşların güçlü ruhani çağrışımları olduğu ve Amerikan yerlileri tarafından genellikle tanrılardan gelen haberciler olarak görüldüğü ortaya çıktı. Birini görmenin iyi şans getirmesi beklenirmiş.

Tabii ölü değilse, bu durumda sorunlarınızdan kaçtığınız anlamına gelir.

Keşke daha hızlı koşabilseydim.

"Merhaba, Kayla. Seninle tanışmak çok güzel. Ben Claire."

Açık kapı aralığında durup Fiona'nın kız kardeşine bakıyorum ve çift görüyor olmalıyım diye düşünüyorum. Yanaklarındaki gamzelere kadar tıpatıp birbirlerine benziyorlar. Aynı kısa gri saçlar, aynı parlak mavi gözler, aynı güçlü bacaklar ve neşeli bir gülümseme.

O kadar benziyorlar ki, ürkütücü. Fiona bir gün hastalansa ve Claire'i onun yerine evi temizlemeye gönderse, bunu asla bilemezdim. Aralarındaki tek fark Claire'in siyah bir spor çantası, Fiona'nın ise bir şemsiye taşıması.

"Ben de memnun oldum. Lütfen içeri gelin."

Çiftin fuayeye girmesi için kenara çekiliyorum, sonra da kapıyı akşamın fırtınasına karşı kapatıyorum. "Bana bir ikizin olduğunu söylememiştin, Fiona."

Damlayan şemsiyesini konsol masasının yanındaki sehpaye bırakıyor ve gülümsüyor. "Biz ikiz değiliz."

"Beni kandırabilirdin."

Claire onun saçlarını okşar. "Saçmalama. Ben ondan çok daha güzelim."

Birbirlerine sevgiyle bakıyorlar, sonra da birbirlerine uyan mavi yün paltolarını senkronize hareketlerle çıkarıyorlar. Fiona iki paltoyu da alıp koridordaki dolaba asarken, Claire bana dönüp merakla aşağı yukarı bakıyor.

"Ne?" Tişörtümde leke ya da dişlerimde ıspanak olup olmadığını merak ederek endişeyle soruyorum.

Gülümsemesi nazik. "Fiona bana senden o kadar çok bahsetti ki, şimdiden eski arkadaşmışız gibi hissediyorum."

"Dürüst olmak gerekirse şu anda birkaç arkadaşla ihtiyacım var. Hayatım oldukça kaotik."

Kıkırdıyor. "Merak etme canım. Emin ellerdesin. Dört yaşımdan beri ruhlarla iletişim kuruyorum, bu yüzden bunun ne istediğini göreceğiz ve onu hemen yoluna koyacağız."

Bu zavallı kadının hayatı boyunca ölü insanlarla konuşmuş olmasına duyduğum şaşkınlığı atlayarak, "Harika. Bana musallat olan ruhların erkek olması dışında." Gülüşüm gergin. "Bunu söylediğime inanamıyorum."

"Ah, evet, affedersiniz. Bu gece gerçekleştirmem gereken iki seans daha var ve detaylar karıştı."

"İki mi?" Şaşkınlıkla tekrarlıyorum.

Eliyle tavanı işaret ediyor. "Dolunay benim için çok yoğun bir zaman. Gündönümlerini ve ekinoksları da unutun! Onlar için bir yıl öncesinden yer ayırttım."

Yüz ifademi gördüğünde, "Deneyimli medyumlar çok talep görüyor. Ölen ve Öteki Taraf'a geçmeyi reddeden insanların sayısına inanamazsınız."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum ama çılgınca da olsa kibar bir cevabı hak ettiğini düşünüyorum. "İşlerin iyi gittiğini duyduğuma sevindim."

Fiona geri döner ve Claire'e sorar: "Başlamadan önce bir şey hissedip hissetmediğine bakmak için evi taramak ister misin?"

Claire başını sallar. "Buna gerek kalmayacak. Şimdiden çok güçlü bir enerji alıyorum." Koridoru işaret ediyor. "Aşağıda ne var?"

"Benim ofisim. Ve kocamın."

O ve Fiona anlamlı bir bakış paylaşırlar.

"Bana ikiz telepatisi yapamazsınız. Zaten yeterince korkmuş durumdayım. O bakış ne içindi?"

Claire, "Seni telaşlandırmak istemem canım ama..." diyor. Tereddüt ediyor, sanki acilen en yakın tuvalete koşması gerekiyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor.

Yüce Tanrım, daha da kötüleşirse çatıya çıkıp kendimi aşağı atacağım.

"Devam et."

"Bence seansı kocanızın ofisinde gerçekleştirmeliyiz."

Uzaktan gelen bir gök gürültüsü camları tıkırdatıyor. Tabii ki tam o anda olacaktı çünkü

Lanet olası hava delirdiğimi görmek istiyor.

"Neden?"

O ve Fiona yine o tuhaf bakışı paylaşıyor. "Çünkü ruhun orada olmasını istediğini hissediyorum."

Birbirimize bakıyoruz. Bir süre kimse bir şey söylemedi. Sonra ben, "Claire, şimdi sana bir şey soracağım ve bana karşı tamamen dürüst olmanı istiyorum" diyorum.

"Evet?"

"Bu saçmalık mı?"

"Oh, hayır, canım," diyor şiddetle, başını sallayarak.

"Seni temin ederim, bu saçmalıktan çok uzak bir şey."

Gerçekliği kavrayamadığımın bir başka kanıtı olarak, en uzak ve en uzak kelimeleri arasındaki fark hakkında kendimle tartışarak bir an geçiriyorum. Sonra iç çekiyorum ve vazgeçiyorum.

"Tamam. Seansı Michael'ın ofisinde yaparız. Ama eğer Geçmiş Noel'in Hayaleti ortaya çıkarsa, onu en yakın ağır cisimle kırıp sopalarsam bundan ben sorumlu tutulmam. Hadi şu işi bitirelim."

Dönüp koridorda yürüyorum, arkamdan gelen ayak seslerini dinliyorum ve ruh çağırma seansı sırasında şarap içmenin kötü bir ruhani görgü kuralı olup olmayacağını düşünüyorum.

Bu iş bitmeden önce içkiye ihtiyacım olacakmış gibi bir his var içimde.

Ofisin kapısını açıyorum ve ışıkları yakıyorum. Fiona ve Claire'in geçmesi için kenara çekildiğimde odanın ne kadar soğuk olduğunu fark ediyorum. Sanki derin dondurucu gibi.

Titreyerek, "Sıcaklık için kusura bakmayın." diyorum.

Claire beni görmezden gelerek etrafta dolaşıyor, Fiona ve ben izlerken etrafa bakıyor. Çantasını bir masanın üzerine bıraktı.

ara sıra sandalye ve yanındaki yuvarlak masayı işaret ediyor. "Bunu odanın ortasına taşıyabilir miyiz?"

"Buna ne için ihtiyacımız var?"

"Yuvarlak bir masa en elverişli olanıdır."

Neye elverişli olduğunu sorma zahmetine girmiyorum çünkü resmen Tımarhane'ye geldik. Roma'dayken falan.

Fiona ve ben masayı taşıırken, Claire spor çantasını açıyor. İçinden siyah bir bez çıkarıp silkeliyor ve üzerine bir şeyler mırıldanıyor. Büyü olduğunu varsaymak zorundayım. Örtüyü masanın üzerine örtüyor, her tarafı yere eşit olacak şekilde ayarlıyor, sonra çantaya geri dönüyor ve masanın ortasına koyduğu üç beyaz mumu çıkarıyor. Ardından küçük bir kâse dolusu paketlenmemiş çikolatayı mumların yanına yerleştiriyor.

"Çikolata ne için?"

Claire sanki çok açılmış gibi, "Ruh için bir yiyecek sunusu," diye yanıtlıyor.

Bu saçmalığa biraz mantıkla karşı koymaktan kendimi alamıyorum. "Gerçek bir ağzı yoksa nasıl yemek yiyecek?"

"Ah, ama ruh gerçek bir ağzı olmadığını bilmiyor, değil mi?"

Fiona'ya baktığımda omuz silkiyor. "İnançsızlığını biraz askıya almanın sana zararı olmaz, canım."

"Bir galon Cabernet de bana zarar vermez" diye mırıldandım.

"Seans sırasında bir şey yemek ya da içmek yok!" diye azarlıyor Claire mumları yakarken. Gözlüklerinin kenarından bana sert bir bakış gönderiyor. "Ve mücevher de yok. Bunların çıkarılması gerekecek." Çenesini alyansıma doğru salladı. "Takıyor olabileceğin diğer her şeyle birlikte. Ayrıca

elektronik cihazları kapatın lütfen. Fiona, ışıkları kısarmısın?"

Fiona'nın tepe lambasını kapatıp lambaları açık bırakmasını bekliyorum ama ikisini de öldürüyor ve odayı sadece masadaki mumların titrek ışığıyla kırılan bir karanlığa gömüyor.

Uzaktan gelen gök gürültüsü sesi gökyüzünde tekrar yuvarlanıyor, bu sefer daha yüksek sesle. Ani bir rüzgâr dışarıdaki ağaçların arasından uğulduyor. Yağmur camlara vuruyor, gümüşü gözyaşları gibi aşağı kayıyor.

Claire ürkütücü bir hava yaratmak istiyorsa, bunun için daha iyi bir gece seçemezdi.

"Herkes bir sandalye çeksin," diyor ve masanın üzerine bir kâğıt ve kalem koyuyor.

Michael'ın masa sandalyesini çevirip oturuyorum. Fiona odanın bir köşesinden bir yan sandalye çekip solumdaki yerini alıyor. Claire arada bir sandalyeyi itiyor, spor çantasını koltuktan çıkarıyor ve yere koyuyor. Sonra sandalyeye yerleşiyor ve bana bakıyor.

"Canım?"

"Evet?"

"Yüzüğünü çıkarman gerek."

"Ah, doğru ya. Özür dilerim." Yüzüğü parmağımdan çıkarıp kot pantolonumun arka cebine sokuyorum.

Claire memnuniyetsiz görünüyor. "Senin vücudunda olamaz.

Belki masanın üzerine koyabilirsiniz?"

Bunun neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum ama var olmayan ve bana musallat olmayan hayaletin ne istediğini öğrenme olasılığını mahvetmek istemiyorum, bu yüzden

alyansımı cebimden çıkarıp Michael'ın masasındaki kurutma kağıdının üzerine koydum.

Ölüm haberinin olduğu katlanmış gazetenin hemen yanında.

Yüzü, o korkunç başlığın altından siyah beyaz bir şekilde bana bakıyor.

Yerel bir adam boğuldu.

Kalbim çarparak, yüzüğü dikkatlice resmine götürüyorum. Sonra yüzünün üzerine gelene kadar itiyorum. Nedenini bilmiyorum ama doğru hissettiriyor. Geri çekildiğimde, sanki gözlerinden biri altın çemberden dışarı bakıyor ve her hareketimi takip ediyor gibi görünüyor.

Sinirle masaya dönüp yerime oturuyorum. Terleyen avuçlarımı kot pantolonuma siliyor ve içimde biriken önseziden kurtulmaya çalışıyorum.

"Herkes ellerini önündeki masanın üzerine düz bir şekilde koysun lütfen."

Fiona ve ben Claire'in talimatlarına uyuyoruz. Sonra o da aynısını yapıyor, sırayla her birimize bakıyor, tavrı kasvetli ve sesi alçak.

"Başlamadan önce bir uyarıda bulunmak istiyorum. Ruhların sağı solu belli olmaz. Ne olursa olsun, soğukkanlılığınızı koruyun. Sessiz kalın. Ayağa kalkarak enerji çemberini bozmayın. Temas kurma niyetimizi belirterek ve ruhu masada bize katılmaya davet ederek başlayacağım. Eğer ruh davetimizi kabul ederse, kapıya vurma ya da musluk sesi gibi garip sesler duyabilirsiniz. Başlamak için ruha evet ya da hayır soruları soracağım ve uygun olduklarını kanıtlarlarsa, onlara ne istediklerini soracağım. Benim aracılığım ile iletişim kurabilirler, elimle bu deftere bir şeyler çizebilir ya da sesimi kullanarak doğrudan sizinle konuşabilirler."

Hay sikeyim. Eğer ölü bir adamın bu yaşlı kadın aracılığıyla konuştuğuna tanık olursam, bir daha asla aklım başıma gelmez.

Şimdi korkmuş bir halde yutkunuyorum ve titremelerini durdurmak için ellerimi masaya daha sıkı bastırıyorum. Ama işe yaramıyor.

"Seans bittiğinde ve sorunuz kalmadığında, ruha geldiği için teşekkür edeceğim. Sonra ışıkları açıp neler olduğunu tartışabiliriz. Hazır mısın, Kayla?"

Kendimi hiç hazır hissetmesem de başımı sallıyorum. "O zaman başlayalım."

Claire gözlerini kapatır. Yüzünü tavana doğru eğerek kısık bir sesle şöyle der: "Bu gece dolunayın altında ruhlar dünyasından rehberlik almak için toplanıyoruz. Yakınıımızdaki tüm ruhları çemberimize katılmaya davet ediyoruz. Lütfen varlığınızı belli edin."

Aşağıdaki sessiz duraklama tüm varlığım boyunca yaşadığım en uzun duraklama. Sadece altmış saniye sürüyor olabilir ama sanki bir ömür gibi geliyor. Nabzım hızlanıyor. Nefesim sığlaşıyor. Dişlerim takırdamaya başlıyor. Başım dönüyor, midem bulanıyor ve inanılmaz derecede üşüyorum.

Hiçbir şey olmayınca Claire tekrarlar, "Yakındaki tüm ruhları çemberimize katılmaya davet ediyoruz. Lütfen varlığınızı belli edin. Bizimle misiniz? Bize bir işaret verin."

Michael'ın çerçeveli üniversite diploması duvardan kayar ve takırdayarak yere düşer.

Nefesim kesildi. Kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu. Donmuş bir şekilde oturuyorum, sırtım dimdik, gözlerim kocaman ve kırpmadan. Çarpan kalbim vücudumda hareket edebilen tek kas.

"Sakin ol," diyor Claire sessizce, gözleri hâlâ kapalı.

Sakin değilim. Bir daha asla sakın olamayabilirim. Sakinlik, ayak parmakları kumda ve elinde bir daiquiri ile güzel plaj tatilleri yapan insanlar içindir, ölü kocalarının mezarın ötesinden uzandığına dair kanıt bulma tehlikesiyle karşı karşıya olan insanlar için değil.

Hiç sakın değilim, patlamak üzereyim.

Bir gök gürültüsü beni yerimde zıplatıyor. Bunu, gecenin siyah gökyüzünde beyaz bir ateş yakan bir şimşek çıtırtısı izliyor. Oda kısa bir süreliğine teatral bir parlaklıkla aydınlanıyor, sonra Cadılar Bayramı'nda çocukları dehşete düşürmek için tasarlanmış bir karnaval lunaparkı gibi tekrar kafa karıştırıcı karanlığa gömülüyor.

"Ruhlar," diyor Claire, "bize katıldığınız için teşekkür ederiz. Birden fazla mı varsınız? Lütfen cevap vermek için masaya vurun. Evet için bir kez, hayır için iki kez."

Dışarıdaki rüzgar artar. Odadaki sıcaklık birkaç derece daha düşer. Yağmur, dolu gibi bir sesle pencere camlarını dövüyor.

Ve kalbim. Tanrım, zavallı kalbim kanlı bir çığlık atıyor, çünkü odanın içinde iki yüksek sesli vuruşun kusursuz sesi yankılanıyor.

"Sizden biri o zaman," diye mırıldanıyor Claire. "Hoş geldin, ruh.

Varlığınızdan onur duyuyoruz."

Nefes alış verişiyle birlikte sesi de yavaşladı. Bir tür transa girmiş gibi görünüyor.

Transın zıttı neyse, bana olan da o. Altıma işemek üzereyim. Sahip olduğumu hiç bilmediğim sinirlerim uyandı ve çığlık atmaya başladı. Kusabilirim.

"Michael?" Fısıldıyorum, odanın içinde çılgınca bakınırken tüm vücudum titriyor. "Michael, burada mısın?"

Hiçbir şey olmuyor. Masaya vurulmuyor. Duvarlardan resimler düşmüyor.

Claire, "Ruh, bu odadaki insanlardan herhangi birini tanıyor musun?" diye sorar.

Tak tak.

"Onları hayattayken tanıyor muydun?"

Tak tak.

"Benim mi?"

Tak tak. Tak.

"Fiona mı?"

Tak. Tak.

"Kayla mı?"

Cevap veren tek vuruş o kadar güçlü ki, irkiliyorum ve inliyorum.

"İletmek istediğiniz bir mesajınız var mı?"

KNOCK!

Zorlu nefes alışımın sesi rüzgârdan bile daha yüksek. Şimdiye kadar, kontrolsüzce titriyordum.

Claire gözleri kapalı bir şekilde uzanır ve yanındaki masanın üzerinde duran kâğıt parçasını arar. Onu kavırıyor, kalemi buluyor ve fısıldıyor, "Söyle bize ruh. Mesaj nedir?"

Kalemi parmak eklemleri bembeyaz olacak kadar sıkı kavrayan Claire'in eli defterin boş sayfasının üzerinde geziniyor.

Fiona karşımda oturuyor, gözleri kapalı ve elleri masanın üzerinde. Sanırım şimdi gözlerimi kapatsam kalp krizinden anında ölürüm.

Çok korkuyorum, gözyaşlarına boğulmak üzereyim.

"Ruh, mesajın nedir?"

Saniyeler dakikalara dönüşüyor. Dışarıda fırtına şiddetleniyor. Üçümüz mum ışığında masada sessizce oturmuş, hiç gelmeyecek bir yanıtı bekliyoruz.

Hiçbir şeyin olmadığı uzun bir sürenin ardından Claire, "Soruyu yeniden ifade edeyim. Ruh, ne istiyorsun?"

Kalemi tutan eli geriliyor. Sonra seğiriyor. Sonra kontrolsüzce titremeye başlıyor. Claire'in ön kolunun hareket etmeye başlamasını, kısa aralıklarla kâğıdın üzerinde ileri geri sallanmasını dehşet içinde izliyorum.

Aniden kolu donar. Kalemi kağıda bastırıyor ve baştan sona hızlı bir şekilde bir kelime yazıyor. Kelime büyük harflerden oluşuyor, kağıda o kadar derin kazınmış ki bazı yerlerde alttaki sayfaya kadar yırtılmış.

İNTİKAM

Ani bir dondurucu hava akımı yanan mumları söndürüyor. Soğuk bir şey yanağıma değiyor, hayalet bir rüzgâr gibi.

Ya da hayalet parmaklar.

Avazım çıktığı kadar bağırdım ve odadan kaçtım.

Fiona ve Claire beni mutfakta buldular, bir köşede yere büzülmüş, sırtımı masaya dayamıştım. dolaplarım ve dizlerim çeneme kadar çekilmişti.

Etrafına bakınan Claire, "Neden tüm dolapları ve çekmeceleri açtın?" diye sorar.

"Buraya geldiğimde açtı." Gülüşümün sesi dengesiz geliyor. "Yerleşik hayalet böyle şeyler yapmanın çok komik olduğunu düşünüyor."

Kız kardeşler önce birbirlerine, sonra da bana baktılar. Claire nazıkçe, "Neden hepimiz masaya oturup sohbet etmiyoruz?" diye öneriyor.

"Sohbet kulağa harika geliyor. Şeytan çıkarma da öyle. Evimde lanet bir hayalet var!"

Fiona, "Evet, ama iyi tarafından bak. En azından sadece bir tane var."

İnliyorum ve alnımı dizlerime koyuyorum.

"Şimdi, şimdi, canım, umutsuzluğa kapılma. Bu aslında oldukça iyi bir haber."

"Bana bu doğaüstü felaketin neresinde iyi haber bulunabileceğini hatırlatır mısınız?"

Parlak bir sesle, "Artık ruhun ne istediğini biliyoruz!" diyor.

Başımı kaldırıp şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Anlaşıldığı kadarıyla ruh cinayet işlemek istiyor. Ve burada yaşayan tek kişi ben olduğum için, onun cinayet arayışının başlıca adayının ben olduğumu düşünüyorum."

Claire mutfak masasına bir sandalye çekerek, "Ruh kızgın ama öfkesinin sana yönelik olmadığını hissediyorum," diyor. Oturuyor, saçlarını okşuyor ve bir eliyle bluzunun önünü düzeltiyor. Yorgun görünüyor.

Ölü biri tarafından ele geçirilmek insanı gerçekten çok etkiliyor olmalı.

"Ama beni tanıyor. Bu ne anlama geliyor?"

"Evin sahibi sizsiniz. Burada onunla birlikte yaşıyorsun. Tabii ki o seni tanıyor."

Tekrar dehşete kapıldım. "Oh, Tanrım. Duştayken beni mi izliyordu?"

Fiona, "Bence burada büyük resmi kaçıyorsun, tatlım" diyor.

Bıkkınlıkla, "Hangisi?" diye sordum.

Kız kardeşinin yanına bir sandalye çekti ve oturdu. Ellerini kucağında kavuşturup gözlerinde şefkatle bana bakarak, "Eğer ruhun istediğini elde etmesine yardım edebilirsen, yoluna devam edecektir," diyor.

Claire'e bakıyorum, o da başını sallıyor.

"Cinayete suç ortağı olmamı istediğini mi söylüyorsun?"

"Ruh cinayetle ilgili hiçbir şey söylemedi. İntikamdan bahsetti ki bu da her türlü şekle bürünebilir."

Alnımı tekrar dizlerime koyuyorum ve sefil bir şekilde "Bunun olduğuna inanamıyorum" diyorum.

Her zaman pratik biri olan Fiona, "Ruhla tekrar iletişime geçmeliyiz" diyor.

Başımı kaldırdım ve ısrar ettim, "Başka bir ruh çağırma seansı yapmamın imkanı yok!"

Claire omuz silkiyor. "Sen bilirsin."

Daha da çaresizleşerek, "Yani bu kadar mı? Seçeneklerimiz tükendi mi? Bunu yok etmek için adaçayı ya da başka bir şey yakamaz mısın?"

Claire sanki ben aptalmışım gibi gülüyor. "Ah canım, bu bir efsane. Ruh, biraz parfümlü dumanla kovulabilecek sinir bozucu bir böcek değildir."

"Harika. Yani bir daha huzur istersem burayı satmak zorunda mıyım?"

"Tabii ruhunun musallat olduğu ev burası değilse." "Ne demek istiyorsun?"

"Belki de ruh size musallat olmuştur. Bu durumda, nerede yaşadığınızın bir önemi yok. O seni her zaman bulacaktır."

Ağzım bir karış açık ona bakıyorum. Sanki az önce en kötü haberi vermemiş gibi yine omuz silkiyor.

Sonra bir şey beni vurdu. "Vay anasını. Belki de ailemden biridir. Oh, Tanrım, bunu hiç düşünmemiştim!"

Claire ve Fiona tuhaf bakışlarından birini daha paylaştılar. Kendimi savunmaya geçmiş hissederek, "Michael olup olmadığını sorduğumda cevap gelmedi, bu yüzden o olmadığını varsaymak zorundayım. Değil mi?"

Claire'in duraklamasında garip bir şey var, sanki kelimelerini dikkatle seçiyor. "Hiçbir şeyi varsayamayız. Ailen ne zaman öldü?"

"Uzun yıllar. İkisi de." "O zaman onlar değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Şimdiye kadar sizinle temasa geçilmiş olması gerekirdi. Ruhlar Öteki Taraf'a geçip sonra bu boyuta geri dönemezler. Öteki Taraf'a yükseldiklerinde, bu varoluş düzlemi onlara kapalıdır. Temas kurabilecek tek ruhlar arafta kalanlardır. Şimdi, gel masaya otur. Yerde büzüşmüş halinize bakarken bile bacaklarıma kramp giriyor."

Bacaklarım titrese de ayakta durmayı başarıyorum. Onlara katılıyorum, Fiona'nın karşısına oturuyorum ve dirseklerimi masaya dayıyorum. Başımı ellerimin arasına alıp iç geçiriyorum.

Bir süre sonra Claire nazikçe, "Kayla, lütfen bana bak," der.

Başımı kaldırıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Sana yardım etmek istiyorum. İkimiz de istiyoruz." Fiona'ya bakıyor, o da başını sallıyor.

"Eğer başka bir seans yapmayacaksanız, işte size ne yapmanız gerektiğine dair önerim."

Durakladığında, "Dinliyorum." diyorum.

"Bu evin tarihini araştırın. Sizden önce burada kimlerin yaşadığını öğrenin. Belki bu hayaletin kimliği hakkında bir ipucu bulabilirsiniz. Eğer tanıdığınız biri değilse, daha önce burada yaşamış biridir."

"Bu mantıklı. Ancak seans sırasında ruhun beni hayattayken tanıdığını söylediğini unutuyorsun."

Bir elini havada küçümsercesine sallıyor. "Ben olsam bunu kanon olarak kabul etmezdim. Genellikle kafaları çok karışıktır."

Sadece ona baktığımda, kendini açıklıyor.

"Hayaletler biraz psikiyatrik rahatsızlıkları olan insanlara benzer. İllüzyonu gerçeklikten ayırt edemezler.

Bir ruh

Buraya hapsoldu, onu ışığa götürmek için bir rehber - isterseniz bir ruh rehberine- ihtiyacı var."

"Bekle. Şimdi de hayalet rehberi olmamı mı istiyorsun?"

Kaşlarını çatıyor. "Hayatının geri kalanında musallat olmayı mı tercih edersin?"

Yardım için Fiona'ya bakıyorum.

Sadece omuz silkiyor. "Ya öyle olacak ya da ofise dönüp tekrar deneyeceğiz."

"Yok artık. Bana dokundu." Tiksintiyle ürperdim. "Tanrım, etrafta dolaşan lanet bir hayalet olduğunu bile bile burada nasıl uyuyabilirim?"

"Bir süredir ortalıkta dolaşıyor canım." "Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?"

Kıkırdıyor. "Endişelendiğin şey buysa, henüz seni taciz etmedi."

Dehşete kapılmış bir şekilde ona bakıyorum. "Henüz mi?"

"Kimse kimseyi taciz etmiyor!" diye araya giriyor Claire, sinirlenerek. "Ruh sizi okşamak istemiyor, intikam almak için ona yardım etmenizi istiyor."

"Kimin için? Ne için?"

"Biraz araştırma yapın ve öğrenin."

Ona ters ters baktım. "Ya da hemen o ofise geri döner ve bu konuyu kapatırız" diyor. Saatine bakıyor. "Her iki durumda da, zaten programın gerisinde kalıyorum. Ne olacak?"

"Eğer yardım edebilirsem, bir daha asla o odaya girmeyeceğim." "Peki, bu kadar o zaman. Eğer fikrini değiştirirsen, bana bir arayın."

Ayağa kalkar. Fiona da onunla birlikte ayağa kalktı. Onlara teşekkür etmeden gitmelerine izin veremem, bu yüzden ayağa kalkıp Claire'i takip ediyorum.

Fiona koridordaki dolaptan paltolarını alırken.

Claire'in seans malzemeleriyle dolu spor çantası çoktan kapının yanında, paketlenmiş ve gitmeye hazır bir şekilde duruyordu. Ben psişik sıkıntılar içinde mutfakta yere yığılmışken eşyaları toplamış olmalılar.

Fiona döndüğünde, "Zaman ayırdığın için teşekkürler Claire. Minnettarım."

"Benim için bir zevk,
canım." "Sen de, Fiona."

"Kendine iyi bak, Kayla. Gelecek Pazartesi görüşürüz."

"Doğru. Tabii ondan önce intikamcı bir ruh tarafından öldürülmezsem."

Bana gülümsüyor, ki bu hiçbir şekilde yardımcı olmuyor. Onlar için kapıyı açıyorum. Claire eşiği geçmek üzereydi, ama durdu.

Fiona ve ben onun şaşkın bakışlarını takip ediyoruz.

Paspasın üzerinde, göğsüne dört siyah kayış dikilmiş parlak turuncu neopren bir yelek yatıyor. Kayışların ucunda plastik tokalar sallanıyor. Verandanın ışığında, yeleğin omuzlarındaki yansıtıcı yamalar göz kamaştırıyor.

Fiona, "Bu da ne böyle?" diyor.

"Bir can yeleği," diye fısıldadım, yeniden titremeye başlamıştım.

Kafası karışmış görünen Claire, "Verandanızda ne işi var?" diye soruyor.

"Mektup arkadaşımından istedim."

Bana bakıp hep bir ağızdan "Mektup arkadaşı mı?" diye tekrarlıyorlar.

"Evet." Destek için kapı çerçevesine tutunarak nefes nefese gülüyorum.

Fiona soruyor, "Bu neden komik?"

"Çünkü sanırım bana kimin musallat olduğunu buldum."

On dakika sonra üçümüz mutfak masasına geri döndük ve üst kattaki iç çamaşırı çekmecemden getirdiğim Dante'nin mektuplarını inceliyorduk. Claire diğer iki müşterisini iptal etmek için aramıştı, çünkü benim musallat olmam onun vazgeçemeyeceği kadar cazip hale gelmişti.

Görünüşe göre, bir hayaletin mezarın ötesinden posta ve kişisel yüzdürme cihazı getirmesi her gün olan bir şey değil.

"Olağanüstü," diyor Claire, masanın üzerine eğilmiş, aldığım ilk mektuplardan birine dikkatle bakarken. Kağıda dokunmamaya dikkat ederek sağ alt köşeyi işaret ediyor. "Bu kan olabilir gibi görünüyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama bir hayaletin kanı nasıl akabilir?"

"Olamaz." Bana baktı. "Ama başka birinin kanı olabilir."

"Ya da başka bir şeyin," diye ekliyor Fiona. "Belki de bir hayvanın."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu iğrenç. Neden hayvan kanına bulanmış bir mektup göndersin ki?"

Claire, "Belki de bir ipucudur." diyor.

Üçümüz de pas rengindeki lekeye bakıyoruz. Dışarıda fırtına evi dövmeye devam ediyor. O kadar şiddetli yağıyor ki, artık dolu sesi değil, çatıda sürekli bir yaylım ateşi varmış gibi geliyor. Rüzgar aç kurt sürüsü gibi uluyor.

Claire mektubu bir köşesinden tutup ters çeviriyor ve tekrar dikkatlice yere bırakıyor. "Gerekirse sonsuza kadar beklerim," diye yüksek sesle okuyor. "Aradığı intikama gönderme yapıyor olmalı. Bu hayalet intikamını almasına yardım etmen için seni bekliyor."

"Ama duygularıyla ilgili başka saçmalıklar da var," diyor Fiona, başka bir mektubu göstererek. "Bu ne anlama geliyor olabilir?"

"Belki de bana aşık olmuştur. Oldukça sevimliyim."

Fiona ve Claire yüzlerinde aynı şüphe ifadesiyle bana bakıyorlar.

"Bu bir şakaydı, çocuklar. Sheesh."

"Bu ciddi bir durum," diyor Claire onaylamayarak. "Eğer bu ruhun Öteki Taraf'a geçmesine yardım edemezsek, sonsuza dek arafta sıkışıp kalması bizim suçumuz olacak. Bu duruma hak ettiği saygıyı gösterelim."

Ortopedik ayakkabı giyen bir medyum tarafından kendi musallatıma karşı doğru tutum konusunda azarlandığıma inanamıyorum, ama işte buradayız.

"Haklısın. Özür dilerim." Aramızdaki masanın üzerine yayılmış mektupları ve bir yanda duran zarf yığınının inceliyorum. "Neden hepsi hapisane damgalı? Sence bu da bir ipucu mu?"

"Ruhun hapsedildiğine inanması daha muhtemel. Mecazi anlamda öyle."

"Tamam, sıradaki soru: Bir hayalet nasıl kalem kullanabilir?"

Claire, "Ruhlar enerjilerini her türlü şekilde gösterebilirler" diyor. "Kalem gibi nesneleri kullanmak bunlardan biri, ama

telefon ve bilgisayar gibi elektrikli cihazları da kontrol edebilirler."

"Ya da kapı zilleri," diye hatırlatıyor Fiona.

"Kesinlikle," diye katılıyor Claire. "Çevrelerini manipüle etme konusunda son derece becerikliler. Yeterince güçlüyse, hava durumunu bile etkileyebilirler."

Dışarıda kükreyen fırtınayı dinliyorum ve Dante'nin bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum.

"Ama madem enerjiyi ve nesneleri kontrol edebiliyor, neden gidip intikamını kendisi almıyor? Bana neden ihtiyacı var? Düşmanının kafasına bir piyano indiremez miydi?"

"Bir kere, düşmanının kim olduğunu hatırlamıyor olabilir."

Şaşkınlıkla ona baktığımda Claire şöyle diyor: "Arafta sıkışıp kalmak son derece kafa karıştırıcı. Aslında, senin hayaletin büyük ihtimalle öldüğünü bile bilmiyor."

"Bunu ona zaten söyledim," diyor Fiona.

"Yani hatırlamasına yardım etmem için bana ihtiyacı var." Mektuplara tekrar bakıyorum. "Neden ona öldüğünü söyleyemediğimi bana hatırlatır mısın?"

Claire, "Bu onu sadece daha da inkâra sürükler," diye yanıtlıyor. "Onu tamamen yabancılaştırma riskini alırsınız. Biri size öldüğünüzü söylese tepkiniz ne olurdu?"

Homurdanıyorum. "Elbette dostum, sen de yadigâr bir domatessin."

"Kesinlikle. Onu gerçeğe doğru nazıkçe ikna etmeliyiz. Gerçeğe kendi başına ulaşmalı. Bu tıpkı bir çocuğun okumayı öğrenmek için attığı adımlar gibidir. Önce alfabe gelir. Sonra kısa, kolay kelimeler öğrenirler. Kedi. Köpek. Ağaç. Sonra bu kelimeleri basit cümleler halinde bir araya getirirler,

Shakespeare'i yutuyorlar. Anlama çok adımlı bir süreçtir. Hepsi bir anda gerçekleşmez."

"Ama en başta arafta nasıl sıkışıp kaldı ki? Beden öldüğünde ruh neden otomatik olarak yoluna devam etmiyor?"

"Normalde öyle yaparlar. Ama bazen nereye gideceklerini şaşıyorlar. Üçüncü boyutun yoğun gerçekliği gezegenimizin yerçekimiyle birleşince, zamansal olmayan bir varlık için işler oldukça karmaşık hale gelir. Buna bir de yarım kalmış işlerinin yarattığı duygusal sıkıntıyı eklerseniz, ortaya kafası karışık ve huysuz bir kayıp ruh çıkar."

Sertçe nefes veriyorum ve "Hayaletler çok bakımlıdır" diye mırıldanıyorum.

Fiona sanki bu çok anlamlı bir sözmüş gibi kıkırdıyor. "Gerçekten."

Sandalyeme geri oturup kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve kafamdaki her şeyi gözden geçirirken mektupları tekrar inceliyorum. "Özetlemek gerekirse, yapmam gereken şey bu ruhu artık hayatta olmadığını ve Öteki Taraf'a gitmesi gerektiğini kabul etmesi için ikna etmek."

"Aynen öyle," diyor Claire, gülümseyerek.

"Ona öldüğünü söyleyemezsem bunu tam olarak nasıl yapacağım?"

O ve Fiona yüklü bir bakış paylaşıyor, sonra usulca şöyle diyor: "İnsanlara ışık verirsiniz, kendi yollarını bulurlar."

Belirsizliği karşısında sinirlenerek ekşi bir sesle, "Tabii, ben de tavana doğru rastgele aralıklarla "Işığa doğru git!" diye bağırmaya başlarım, ne dersin?" dedim.

"İçgüdülerine güven," diyor Fiona yatıştırıcı bir şekilde. "Bir şeyler düşüneceksin. Sadece onun kimliğini keşfederek bile savaşı yarı yarıya kazanmış oldun."

"Ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum! Sadece adını biliyorum!"

Mektuplardan birinin üzerindeki imzasını gösteriyorum, o tanıdık karalamayı.

Dante.

Fiona ve Claire garip ikiz-telepati sessizliği içinde yine birbirlerine bakarlar.

"Yemin ederim, eğer bunu yapmayı bırakmazsanız bir yerinizi kıracağım" dedim.

Fiona, "Neden adını araştırarak başlamıyorsun?" diye soruyor.

Bir süre sonra isteksizce kabul ediyorum, "Fena fikir değil. Dante hakkında bilgi almak için dedektif arkadaşımı aramayı düşünüyordum." Gülüşüm küçük ve zayıf. "Gerçi bu onun hayalet olduğunu öğrenmeden önceydi."

Claire tekrarlıyor, "Dedektif arkadaş?"

"Michael'ın kazasından sonra beni sorgulayan polis departmanından bir adam."

Tepedeki ışıklar titriyor. Hepimiz tavana bakıyoruz. Alçak bir elektrik vızıltısı odayı dolduruyor, sonra ışıklar sönüyor. Saniyeler içinde geri geliyorlar.

Claire mırıldanıyor, "Evet. Kesinlikle doğru yöne gidiyorsun."

Eğildim ve fısıldadım, "Etrafta dolaşıp bizi mi dinliyor? Bu çok ürkütücü!"

"Kayla, odaklan."

"Cidden, bu hayalet konuştuğumuz her kelimeyi duyabiliyorsa neden bir seansa ihtiyaç duyduk ki?"

Fiona bana bakarak, "Her yerde varmış gibi görünüyor, değil mi?" diye sordu.

"Ben de bunu söylüyorum!"

Claire gözlerini kısmış tavana bakıyor. Kafasının içinde dönen dişlileri neredeyse görebiliyorum. Ona ne düşündüğünü sormadan yüksek sesle, "Ruh, hâlâ bizimle misin?" diye soruyor.

Koridorun sonunda bir kapı öyle bir kuvvetle çarparak kapanıyor ki, açık mutfak dolapları hafifçe sallanıyor.

Sıçradım ve nefesim kesildi.

Fiona mırıldanıyor, "Aman Tanrım."

Claire Fiona'nın elini tutuyor ve ısrarla, "Sanırım yaklaştık," diyor.

"Neye yakın?" Kafam karışmış ve telaşlanmış bir halde soruyorum. Claire, "Kayla, şu dedektifi ara" diye emretti. "Ne, şimdi mi? Saat sekizi geçti!"

"Belki geç saate kadar çalışıyordur. Eğer değilse, ona bir mesaj bırakın. Ödünç alabileceğim bir dizüstü bilgisayarınız var mı?"

"Evet, ofisimde. Ama-"

Claire düşüncemi tamamlamamı beklemeden ayağa fırlıyor ve aceleyle mutfaktan çıkıyor.

Arkasından bakarak, "Fiona, neler oluyor?" diye sordum.

Sakin bir şekilde cevap veriyor: "Claire'in bir atılımın eşiğinde olduğumuzu düşündüğüne inanıyorum."

"Atılım mı?"

"Ruha yardım ederken."

Dikkatle tavana ve artık sürekli yanıp sönen tepe ışıklarına bakıyorum. Bir dakika içinde Claire

dizüstü bilgisayarımı taşıyarak döndü. Önümdeki masaya koydu.

"Oh," diyor hırkasının cebinden bir şey çıkararak. "Bu bilgisayar kapağının üstünde duruyordu. Önemli olabileceğini düşündüm."

Nesneyi masanın üzerine bırakır.

Michael'ın 1937 D tipi bufalo nikeli. Gri trençkotlu adamın bana baktığı ağacın altında bulduğum. Daha sonra Aidan'ın evinin önünde arabamın ön panelinde bulduğum.

Bir çekmecenin içinde güvenle sakladığım.

Nefesim kesiliyor. Kalbim çarpmaya başlıyor. Vahşi bir rüzgâr mutfak pencerelerini sarsıyor. Sonra tavandan küçük metal bir nesne düşüyor ve takırdayarak madeni paranın yanındaki masaya iniyor. Bir an döndükten sonra durgunlaşıyor, yuvarlak kenarından ışık parlıyor.

Bu benim evlilik yüzüğüm.

nabzım hızla atarken ve içimde bir çığlık sıkışıp kalmışken, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde madeni paraya ve yüzüğe bakıyorum. Burada kaçırdığım son derece önemli bir şey olduğunu bilerek göğüs geçiriyorum.

Claire'e baktığımda sakın bir şekilde "Dedektifi ara" dedi.

"Yüzüğüm tavandan nasıl düştü?" diye fısıldadım.

"Dedektifi ara, Kayla. Fazla zamanımız yok." "Ne demek istiyorsun? Neler oluyor?"

Dışarıda fırtına güç kazanıyor. Yağmur camları ve çatıyı kırbaçlıyor. Gök gürlüyor ve şimşekler çakıyor. Sanki evin kendisi bir kasırganın ortasında duruyor ve yerden kopup uzaya fırlatılmak üzere.

Claire diğer cebinden cep telefonumu çıkardı. Masamdan almış olmalı. Bana doğru itti, "Aramayı yap!" diye ısrar etti.

Panikle telefonu elinden aldım. Mutfğa geçip, buzdolabının yanındaki açık çekmeceyi karıştırdım.

Bütün ıvır zıvırı sakladığım yerde. Dedektifin kartvizitini buldum ve titreyen parmaklarımla numarasını çevirdim.

Bir kadın cevap verir, sesi kısıktır. "Seattle Polisi, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Dedektif Roman Peters, lütfen."

Bir duraksama oldu, sonra "Onun arkadaşı mısınız hanımefendi?" dedi.

Ne garip bir soru. "Ne? Hayır. Hayır, bir süre önce bana yardım etti. Kocam bir kaza geçirdi ve benimle görüşüp kartını verdi. Onunla konuşmak istiyorum, lütfen. Acil bir durum."

Kafamı kaldırdığımda Claire ve Fiona'nın mutfak masasının yanında durduğunu, gülümseyerek ve başlarını sallayarak beni cesaretlendirdiklerini görüyorum.

Hattın diğer ucundaki kadın "Üzgünüm ama bu mümkün değil" diyor.

"Neden?"

"Dedektif Peters vefat etti."

O kadar telaşlıyım ki ne demek istediğini anlamıyorum. "Geçti mi? Yani başka bir departmana mı terfi etti?"

"Hayır, hanımefendi. O öldü. Ani kalp durması. Sizi onun yerine geçen Dedektif Brown'ın dahili numarasına aktarıyorum. Lütfen bekleyin."

Bir tık sesi duyuyorum, sonra kısa bir sessizlik. Sonra bir erkek sesi kaydı çalışıyor ve numaramı bırakmamı söylüyor.

Garip bir şekilde uyuşmuş hissederek bağlantıyı kesiyorum.

Fiona, "Peki, ne dediler?" diye soruyor.

"O öldü. Dedektif Peters öldü. Kalp krizinden öldü."

"Ne zaman?"

"Söylemedi. Ne fark eder ki?"

Claire sabırsızlıkla başını sallayarak dizüstü bilgisayarı açar ve güç düğmesine dokunur. İnternet tarayıcısını açar ve yazmaya başlar.

"Ne yapıyorsun?"

"İlçe kayıt bürosunu arıyorum. Sizden önce evin kime ait olduğunu öğrenmek için bu adresin emlak kayıtlarını kontrol edebiliriz." Bir dakika boyunca tıklıyor, sonra bir arama çubuğuna yazıyor. Sonra kaşlarını çatarak geri çekiliyor.

"Ne oldu?"

"Bu mülkün tapusu başkasının adına mı kaydedilmiş?"

"Hayır. Michael ve Kayla Reece olarak listelenmesi gerekiyor." Yaklaştım ve omzunun üzerinden ekrana baktım. "Sandy ve David Wainwright da kim? Bu evi Ocak ayında aldıkları yazıyor!"

Üst katta bir yerde başka bir kapı çarpıyor. Koşan ayakların sesini duyuyorum, sonra bir çocuğun kahkahasını.

Nefesim kesildi.

Yukarı bakarak, "Bekle. Küçük çocuk. Onu unutuyoruz. Eğer bu evdeki hayalet Dante ise... çocuk kim? Peki ya trençkotlu ve şapkalı adam? O bu işe nasıl dahil oldu?"

Claire ve Fiona'ya dönüp baktığımda yüzlerinde aynı üzüntü ifadesinin yanı sıra daha önce gördüğüm başka bir duygu daha vardı. Bunu Destiny'nin yüzünde de görmüştüm, ziyaret ettiğim medyum ayrılırken bana iyi yolculuklar dilemişti. Bu çok açık.

Yazık.

Sinirle, "Neden bana ö y l e bakıyorsunuz?" diye soruyorum.

Claire nazikçe, "Her şey yolunda Kayla. Korkmana gerek yok.

Korkacak bir şey yok canım." "Bu da ne demek oluyor?"

"Telefonu bana ver, canım."

"Neden?"

"Karakolu tekrar arayacağım." "Ne için?"

"Sanırım bilmen gereken bir şey var." "Ne gibi?"

"Telefonu bana ver."

Karşı konulmaz bir yanlışlık hissi beni ele geçiriyor. Bir adım geri çekiliyorum. Kanım buza dönüşüyor. Kollarımdaki tüm tüyler diken diken oluyor ve hiperventilasyona başlıyorum.

Dışarıdaki fırtına şiddetleniyor.

Claire telefonu sert elimden alıyor ve birkaç tuşa basıyor. Tanıdık bir kadın sesi odayı doldurduğunda, tekrar aramaya bastığını, sonra da sesi hoparlöre verdiğini fark ediyorum.

"Seattle Polisi, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Evet, iyi akşamlar hanımefendi. Lütfen bana Dedektif Peters'ın ne zaman öldüğünü söyler misiniz?"

Bir duraklama var.

Claire açıklıyor: "Arkadaşım biraz önce sizinle konuştu ve habere o kadar şaşırdı ki sormayı ihmal etti. Henüz yapılmadıysa cenazeye çiçek göndermek istiyor."

"Oh. Anlıyorum. Korkarım çiçekler için artık çok geç. Vefatının üzerinden altı ay geçti, neredeyse bugüne kadar."

Claire ona teþekkür ediyor, sonra bağlantıyı kesiyor. Sonra o ve Fiona gözlerindeki o korkunç acıma duygusuyla bana bakıp bekliyorlar.

Sanki çok uzaklardan kendi sesimi duyuyorum. "Bu imkansız. Yanılıyor. Kazadan sonra benimle görüştü. Bu sadece iki ay önceydi. İskelede benimle oturdu ve benimle röportaj yaptı!"

Claire üzgün bir şekilde, "Öyle olduğundan hiç şüphem yok," diyor.

Ellerim titremeye başladı. Tam bir nefes almakta zorlanıyorum. Bir adım daha geri çekiliyorum. Yardım için ona bakarak, "Fiona?" diyorum.

Yumuşak bir sesle, "Şunu anlamalısın canım, ruhlarla iletişim kurabilen çok az insan vardır," diyor.

Sesim yükseliyor. "Ne diyorsun sen? Bunun konuyla ne alakası var?"

Paniğimi görmezden gelerek o sakın, yatıştırıcı ses tonuyla devam ediyor. "Elbette medyumlar. Birkaç medyum da var ama çoğu sahte. Ayrıca şizofrenler, gerçekten anlamadığımız nedenlerden dolayı, muhtemelen değişen beyin kimyalarıyla ilgili bir şey olsa da."

Claire ekliyor, "Kediler de öyle."

"Evet, bu doğru. Kediler de hayaletleri görebilir." Duraksıyor. "Bazı üstün yetenekli çocuklar da öyle."

Üst kattan gelen bir çocuk kahkahası kalp atışlarımı hızlandırıyor.

Claire, "Ve diğer hayaletler de öyle. Gerçi birbirlerini böyle tanımıyorlar."

Aralarında bir ileri bir geri bakıyorum. "Pardon, ne dedin?"

Tepedeki floresan armatürün ampullerinden biri patlar. Hemen ardından bir diğeri patlar ve odayı keskin bir cam kırılma sesi ve yanık kabloların keskin kokusu doldurur. Soğuk bir rüzgâr ıslık çalarak bacadan aşağı iner ve ürkütücü bir şekilde bir ölüm perisinin çığlığını andıran tiz bir feryat koparır.

Dante'nin son mektubundan bir satır aklıma geliyor:

Fırtına sensin. Olan biten her şeyin kaynağı sensin.

Sonra Fiona'nın içeri girip alarmı çalıştırdığı gün bana söylediği bir şeyi hatırladım:

"Ruh kendini gösteren bir enerjidir. Bir şimşek çakana kadar güç toplayan bir elektrik fırtınasına benzer. Bir ruh üzgün olduğunda, o duygu-o enerji -fiziksel bir sonuca dönüşür. Dolayısıyla açık dolaplarınız ve çekmeceleriniz."

Ve şu ana kadar anlamaya başlamadığım bir şey daha var:

"Bu evde yaşayan ruhun çok öfkeli olduğunu söyleyebilirim."

Bunu söylerken bana bakışı sanki...

Sanki benim hakkımda konuşuyormuş gibi.

Bir örümcek ordusu gibi, soğuk bir korku tenimde geziniyor. Kısık sesle fısıldıyorum, "Hayır."

Fiona sessizce, "Evet canım. Korkarım öyle."

Bir bombanın patlayıcı gücüyle, kafamda yüzlerce farklı anı aynı anda patlıyor.

Michael'ın cenazesinin ertesi günü Fiona beni gördüğünde nasıl da şaşırmıştı. O tuhaf ses tonuyla nasıl da sormuştu, "Yani

evde mi kalacaksınız?"

Yas grubundaki herkesin, yıllar önce çocuğu kaçıırılan kadın Madison'ı nasıl görmezden geldiğini. Sanki benim dışımdaki herkes için görünmezmiş gibi çemberin içinde nasıl da tek başına oturuyordu.

Hippi gibi giyinen tamirci Eddie'nin nasıl cep telefonu olmadığını ve David Letterman'ın sadece bir terapist olduğunu düşündüğünü. Onu bulmaya gittiğimde, o terapistin var olmadığını.

Aradığım tüm çatı ustaları nasıl da geri aramadı.

Bahçeye çıktığımda güvenlik kamerasının sadece parazit kaydetmesi.

Medyumun kederli bir şekilde "Senin için dua edeceğim" demesi ne kadar da kader.

Zili çaldığımda annesi kapıyı açtı, etrafına bakındı ve sonra sanki kimse yokmuş gibi kapıyı kapattı.

Ölüm kartı. Aşıklar. Ters Sihirbaz, yanılsamalarımı bırakmam gerektiğini gösteriyor.

Dik duran Kılıç Onlusu derin yaraları, acı veren sonları ima ediyordu.

İhanet.

Fiona, "Gerçeklik basitçe bizim ona inandığımız şeydir. Her birimiz kendi gerçeklerimizi yaratırız, hayaletler bile."

Claire bu gece ilk geldiğinde, temas kurduğu ruha kendini düzeltmeden önce nasıl "o" diye hitap etti.

O kadar titriyorum ki ayakta zor duruyorum, fısıldıyorum, "İnsanlara ışık vererseniz, kendi yollarını bulurlar."

Fiona'nın bakışlarıyla karşılaştığımda gözleri yaşlarla parlıyor.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, sonra elimi ağızma götürüp hıçkırığımı bastırıyorum. Sonra Claire'den telefonu alıyorum, ıvır zıvır çekmecesine koşuyorum ve aradığım şeyi bulana kadar kalemleri, not kağıtlarını, paket menüleri ve pilleri çılgınca yere atarak bir şeyler çıkarıyorum.

Tamirci Eddie'nin kartviziti.

Daha önce fark etmemiştim ama kart kırılğan ve yaşlılıktan sararmış, mürekkebi yer yer dökülüyor. Sanki onlarca yıl önce basılmış gibi görünüyor.

Ki muhtemelen öyleydi.

Dışarıdaki şiddetli fırtınanın sesi beni neredeyse sağır ederken, numarasını çeviriyorum.

Bir adam açmadan önce telefon iki kez çalıyor. "Homefront Handyman, üç nesildir güçlü. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Titreyen ellerimle telefonu kavrayarak, "Eddie orada mı, lütfen?" diye soruyorum.

Kısa sessizliği şaşkınlık yaratıyor. "Ah, hayır. Bu Mark. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Lütfen, Eddie'yle konuşmaya gerçekten ihtiyacım var. Onu telefona verebilir misin? Buralarda mı?"

Bir duraksamadan sonra hattın diğer ucundaki adam "Bu bir şaka falan mı?" diye sorar.

"Telefonu ona ver!" diye bağıriyorum.

Ağır ağır iç geçiriyor. "Bakın hanımefendi. Normalde bu saatte açmam ama işler kesattı, ben de açtım. Beni pişman ettiniz. İyi geceler."

"Lütfen!" Çaresizce yalvarıyorum. "Eddie'yle konuşmalıyım! Onunla hemen şimdi konuşmalıyım!"

"Evet, bu biraz zor olacak hanımefendi, çünkü büyükbabam 1974'te öldü."

Tüm nefesim ciğerlerimi terk ediyor. Boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor. Tavandaki iki floresan ampul daha büyük bir gürültüyle patlıyor.

"Kayla."

Panik içinde dönüp baktığımda, Fiona bana Dante'nin zarflarından birini uzatıyor.

"İade adresindeki ismi oku," diyor nazıkçe. Nefes nefese kalarak elinden kapıyorum. "Dante Alighieri," diye bağıriyorum başımı sallayarak. "Onun adı Dante Alighieri! Ne olmuş yani?"

"Sadece bakma... gör."

Bakışlarımı zarfın sol üst köşesine geri çevirdiğimde, iade adresindeki tüm harfler şimdi hareket ediyor, birbirleriyle yer değiştiriyor ve kendilerini yavaşça başka bir şeye dönüştürüyorlar.

Gözlerimi hızla kırptırıp görüşümü netleştirmeye çalışıyorum. İşe yaramıyor. Harfler yanlara doğru hareket ediyor, üst üste biniyor ve sonra başka bir isme dönüşüyor.

Kalbimin dokusunda bir delik açan bir isim.

Aidan Leighrite.

Dante Alighieri, Aidan Leighrite'in anagramıdır.

Aklıma Destiny'nin salonunun duvarındaki çerçeveli Thoreau alıntısı geliyor: "Önemli olan neye baktığın değil, ne gördüğündür."

Kördüm. Gerçeği kabullenmeyi reddediyordum.

Her Şeye bakıyor ama hiçbir Şey görmüyor.

Gözyaşlarım yüzümden akarken zarfı bırakıp mutfaktan koşarak ıkıyorum. Michael'ın ofisinin kapısından içeri daldım ve hıkır a hıkır a ğlayarak masasının üzerine düştüm.

nnde Michael'ın resmi olan gazeteyi kaptım. Titreyen ellerimle sonuna kadar açıyorum. Gizlenmiş olan manşetin geri kalanını gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor.

Başlık, katlandığında göründüğü gibi Yerel Adam Boğuldu değil.

Haberin tam başlığı Yerel Adam Karısını Boğdu.

Kırışıklığın diğeri tarafından fotoğrafım bana bakıyor.

Cenaze günü Michael'ın mezarı başında durduğumu, bir kadının adımı hıkır a hıkır a söylediğini duyduğumu ve zeminin ayaklarımın altında kaybolduğunu hissederek mezar taşındaki ismin kocama ait olmadığını anladığımı görüyorum.

Bana aitti.

Her Şey bir anda geri geliyor. Zihnimin içindeki kilitli bir demir kapı kendini açıyor ve buz gibi siyah bir anı okyanusu içeri doluyor.

ığlık atıyorum.

Pencereler dışarıya doğru patlayarak milyonlarca jilet gibi keskin cam parçasına dönüşüyor ve bunlar anında fırtınanın içine çekilerek yağmurlu geceye sürükleniyor. şiddetli bir kasırğa elimdeki gazeteyi koparıyor ve odanın içinde çılgınca uçuşarak parçalara ayırıyor.

Fiona ve Claire ofisin kapısında durmaktadır. Mavi pijamalı, çıplak ayaklı küçük bir figür arkalarında dehşet içinde sinmiş, Fiona'nın bacaklarının arasından dışarı bakmaktadır.

Çimlerde görüp durduğum küçük sarışın çocuk.

Bana bir kez bakıp dehşet içinde çığlık atan çocuk.

Burada ailesi Sandy ve David Wainwright ile birlikte yaşayan çocuk, kocam hayatıma son verdikten bir ay sonra bu evi satın aldı.

Michael ölmedi.

Aidan öldü.

Michael onu öldürdü.

Beni öldürmeden hemen önce.

II

PURGATORIO

Mezarda bile her şey kaybolmuş değildir.
~ Edgar Allen Poe

FİONA

W

Kayla'ya hayaletlerin sadece anlatacak hikâyesi olan ruhlar olduğunu söylediğimde bu doğrudu. Ama

Hayaletlerle ilgili bir şey varsa o da güvenilmez anlatıcılar olmalarıdır. Özellikle de kendilerine bir hikaye anlatıyorlarsa.

Öldüğünü anlamak karmaşık bir iştir.

Arkamdan bir bağırış geldi. Sandy'nin koridorda son hızla bize doğru koştuğunu görmek için dönüyorum, gözleri geniş ve yüzü bembeyaz. Bacağıma yapışan Bennett annesini görünce gözyaşlarına boğuldu.

Onu kollarının arasına alır, göğsüne sıkıca sarar ve dehşet içinde odaya bakar. Rüzgârın uğultusu arasında bağırır: "Yataktan kaçtı. Tanrım, neler oluyor?"

"Onu yukarı götürün!" diye bağırır Claire.

Kâğıtlar uçuyor, fırtınanın etkisiyle havalanıyor, uçan kırık kuşlar gibi dönüyor. Parçalanmış pencerelerin yanındaki perdeler çırpınıyor ve dalgalanıyor. Çerçevesi fotoğraflar duvarlardan kopup yere çarpıyor. Kitaplar sanki bir silahtan ateşlenmiş gibi kitaplıktan fırlıyor. Bir ışık gösterisi patlak verir

Tavandaki ve lambalardaki patlayan ampuller odayı parlak beyaz kıvılcım yağmuruna tuttu.

Bu bir ses ve öfke gösterisi. Görünmez bir kalp kırıldığında ortaya çıkan görünür kaos.

"Biliyorum, zavalıcık," diye mırıldanıyorum, çılgınlığı izlerken. "Çok üzgünüm."

Kayla'nın birkaç dakika önce durduğu yer şimdi boş.

Sandy geldiği yoldan geri koşar, Bennett kucağında koridorda aceleyle ilerler. Üst kattaki David'e geri dönecekler ve Kayla Reece'in ruhunun nihayet evlerini terk edip etmediğini bildirmek için Claire ve beni bekleyecekler.

Ancak bir süre beklemeleri gerekebilir.

Hâlâ anlatılacak daha çok hikâye var.

AIDAN

K Neredeyse en başından beri Kayla'nın benim için olduğunu biliyordum. O gözler, biliyor musun? Çok Üzücü. güzel ama çok

Neden bu kadar üzgün olduğunu öğrenmek biraz zaman alacaktı. O zamana kadar ona babamdan, ne kadar kötü davrandığından bahsetmiştim. Annemi onun şiddet dolu öfkesinden korumak için neler yaptığımı.

Bu yüzden hapse girdiğimi.

Yaşım küçük olduğu için yargıç hoşgörölü davrandı. Annemin tanıklığı da, savunmanın o adamla cehennemde yaşadığımızı kanıtlamak için çağırdığı diğer tüm tanıklar gibi yardımcı oldu.

Ama yine de. Gerçekler gerçektir. Ben hüküm giymiş bir suçluydum. Yüksek sesle söyleyince hoş olmuyor.

Şaşırtıcı olan ne? Kayla bunun için beni hiç yargılamadı. Bana hiç farklı gözle bakmadı. "Barış" deyip çekip gitmek için her türlü sebebi varken bunun aramıza girmesine izin vermedi.

Zaten çok şey yaşadı. Üstüne bir de benim saçmalıklarına ihtiyacı yoktu.

Kocasının bir dahi olduğunu söylüyorlar. Zekice, sanki bu bir şeyi telafi ediyormuş gibi. Sanki bir açıklama ve bahane bir aradaymış gibi. Üniversitede önemli bir matematik profesörüymüş, süper bilgisayar gibi bir beyni varmış.

Önemli bir arızası olan bir süper bilgisayar.

Aslında iki tane. Biri paranoyak şizofreni, diğeri ise büyük bir ego.

Hasta olduğunuz halde bunu itiraf edemeyecek kadar narsist olduğunuzda ne olur biliyor musunuz?

İlaçlarını almıyorsun, olan bu. Evet. Sonra işler sarpa sarıyor.

Sonra da normalde kontrol altında tuttuğunuzda yapmayacağınız şeyleri yapmaya başlıyorsunuz. Örneğin, hükümetin ekranların arkasından sizi gözetlediğine inandığınız için evdeki tüm televizyonlara balyozla saldırmak gibi. Ya da aynı ikinci dereceden denklemi bir deftere tekrar tekrar yazıp karınıza bunun Tanrı'nın dili olduğunu ve aslında kılık değiştirmiş bir melek olan buzdolabı mıknatısının size dikte ettiğini söylemek. Ya da yerel marketin önünde durup içeri giren herkese brokolilerin aramızda saklanan uzaylılar olduğunu ve gezegeni ele geçirmeyi planladıklarını haykırmak.

Michael ve Kayla genç yaşta evlendiler. Hastalığı kötüleşmeden önce. Patlamalardan önce. Hastaneye yatmadan önce. Tüm para onun bakımı için harcanmaya başlamadan önce.

Karnına o kadar sert bir tekme atmadan önce, bebeklerini düşürmüş.

Uzaylı brokoli tarafından hamile bırakıldığını düşündü. Onu kurtardığını sanıyordu.

Bana bunu söylediğinde ağladım. Yıkıldım ve hüngür hüngür ağladım çünkü çok trajikti.

Sonra bana adamın ayrıldığımdan beri onu nasıl takip ettiğini anlattı ve gözyaşları çabucak kurudu.

Uzaklaştırma emri çıkartmasını istedim ama Kayla, yukarıda bahsi geçen tekme dışında -ki o da malum sebeplerden ötürü evliliklerini bitirmişti- Michael'ın yıllar önce ona sadece bir kez şiddet uyguladığını söyledi. Düşünlerinden bir gün önceydi. Küçük bir şey yüzünden kendini kaybetmiş ve onu kolundan yakalamıştı. Özür diledi ama bu onu sarstı.

Geriye dönüp baktığında, bunun beyninde bir şeylerin değiştiğine dair ilk işaret olduğunu söyledi. Her şeyin sonunda korkunç bir şekilde yanlış gideceğine dair ilk ipucu.

Onu suçlamazdım. İlaçlarını alıyor olsaydı, gerçekten suçlamazdım. Akıl hastalığı kendinize yaptığınız bir şey değildir. Bu bir seçim değil. Beyniniz kontrolünüz dışındaki kimyasallar tarafından sabote edilir.

Ancak sizin kontrolünüzde olan şey, sabotaja vereceğiniz yanıttır.

Tedavi planına bağlı kalamayacak kadar gururluydu. Hastalığıyla kendi başına başa çıkabileceğini düşündü. Kibrinden, iradesinin tek başına biyolojiyi fethetmeye yetecek kadar güçlü olduğunu düşündü.

Yanılıyordu.

Kayla bu küstahlığın bedelini ödedi. İkimiz de ödedik.

Ama ona mektubumda da söylediğim gibi, bu milyonlarca kez seve seve ödeyeceğim bir bedel. Bunu her gün yapmak zorunda kalsam bile.

Sonsuzluğun sonunda, kendi damarlarımı bir jiletle keser
ve mutlu bir şekilde kanımı kuruturdum.

Onsuz yaşamamın hiçbir yolu yoktu. Yani onun
için ölmek tek seçeneğimdi.

Benim hatam, kanımın tek başına kocasının kafasının
içindeki canavarı tatmin edeceğini düşünmemdi.

Ne yazık ki, o oldu daha fazla kana
susamış daha Hayal ettim.

KAYLA

Dört ay önce

A Mutfak masasında oturmuş, avucumun içindeki evlilik yüzüğüme bakarken, elime geçen her şeyi gözden geçiriyorum.

Michael'la olan evliliğimin iyi ve kötü anıları, ta ki bu yüzüğü şimdiye kadar çıkarmamış olmamın nedeninin çok basit olduğunu fark edene kadar.

Ölüleri onurlandırıyordum.

Ölü çocuğumu.

Ölü evliliğim.

İkisini de içeren bir gelecek için ölü umutlarım.

Bir zamanlar değer verdiğim her şey yok oldu. Şimdi, geçmişini geride bırakmanın aklıma gelen tek yolu, insanların artık yaşamayan şeylerin yasını tutarken yaptıklarını yapmak.

Cenaze töreni düzenle.

Üst kattaki ebeveyn yatak odasına çıktım ve dolapta boş bir ayakkabı kutusu buldum. İçine evlilik cüzdanımızı, alyansımı ve ilk ultrason randevumdan kalma bebeğin siyah-beyaz sonogramını ve birkaç başka hatırayı koydum.

Sonra kulübeden aldığım bir kürekle arka bahçeye çıktım ve Michael'a altında hamile olduğumu söylediğim asma kaplı pergolanın yanına bir çukur kazdım.

Çukur yeterince derin olduğunda, ayakkabı kutusunu içine yerleştiriyorum. Sonra üzerini toprakla örtüyorum, sık sık bir elimin tersiyle gözlerimden akan yaşları siliyorum.

Evliliğim biteli çok oldu ama hala acıyor. Her zaman da acıyacağını biliyorum.

Acı, aşkın bedelidir. Ve aşkınız derinleştikçe, acı da derinleşir. Biri olmadan diğerine asla sahip olamazsınız.

Topuklarımın üzerinde geriye yaslandım, boğazım duygularla tılandı. Önümdeki küçük toprak yığınının şöyle diyorum: "İkinizi de tüm kalbimle sevdim. Umarım sizi hayal kırıklığına uğrattığım her şey için beni affedebilirsiniz."

Bir an düşündüm ama söyleyecek başka bir şey yoktu. Göğsümün üzerinde haç işareti yapıyorum ve üstümü değiştirmek için eve geri dönüyorum.

Geçmişim öldüyse ve gömüldüyse, geleceğim hala beni bekliyor.

Kapıyı çaldıktan sonra açması biraz zaman alıyor. Geç oldu ve beni beklemiyordu. Ayak seslerini duyana kadar kalbim göğsümün dışında çarparak ve tüm sinirlerim özlemle yanarak basamakta duruyorum. Kapı kolu dönüyor ve işte orada.

Aradan birkaç hafta geçmesine ve Harbor House restoranındaki son buluşmamızın iyi sonuçlanmamasına rağmen, Aidan

Her zaman yaptığı gibi bana bakıyor, sanki hayatı boyunca gördüğü ilk gün doğumuymuşum gibi.

"Açıklığa kavuştuğumda seni aramamı söylemiştin. Onun yerine kapıyı çalayım dedim."

Çıplak yüzük parmağıma bakıyor. "Şükürler olsun," diyor belli belirsiz, nefes verirken. "Sensiz nefes alamıyorum, tavşanım."

Beni bir ayı gibi kucaklıyor ve o kadar sıkıyor ki ben de nefes alamıyorum.

Sonra öpüşmeye başladık. Beni kapıdan içeri ve dairesine doğru sürüklerken sıcak, umutsuz öpücükler. Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyor ve yüzünü boynuma bastırarak bana tekrar sarılıyor.

Bana sarılıyor, kolları titriyor ve beni bu ana getiren her şey için şükrediyorum çünkü bundan daha güzel bir şey bulamadım.

Kulağına fısıldıyorum, "Teşekkür ederim." "Ne için?"

"İstemediğim halde bana ihtiyacım olan alanı verdin. Ama bana daha fazlasını vermeye kalkarsan, kışına tekmeyi basarım."

Kahkahası alçak ve soluksuz. Geri çekiliyor ve parlayan gözlerle bana bakıyor.

"Sana ihtiyacın olan başka bir şey vermeme ne dersin?"

Kaşlarımı kaldırıyorum ve nazlı bir şekilde "Ne olduğuna bağlı" diyorum.

Sırtışı kurtlaşıyor ve sesi kararıyor. "Oh, sanırım ne olduğunu biliyorsun, küçük tavşan."

Eğiliyor, beni kaldırıyor ve omzuna atıyor, sonra da koridordan yatak odasına taşıyor,

Yumruklarımı kaslı poposuna güçsüzce vururken gülüyor.
Şiltenin üzerine diz çöktü ve bizi yatağa götürdü.

İrkildim ve irkildim. "Ow."

"Neyin var?"

"Sırtımın altında bir şey var."

Aidan benim yana yuvarlanmamı sağlamak için kendini yukarı kaldırıyor.

Altımdan bir kitap çıkardı. "Özür dilerim.

Kitap okuyordum."

Kitabı bir kenara fırlatıp beni tekrar öpüyor, ama ben bu işi o kadar kolay bırakamayacak kadar meraklıyım. "Ne okuyordun?"

"İlahi Komedyası."

Ağzımı almaya çalışıyor ama konuşmaya devam ettiğim için yapamıyor. "İlahi Komedyası nedir? Kulağa ilginç geliyor."

Onaylamaz bir ifadeyle bana bakarak durakladı ve sert bir şekilde, "Şimdi de kitap kulübü toplantısı mı yapıyoruz?" dedi.

Gülümsüyorum ve siyah saçlarından bir tutamla oynuyorum. "Diğer şeyleri yapmak için dünya kadar vaktimiz var Bay Lion. Ayrıca, edebiyat zevkinizi merak ediyorum."

"Görünüşe göre, edebiyat zevkim de kadın zevkim kadar tuhaf. Haftalardır birbirimizi görmüyoruz, yatağımdasın ve içine girmemi engelliyorsun. Bu resmin nesi var?"

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum, sonra uzanıp kenara attığı kitabı alıyorum. Siyah, ciltli bir kitap, toz kapağı yok. Kitabın adı ve yazarın adı sırtında altın kabartmayla yazılmış.

Dante Alighieri'nin İlahi Komedyası'sı.

"Uydurma bir isme benziyor." dedim.

Aidan alay ediyor. "O sadece gelmiş geçmiş en büyük şair."

"O zaman nasıl olur da ben onu hiç duymadım?" "Belki de düşündüğün kadar zeki değildir." Suratımı ekşittim. O sırıtıyor.

"Peki bu İlahi Komedyaya ne hakkında?" diye sorduğumda iç geçiriyor ve üzerimden yuvarlanarak sırt üstü yatıyor.

"Bir adamın cehennemde yaptığı yolculuğu anlatan epik bir şiir."

Gülüyorum. "Yatmadan önce okunacak mükemmel bir kitap gibi görünüyor."

Yüzü sert görünmeye çalışsa da gülümseyen gözlerle bana bakıyor. Henüz çıplak olmadığım için hayal kırıklığına uğradığını düşünmemi istiyor ama burada olduğum için mutlu olduğunu biliyorum.

Bu ikimizi de yapar.

Bir dirseğimin üzerine kalkıyorum ve kitabı karnına dayıyorum. "Öyleyse bana hikayeyi anlat. Nasıl ilerliyor? Cehennem hakkındaysa neden komedi deniyor? Ve yazarın soyadında neden bu kadar çok "is" var? Sahte, değil mi?"

Bir kahkahayı bastırmaya çalışarak uzanıyor ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Şimdiye kadar ne kadar tuhaf olduğunu hiç fark etmemiştim."

Parmak eklemlerimle göğsüne hafifçe vuruyorum. "Sanki çok normalmişsin gibi. Anlat bana."

Abartılı bir iç çekişle beni aşağı çekiyor, bir kolunu boynumun altından geçiriyor ve beni yanına yatırıyor. Gözlerimi kapatıp onun sedir, misk ve odun dumanı gibi sıcak kokusunu içime çekerek oraya sokuluyorum.

Mutluluk içimde parıldıyor, sabun köpüğü kadar hafif ve havadar.

"Dante on üçüncü yüzyılda doğmuş İtalyan bir şair ve bilgindir."

"Adını hiç duymamış olmama şaşmamalı!"

Aidan bunu görmezden gelerek devam ediyor. "Hikaye, ruhunun ölümlerin üç diyarı olan cehennem, araf ve cennet arasında yaptığı alegorik yolculukla ilgili. Yol boyunca ona neler olduğunu anlamasına yardımcı olan üç ruh rehberi eşlik ediyor. Sonunda cennete giriyor, Tanrı'nın gerçekte ne olduğu bilgisini ediniyor ve sonsuz kurtuluşa ulaşıyor."

Bir süre sonra, "Cumartesi gecesi yatakta mı okuyorsun?" diye sordum.

"Dünyanın en büyük edebiyat eserlerinden biri olarak kabul edilir."

"Lütfen bir önceki soruma bakın."

Kıkırdayarak alnımdan öpüyor. "Hepimiz havalı üniversite eğitimleri almadık. Kaybettiğim zamanı telafi etmek için sürekli çaba sarf ediyorum."

Gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. O da bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor. Babasına yaptıklarından dolayı hapisshanede geçirdiği zamandan bahsettiğini biliyorum ama bunu henüz konuşmadık, bu yüzden ayrıntıları sormakta tereddüt ediyorum. Örneğin, orada ne kadar kaldığı gibi.

Saçlarımı hafifçe okşayarak, "Yedi yıl" diye mırıldandı.

Lanet olsun. Adam her zaman aklımı okuyabiliyor.

"Berbat mıydı?" diye

fısıldadım. Başını sallıyor.

Boğazım düğümleniyor ama "Özür dilerim" demeyi başarıyorum. "O geçmişte kaldı. Şimdi önemli olan bu."

Beni sıkıyor ve kalbimi ikiye bölecek kadar şefkatli bir gülümseme veriyor. Gözyaşlarımı tutarak gözlerimi kapatıyorum ve yanağımı göğsüne bastırıyorum.

Aşırı duygusallaşmanın eşiğinde olduğumu hissedince bana merhamet ediyor ve konuyu değiştiriyor.

"Dante hakkında aklımı başımdan alan şey -eserleri dışında- adının benimkinin bir anagramı olması."

"Anagram ne demek? Benzer sesler gibi mi?"

Bir süre durakladıktan sonra, "Gerçekten üniversiteye gitmedin, değil mi?" dedi.

Tekrar göğsüne vuruyorum. Kıkırdıyor ve şöyle diyor: "Anagram, başka bir kelimenin tüm harfleri kullanılarak oluşturulan bir kelimedir. 'Buz adam' ve 'sinema' gibi. Tüm harfleri karıştırırsın ve başka bir şey yazarlar."

Bir an düşündüm. "Tamam, bu ürkütücü." "Bunun nesi garip?"

"Senin adın ve bazı ünlü on üçüncü yüzyıl İtalyan adamlarının adları aynı."

"Hiç de aynı değiller."

"Evet, tüm harfleri karıştırırsanız öyle!"

Kahkahalara boğuluyor. "Siktir, seni özlemişim."

"Seni eğlendirdiğime sevindim, Dövüş Kulübü."

Kitabı karnından çıkarıp yatağın üzerinde bir kenara koyuyor, sonra da ön kollarına dayanarak üzerime yuvarlanıyor. Başımı ellerinin arasına alıp gözlerimin içine bakarak mırıldanıyor: "Ama şimdiden arzum ve iradem, güneşi ve diğer yıldızları hareket ettiren Aşk tarafından bir tekerlek gibi tek bir hızda döndürülüyordu."

Daha fazla bir şey eklemeyip sadece orada yatarak bana dikkatle baktığında, "Tamam mı?" diyorum.

Alnını omzuma koyuyor ve tekrar gülüyor, bu sefer daha sert, tüm vücudu titriyor.

"Burada bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu anlamıyorum" diye homurdanıyorum.

"Dante'nin cennete yükseldiği ve Tanrı'nın ilahi ışığı ve sevgisiyle sarmalandığı şiirin son kantosundaki son dize. Muhtemelen tarihteki en ünlü şiir dizesidir."

"Pfft. Hayır, tarihteki en ünlü şiir dizesi 'Yeşil yumurta ve jambonu sevmiyorum, onları sevmiyorum, Sam-I- Am'dir. Okumanız o kadar ilerlemediyse, bu Dr. Seuss'un sözüdür."

Başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri hayranlık dolu ve sırtışı kör edici.

Ona gülümseyerek, "Demek cennet böyle bir şey, ha? Dönen tekerlekler ve dönen yıldızlar?"

"Zaten Dante içindi."

"Cennetin ne olduğunu sanıyorsun?"

Gülümsemesi soluyor. Bakışları gibi enerjisi de yavaşça aydınlıktan karanlığa dönüşüyor. Gözlerimin derinliklerine bakarak usulca "Sen" diyor.

İşte o an geçmişimi ve korkularımı bir kenara bırakıp ona aşık olduğum andı.

Kollarımı boynuna doladım ve her şeyi bir öpücüğün içine koydum.

Çünkü o Aidan, bunu bana bin katıyla geri veriyor.

O geceden itibaren ayrılmaz bir bütün olduk. Uyanık olduğumuz ve uyuduğumuz her anı birlikte geçiriyoruz. Sonraki birkaç ay rüyaların gerçekleştiği, bir peri masalının gerçeğe dönüştüğü zamanlardı.

Sonra yeni yıl arifesi gelir.

Ve onunla birlikte, son.

KAYLA

Yeni Yıl Arifesi

Mum ışığında Aidan'ın yüzü bir meleğinki kadar güzel.

"Nasıl bu kadar güzelsin?" Mırıldanıyorum, parmağımı yanağının açısında gezdirdikten sonra çenesine doğru iniyorum. Koyu renk sakalı parmaklarımın ucunda yumuşak ve yay gibi.

Evimdeki yatakta yatıyoruz, yüzümüz birbirimize dönük, çıplak bedenlerimiz göğsümüzden kalçalarımıza kadar aynı hizada. Ayaklarım onun baldırlarının arasına sıkışmış. Pazularından biri başımı kavıyor. Diğer koluyla beni kendisine sıkıca bağlı tutuyor.

Yumuşak gözlerle bana bakarak, "Değilim. Sen sadece sarhoşsun."

Gülüşüm alçak ve gırtlaktan. "Bira gözlüğü gibi bir şey ama seks mi?"

"Aynen öyle. Orgazmın görüşünü bulanıklaştırmış. Gerçekte, bir yaban domuzu gibi görünüyorum."

Gülümseyerek burnunun ucunu öpüyorum. "Gerçekten de bir yaban domuzuna çok benziyorsun. Bir süredir

Bu konuyu açmayarak duygularını bağışla."

Boynuma sokulup fısıldıyor: "Konu açılmışken..."

Kalçalarını esneterek ereksiyonunu kalçama bastırıyor.

Tekrar gülüyorum, kendimi yüksek ve pervasız hissediyorum, sanki yüksek bir uçurumun tepesinde duruyormuşum ve kenardan aşağı yuvarlanmak üzereymişim gibi. "Hiç refrakter dönem diye bir şey duymadın mı?"

"Ben yaptım ama aletim yapmadı." "Belli ki."

Kaşlarını çatıyor. "Şikayet mi ediyorsun?"

Bu beni sırttırıyor. "Hayır, efendim.

Bayıldım."

Üstümde yuvarlanıyor. Başını eğerek beni usulca öpüyor ve dudaklarıma doğru mırıldanıyor: "Bunu bir daha söyle tavşanım."

"Efendim kısmı mı, aşk kısmı mı?"

"İkisi de." Gözleri kararıyor ve sesi düşüyor. "Ama 'hayır' ve 'o' kelimelerini çıkar."

Bir an için bunu düşünmek zorundayım. Benden ne söylememi istediğini anladığımda yanaklarım kızarıyor.

Ama ona istediğini veriyorum. Çekincesiz ve pişmanlık duymadan, ihtiyacı olduğu şekilde.

Gözlerinin içine bakarak, yüzüm kızarmış ve kalbim küt küt atarken fısıldıyorum: "Efendim, sizi seviyorum."

Dudaklarını ıslatıyor. Nefes alış veriş düzenleniyor. Üstümde ağır ve sıcak, beni sabit tutacak bir çapa ve fırtına ne kadar güçlü olursa olsun beni güvende tutacak bir liman gibi hissediyor.

Başparmağını yanağımın eğimi üzerinde yavaşça ileri geri sürterek boğuk bir sesle, "Ve ben tatlı sevgilimi seviyorum.

Cehennemde yürüdüğüm her gün için minnettar olmamı sağlayan küçük tavşan, çünkü o karanlık yol sonunda ona çıktı."

Yumuşak bir hıçkırık çıkarıyorum ama o beni öperken hıçkırığımı susturuyor.

İçime gireceğini sanıyorum ama onun yerine sırt üstü dönüyor ve beni de yanına alarak üzerine uzanıyorum. Saçlarımı yüzümden geriye doğru tutarak, "Bu gece yarısı havai fişek gösterisi olacak" diyor.

"Vay canına."

"Ne?"

"Hayal kırıklığı yaratan bir geçişten bahsediyoruz. Benimle tekrar sevişmek üzere olduğunu sanıyordum."

Kıkırdıyor. "Öyleydi, ama sonra aklıma tekneyle açılmak gibi dahiyane bir fikir geldi, böylece bir dahaki sefere seni boşalttığımda tepende havai fişekler patlayacaktı."

"Ah. Evet, yeni yıla girmek için unutulmaz bir yol olurdu."

Birbirimize sırtıyoruz. Diyor ki, "Çikolata ve şampanya aldım. Belki sen de istersin diye."

"Hangi evrende bana akıllara durgunluk veren bir orgazm yaşattıktan sonra havai fişeklerle dolu bir gökyüzünün altında bana şampanya ve çikolata yedirmeni istemem?"

"Şimdi de seni mi besliyorum?" Sahte bir dehşetle gözlerini deviriyor. "Buradaki bütün işleri ben yapmak zorundayım."

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve "Zavallı bebeğim" diye fısıldıyorum.

Beni sırtüstü yatırdı ve homurdandı, "Dikkatli ol. Yaban domuzları akşam yemeğinde tavşan yer." Sonra boynumu ısırp beni gıdıklıyor ve çığlık atmama neden oluyor.

Gülerek ayağa kalkıyor. Dolaba girmesini gülümseyerek

izliyorum. Kısa bir süre sonra giyinik olarak çıkıyor.

Odadan çıkarken bana hınzırca sırtarak, "Şu tatlı kıcını kımıldat," diyor. "Seninle aşağıda buluşuruz."

Yataktan fırlayıp olabildiğince çabuk giyiniyorum, kot pantolon ve uzun kollu gömleğin üzerine kalın bir kazak giyiyorum. Bu gece yağmur yağmıyor ama hava sıcaklığı ellilerin altında olduğu için suyun üstü soğuk olacak. Ayaklarımı bir çift botun içine sokuyorum ve sırtarak aşağıya iniyorum.

Neşenin bedeninizi bu kadar hafif hissettirmesi çok tuhaf. Konsantre olsam eminim yerden havalanabilirim.

Aidan'ı mutfakta şampanya, çikolata ve bir çift şampanya bardağını piknik sepetine doldururken buluyorum. "Şu haline bak, ne kadar da evcimen." diye takılıyorum.

"Sanırım aradığınız kelime romantik."

Arkasına geçip kollarımı beline doluyorum. Yanağımı geniş sırtına yaslayarak mırıldanıyorum, "Aslında aradığım kelime muhteşem. Hayır, harika. Hayır, bu da değil. Hmm..."

"Muhteşem," diye tedarik ediyor, beni kucaklamak için dönüyor. "Ben de muhteşem alacağım."

"Evet, eminim yaparsın."

Yüzümü ellerinin arasına alarak beni öpüyor. Tatlı bir öpücüktü ama hemen hararetlendi. Kollarından çekiliyorum, gülerek.

"Pekâlâ Dövüş Kulübü, bu gösteriyi yola koyalım yoksa mutfaktan asla çıkamayacağız."

"Çok otoriter," diyor başını sallayarak. Kaşlarını çatmaya çalışıyor ama bunu pek başaramıyor.

"Birkaç battaniye getireyim. Arka kapıda buluşuruz."

Onu mutfakta bırakıp misafir odasındaki çamaşır dolabında kat kat duran örtüleri aramaya çıkıyorum. Kalın ve yumuşak iki tane seçip birini omuzlarıma sarıyorum ve diğerini Aidan'ın elinde hasır sepetle kapıda beklediği yere taşıyorum.

Battaniyeyi omuzlarına örttüğümde yüzünü buruşturuyor. "Yaban domuzlarının üşümediğini biliyorsun, değil mi? Biz bunun için fazla güçlüyüz."

Onu kenara çekiyorum. "Sessiz ol, maço adam. Suya girdiğimizde bana teşekkür edeceksin."

Çimenlikten geçip kayalık sahile inerek rıhtımın ucunda bağlı olan Eurydice'e doğru ilerliyoruz. Hava taze ve soğuk. Kuvvetli bir şekilde çam özü, ıslak ağaç kabuğu ve yosun kokuyor. Üstümüzde, gökyüzü yıldızlarla dolu derin safir bir kase. Akşam şarkılarıyla bize serenat yapan cırcır böcekleri dışında ortalık durgun ve sessiz. Aidan elimi tutup sıkıyor ve aşağı bakıp bana gülümsüyor.

Eğer bir cennet varsa, umarım aynen böyle bir yerdir.

Aidan teknenin kış tarafına geçmeme yardım ediyor, sonra da piknik sepetini bana uzatıyor. Ben köprüye çıkan dar merdivenleri tırmanırken o teknenin kenarından atlıyor ve halatları yan taraftaki kelepçelerden çözüyor. Ana ve alt güvertenin üzerinde yükselen köprü, suyun sınırsız manzarasını sunuyor. Ay ışığı karanlık, dalgalı dalgaların üzerinde parlıyor. Bu

Bu gece ses sakın ve gökyüzü açık olduğundan muhteşem havai fişek gösterileri izlenebilecek.

Motor bölmesindeki dumanı temizlemek için üfleyiciyi bir dakika çalıştırıyorum, sonra aküleri açıyorum ve ateşliyorum

Motorlar. Gitmeye hazır olduğumuzdan emin olmak için göstergeleri kontrol ettikten sonra Aidan'a sesleniyorum, "Hazır mısın?"

Cevap vermiyor.

Merdivenlere doğru yürürken daha yüksek sesle "Aidan?" diye sesleniyorum.

Hala cevap yok. Motorların sesinden beni duyamıyor olmalı.

Merdivenler çok dik olduğu için aşağı inmek yukarı çıkmaktan biraz daha zor oluyor. Yüzüm içeriye dönük ve her iki taraftaki metal korkuluklara tutunarak dikkatlice inmem gerekiyor. Ayaklarım nihayet güverteye değdiğinde, Aidan'ı kış taraftaki oturma alanında görmeyi umarak arkamı dönüyorum.

Orada değil. Piknik sepeti masanın üzerinde tek başına duruyor.

Kaşlarımı çatarak ana kabinin içine bakıyorum... ve dehşet içinde donup kalıyorum.

Aidan kulübenin bir tarafında sabit bir şekilde duruyor ve karşısında, yaklaşık bir metre uzağında duran adama bakıyor.

Ben Michael.

Son birkaç aydır beni takip ederken gördüğüm aynı gri trençkotu ve şapkayı giyiyor, zayıf ve dağınık, yanakları çukurlaşmış ve vahşi gözlerinin altında koyu gölgeler var.

Kolları yanlarından sarkıyor.

Titreyen bir elinde gümüş bir tabanca tutuyor.

Bir nefes çekiyorum. Kalp atışlarım hızlandı. İçimden soğuk bir titreme geçiyor, kemiklerime kadar ürperiyorum.

Sesim stresten yükseliyor, "Michael, ne yapıyorsun?" diyorum.

Gözlerini devirerek, kısık bir fısıltıyla cevap verir, "O hükümetten, Kayla. CIA'den. Benden bilgi istiyor. Denklemlerimi istiyor."

Dehşet içinde yutkunuyorum ve Aidan'a bakıyorum. Kıpırdamadan duruyor, vücudundaki her kas gerilmiş.

Zihnim kuduz bir hayvan gibi, keskin pençeleriyle kafatasımın içini tırmalıyor.

Silahı nereden bulmuş? Nasıl ateş edeceğini biliyor mu? Dolu mu? Evsiz görünüyor. Nerede yaşıyordu? Tanrım, teknede mi uyuyordu?

Paniklemiş ve çaresiz olmama rağmen sesimi olabildiğince sakın ve yatıştırıcı tutmaya çalışıyorum. "Hayır, Michael. O CIA'den değil."

"O CIA'den!" diye bağırdığında dudaklarından tükürükler uçuyor. Denklemlerimi çalmaya çalışıyor!"

Kolunu kaldırıyor ve silahı Aidan'ın göğsüne doğrultuyor. O kadar korktum ki, sanırım bayılacağım.

Aidan kıpırdamadan duruyor, yüzü donuk ve nefes alış veriş sığ. Gözlerinin arkasında dönen çarkları görüyorum ve bundan sonra olabileceklerden dehşete düşüyorum.

Hıçkırıklarımı yutarak ellerimi kaldırıyorum ve yalvarmaya başlıyorum. "Hayır, lütfen, beni dinleyin. O hükümetle birlikte değil. Sana söz veriyorum, değil. İnşaat işinde, tamam mı? O benim arkadaşım."

Michael çatlamış dudaklarını yalıyor. Ağırlığını huzursuzca bir ayağından diğerine kaydırıyor. Tabancayı tutan eli şimdi sertçe titriyor.

Sonra vahşi bakışlarını bana doğru çevirdi.

"O... O senin arkadaşın mı?"

Michael silahı bana doğru çevirdiğinde hatamı anladım.
Bir adım geri atıyorum, boğazıma bir çığlık takılıyor.

Aidan kararlı bir şekilde, "Hayır. Biz
arkadaş değiliz." diyor. "Az önce arkadaş
olduğunuzu söyledi!"

"Ona yalan söylüyordum."

Michael bir ileri bir geri bakıyor, sonra silahı Aidan'a
doğru doğrultuyor.

"Yalan mı?"

"Böylece ona yaklaşabilirdim. Böylece senin
denklemlerini alabilecektim."

Aidan bana bakıyor. Gözlerinde gördüğüm şey çığlık
atmak istememe neden oluyor, bu çok aptalca. Çok aptalca,
umursamazca ve tam da onun gibi, kendini feda eden bir
aptal.

Hayır, Tanrım, hayır, bu olmuyor, bu olamaz.

Michael'a bakar ve sakince, "Bırak onu gitsin.

O burada olmazsa ikimiz daha iyi
konuşabiliriz." "Hayır, Aidan,
yapmayacağım-"

"Sessiz ol, Kayla."

"Bu tekmeden inmeyeceğim!"

"İneceksin. Hemen şimdi. Yap
hadi."

Michael'ın vahşi bakışları aramızda gidip geliyor.
Gözlerinde, evlendiğim adamdan hiçbir şey göremiyorum.
Psikoz onu bütünüyle yutmuş.

Nabzım kulaklarımda gök gürültüsü gibi atıyor.

Dikkatini nasıl dağıtabilirim? Ona neyle vurabilirim?
Yangın söndürücü! Hemen şurada!

Panik içinde etrafıma baktığımı gören Michael aniden
"Sen de CIA'densin!" diye bağırdı.

"Sadece korkuyor," diyor Aidan. "Ona silah doğrultuyorsun. Kim olsa korkardı."

Michael nefes nefese, "Korkmuyorsun," diye tıslıyor.

"CIA eğitimim yüzünden. Kayla, bu tekmeden defol git."

Lanet olsun, Aidan, hayır! Hayır! Hayır! Durdur şunu!

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor. Nefesim daralıyor. Geriye doğru duraklayan bir adım atıyorum, sonra bir adım daha, histeri beni soğuk, ezici bir elle kavıyor.

911'i arayabilirim. Eve ulaşabilirsem ve Aidan Michael'ı konuşturabilirse, polisi arayabilir ve kötü bir şey olmadan önce onları buraya getirebilirim.

Michael fısıltıyla, "Hayır, o da CIA'de. Bunu yüzünde görüyorum." Bana baktı. Sesi yükseliyor. "İkiniz de ölmelisiniz!"

Hıçkırarak ağladığımda ve ellerimi ağzıma kapattığımda, Aidan buyurgan bir sesle, "Kimse ölmek zorunda değil. Sadece silahını indir ve bunu konuşalım."

Elleri titreyerek ve gözlerinin akı görünerek bir ileri bir geri sallanan Michael, "Biriniz ölmek zorunda, şu anda seçim yapmak zorundasınız, kim ölecek, kim ölecek, eğer seçim yapmazsanız ikinizi de öldürmek zorundayım!" diye bağırır.

Silahı tekrar bana doğrulttu. Tam yüzüme doğrulttu. Devrilmememin tek nedeni dehşetin kaslarımı taşa çevirmiş olması.

Aidan, "Eğer biz seçersek, sadece birimizi mi vuracaksın?" diyor. O anda kalbim durdu. Göğsümde ölü gibi durdu,

dehşetle durdu. "Hayır, Aidan, kes şunu, başka bir şey söyleme.

kelime-"

"Michael?"

"Aidan, hayır! Kes şunu!"

Michael "Evet!" diye bağıırır ve başparmağıyla tabancanın horozunu indirir.

Aidan bana bakıyor. Kalbi gözlerinde parlıyor. Yavaşça, "Seni seviyorum, tavşanım. Seni sonsuza kadar seveceğim."

Sonra Michael'a baktı ve asla duyamayacağım sözler söyledi. Sonsuza kadar kafamın içinde yankılanacaklar.

"Vur beni o zaman."

Zaman değişir. Her şey bir rüyanın gerçeküstü niteliğine bürünüyor. Bundan sonra olacakların, sesi çarpıtılmış ve renkleri bulanıklaştırılmış, yarı hızda sürüklenen ağır çekimde oynatılan bir film gibi önümde geliştiğini görüyorum.

Michael kolunu Aidan'a doğru sallıyor.

Aidan hamle yapar.

Michael'ın silahının ucundan bir ateş topu patlar.

Aidan'ın kafası geriye düşer.

Vücudunun ileri doğru hareketi, sanki bir duvara çarpmış gibi aniden durur.

Alnının ortasında küçük kırmızı bir delik belirir.

Kan ve beyin parçaları arkasındaki cama sıçradı.

Gözleri açık ve ağzı gevşek bir şekilde geriye düşer.

Kanepeye yığılır, hareketsiz ve sessiz yatar, başının altındaki bej minderde koyu bir leke sürünürken gözlerini tavana diker.

Üzerimizdeki gece göğünde, havai fişekler bir çatırtı ve patlamayla renk püskürtülerine dönüşüyor.

Çılgılığım yaşayan bir şey. Korku, inançsızlık ve kalp kırıklığından oluşan bir yaratık, boğazıma doğru tırmanıyor. Bu çılgılık her yanıma sarmış, k u l a k l a r ı m d a ve kafamda titreşirken, ruhumun sadece onun dokunduğu tüm gizli kutsal yerlerine girerken aramızdaki boşlukta uçuyorum.

Aidan'ın cansız bedeninin üzerine düşüyorum ve vücudumdaki her hücrenin benimle birlikte haykırdığı aynı şeyi tekrar tekrar haykırıyorum.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Bana bakmıyor. Çaresiz yalvarışlarıma ya da yanaklarına ve dudaklarına yağdırdığım öpücöklere karşılık vermiyor.

O

yapamaz.

O gitti.

Hıçkırır hıçkırır ağlayarak, sert ve ağır bir şey kafamın arkasına çarpana kadar ona sarılıyorum.

Acı kafatasıma vuruyor. Yıldızlar görüyorum. Bir an için görüşüm kararıyor.

Işık tekrar gözlerimi doldurduğunda sırtüstüydüm ve Michael beni bileklerimden tutarak ahşap güvertede teknenin arka tarafındaki yüzme basamağına doğru sürüklüyordu.

Kelimelerim bulanık çıkıyor. "Michael. Ne yapıyorsun?"

Kendi kendine ne mırıldandığını anlayamıyorum. Beni Aidan'ın cesedinden uzaklaştırırken zor nefesler arasında söylediğı tutarsız, saçma sapan sözler. Bileklerimi tuttuğı yerden çekmeye çalışıyorum ama gücüm yetmiyor.

Sıcak sıvı boynumdan aşağı damlıyor. Kan. Bana ağır bir şeyle vurmuş olmalı.

Silahla. Bana silahla vurdu.

Tepemizde daha fazla havai fişek patlıyor. Onları tepemizde görüyorum, gece yarısı gökyüzünü bir katedralin kubbeli çatısı gibi boyayan renk patlamaları. Duman suyun üzerinde sürükleniyor. Uzaklarda bir yerde bir köpek havlıyor.

Michael beni kığın kenarına sürükledi ve yuvarladı.

Su, sersemliğimi bir bıçak gibi kesen soğuk, siyah bir şok. Tekmelemeye ve çırpınmaya başlamadan önce bir an suyun altında kalıyorum. Yüzeye çıkıyorum, nefes nefese, şaşkın ve panik içinde, korku kaburgalarımın arasına saplanmış bir bıçak kadar keskin.

Öksürüyorum ve çığlık atıyorum. Teknenin motorları uğulduyor ve gürlüyor. Michael basamakta tepemde dikiliyor, şimdi manyakça gülüyor, dudakları dişlerinin arasından sıyrılmış.

Basamakta çırpınıyorum, birkaç santimle ıskalıyorum. Michael dizlerinin üzerine çöktü ve elini uzattı. Yardım teklif ettiğini düşünerek elini tutuyorum ama öyle olmadığını hemen anlıyorum.

Beni boğazımdan yakaladı ve sıktı. Beni aşağı itiyor ve altında tutuyor.

Suyun altında bile çılgın kahkahasını duyabiliyorum.

Gömleğinin cebinden bir şey çıktı. Suyu sıçırıyor ve yüzümün yanından yuvarlanıyor, küçük ve yuvarlak, gümüş ve parıltılı.

Bu onun şanslı 1937 bufalo nikeli, evden asla onsuz çıkmadığı.

Tekmeliyorum ve mücadele ediyorum. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Tuzlu su gözlerime batıyor ve ciğerlerimi yakıyor.

Havai fişekler suyun yüzeyini parıldayan bir renk kaleydoskopuyla aydınlatır.

Parmaklarını boynumdan çekemiyorum. Ellerini pençeliyorum, çırpınıyorum ve öksürüyorum, mazot ve barut, duman, deniz ve kan kokusu alıyorum.

Aidan.

Aidan.

Aidan, seni seviyorum. Ben de seni seviyorum.

Bedenim ağırlaştı. Üzerimde çalkalanan su durgunlaşıyor. Sürükleniyorum, saçlarım başımın etrafında uçuşuyor, gözlerim yüzeye doğru dönmüş, elim gelmeyen yardım için uzanmış.

Üstümdeki denizi kırmızı, yeşil ve altın tonlarında parlak bir renk cümbüşü kaplıyor, sonra havai fişekler soluyor ve her şey kararıyor.

Kalbim sonsuza dek durmadan önce son bir kez daha çarpıyor.

III

PARADISO

Ölüm ışığı söndürmek değildir; sadece şafak söktüğü için lambayı söndürmektir.

~ Rabindranath Tagore

KAYLA

W

Hafıza dediğimiz şey, hayal gücü ile gerçeğin kesiştiği noktadır. Anılar hikayelerdir

Hayatımızdaki önemli olayları kendimize anlatırız. Anlatırken bazı ayrıntılar kaybolur, bazıları da süslenir, ta ki gerçek kurguya yaklaşıp kadar.

Fiona'nın dediği gibi. Her birimiz kendi gerçeklerimizi yaratırız, hayaletler bile.

Sanırım bunu, ben ona şifreyi söylemeden eve gelip güvenlik alarımını devre dışı bıraktığı gün anlamalıydım. Beni rahatsız eden bir şeyler olduğunu düşündüğünü ve hayaletlerin kapanmaya ihtiyacı olduğunu söylediği gündü. O zamana kadar, bir aydan fazla bir süredir Wainwright'lar için çalışıyordu. Evi satın aldıklarında onu işe aldılar, ne kadar yardımcı olacağını hiç bilmiyorlardı.

Kız kardeşi Claire kadar yetenekli değil ama bu yetenek aileden geliyor.

Ne olduğunu anlamak için anılarımı gözden geçirmem ve geçmişimi yeniden yaşamam aylarımı aldı. İki yıl yaşadım.

Paralel hayatlar, biri geçmiş diğeri şimdiki zaman, gerçeklikten uzak ama kendimi ona inandırmış, gerçeğe tamamen kör.

Aidan'la olan her şey gerçektir. Yeni Yıl'dan sonra olan her şey de öyle. Ama hepsi birbirine karıştı ve birbirine karıştı, çünkü ölü olmak ve bunu fark etmemek çok kafa karıştırıcı.

Geçmiş. Şimdiki zaman. Gerçek. Hafıza. Her şey birbirine bağlı ve bir bütünün parçası, tıpkı bir kitabın ciltlenmeden önceki tek tek sayfaları gibi.

Ama şimdi bağlayıcımlar hazır. Hikayem anlatıldı. Hayatımın kitabı son bölümüne kadar yazıldı.

Geriye kalan tek şey kapağı kapatmak ve yerine koymak.

Gözlerimi açtığımda hiçbir şey aynı görünmüyor. Duvarlar farklı bir renge boyanmış. Halının yerini ahşap almış. Duvarlardaki çerçeveli fotoğraflarda yer alan insanlar gibi mobilyalar da yabancı.

Ev, içinde yaşadığım zamankinden çok farklı. Farklı ama tanıdık, yıllardır görmediğiniz bir arkadaşınızın yüzü gibi. Daha önce değişiklikleri hiç fark etmemiştim ama artık gözlerimdeki perdeler kalktı. Sonunda görüşüm netleşti.

Dışarıdaki fırtına durdu. Her şey durgun. Oturma odasının pencerelerinin ötesinde şafak, bahçeye ve uzaktaki tepelere pırıl pırıl bir ışık yayıyor. Kuş cıvıltılarını duyuyorum, havadaki bahar kokusunu alıyorum ve tüm bunların güzelliğine hayret ediyorum.

Kapı zili çaldı.

Yerçekimi kadar temel, zaman kadar durdurulamaz bir güç tarafından zorlanarak ön kapıya doğru ilerliyorum. Kapı kolunu çevirip kapıyı açıyorum ve Aidan'ı verandada dikilirken buluyorum.

Altın rengi güneş ışığıyla sıırıslıklam olmuş, sanki gördüğü ilk gün doğumuymuşum gibi bana gülümsüyor.

"Hey, tavşancık," diyor usulca, gözleri hayranlıkla parlıyor. "Beni özledin mi?"

Kollarına düşüyorum. Onun kucaklaması binlerce öpücükten daha tatlı, milyonlarca dilekten daha iyi, herhangi bir rüyanın olabileceğinden daha mükemmel.

"Beni buldun," diye fısıldıyorum, sevinç gözyaşları dökerek.

Yanağını yanağıma sürtüyor, beni sıkıca tutarken nefesimi içine çekiyor.

"Seni hiç kaybetmedim. Bunca zamandır kapının zilini kim çalıyor sanıyorsun?"

Yüzümü boynuna gömdüm. "Özür dilerim. Bilmiyordum. Göremedim. Kafam çok karıştı."

Kulağıma doğru mırıldandı, "Sorun değil. Gerekirse sonsuza kadar bekleyeceğimi söylemiştim."

Başımı kaldırıp yaşaran gözlerle ona baktığımda öyle güzel bir gülümsüyor ki nefesim kesiliyor.

"Can yeleği hoş bir dokunuştı." dedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ruh çağırma seansındaki sen miydin yoksa tüm o vuruşları ve özel efektleri ben mi yapıyordum?"

"O bendim. Ama evde olup biten diğer her şey sendin. Titreyen ışıklar, açık dolaplar,

Televizyonun açılıp kapanması... Üzülerek söylüyorum ki, Wainwright'lar için durumu oldukça berbat hale getirdiniz."

"Vay canına. Ölüyüm ve melodramatikim. Öbür dünyaya gitmenin insana olaylara belli bir bakış açısı kazandıracağını düşünürsünüz."

Nazikçe, "Travma geçirdin. Kendine biraz zaman tanı."

"Ya tavandan düşen evlilik yüzüğüm? Sürekli yerinden oynatılan madeni para? Sanırım o da sendin?" "Artık bunların hiçbirinin önemi yok. Önemli olan bizim birlikte."

"Ama bir d a k i k a , nasıl oluyor da ben ne olduğunu anlamıyorum da sen anlıyorsun?"

Gülümsüyor. "Belki de ben senden daha zekiyimdir."

"Bu hiç de komik değil."

Etrafımızdaki altın ışık daha da parlaklaşıyor. Hoş bir aciliyet hissediyorum, ışığın her yükselişinde artan yukarı doğru bir çekim. Bu çekime teslim olmak istiyorum ama önce sormam gereken bir şey var.

"Neden hapishaneden gelen tüm mektupları postaladın? Bu geçmişinle ilgili bir ipucu muydu?"

Gülümsüyor. "Daha çok gelecekle ilgili bir ipucu gibi." "Ne demek istiyorsun?"

"Washington Eyalet Hapishanesi'nde cinayet suçlamasıyla tutulan bir pislik var. Onu ziyaret etmemiz gerektiğini düşünüyordum."

Fiona'nın bana şizofrenlerin hayaletleri görebildiğini söylediğini hatırlıyorum ve gülmekten kendimi alamıyorum. "Aidan, sen şeytansın."

Etrafımızı saran altın ışık daha da parlaklaşıyor. Sonra yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor. Dudaklarında sonsuzluğun tadını alıyorum.

Bu ve neredeyse onun kadar tatlı bir şey: İntikam.

EPİLOG

Adli psikiyatrist Dr. Patrick Templeman'ın birinci derece cinayet suçlamasıyla yargılanmayı bekleyen Michael Reece ile 16 Mart'ta gerçekleştirdiği görüşmenin notlarından ve seans kayıtlarından aktarılmıştır.

Dr. Templeman: Bugün bana katıldığınız için teşekkür ederim, Bay Reece.

Michael Reece: Adım Doktor Reece. Ve bunu sanki bu konuda bir seçeneğim varmış gibi söylüyorsunuz. Beni buraya kelepçeli getirdiler. Kelepçeleri fark ettiniz mi?

Dr. Templeman: Bugün nasıl hissediyorsunuz?

Michael Reece: Konuya gelmeden önce 'bugün' kelimesini kaç kez söyleyeceğinizi merak ediyorum.

Dr. Templeman: Bildiğiniz üzere, Bay Reece, amacım mahkemenin emrettiği üzere mevcut zihinsel kapasitenizi tespit etmek.

Michael Reece: Mahkeme kırımını öpebilir, sen de öyle. Ve Doktor Reese.

Dr. Templeman: Size yöneltilen suçlamaları anlıyor musunuz?

Michael Reece: Sana bir şey söyleyeyim. Sen Bu odada büyük bir dereceye sahip tek kişi. Bende üç tane var, tamam mı? Doktora, yüksek lisans, vesaire, hepsi de Ivy League okullarından. Tıp diploman beni etkilemiyor.

Doktorun notu: Hasta gözle görülür şekilde tedirgin. Sol elde belirgin titreme var, antipsikotik ilaçların olası yan etkisi.

Dr. Templeman: Tutuklanmanızdan bu yana semptomlarınızı hafifletmek için günlük dozda oral fluphenazine kullanıyorsunuz, doğru mu?

Michael Reece: Yapabileceklerinin en iyisi sen misin? Bana atadıkları kamu avukatı kadar yetkin görünüyorsun.

Dr. Templeman: Avukatla ilişkiniz nasıl? Size yöneltilen suçlamaları yeterince açıkladığını düşünüyor musunuz?

Michael Reece: Bu salak bir bokun rengini bile tarif edemez. Bugünlerde herkesin baroyu geçmesine izin veriyorlar, Görünüşe göre.

Dr. Templeman: Size yöneltlen suçlamaların ne olduğunu söyleyebilir misiniz lütfen?

Michael Reece: Ciddi misin?

Dr. Templeman: Size ne olduğunu anlayıp anlamadığınızı değerlendirmeye çalışıyorum.

Michael Reece: Evet, bana ne olduğunu anlıyorum. Psikotik bir krizin pençesindeyken yaptığım bir şey yüzünden tutuluyorum.

Dr. Templeman: Sizin cinayetinizden bahsediyoruz. Ayrı yaşadığınız eşiniz Kayla ve Aidan Leighrite, doğru mu?

Michael Reece: Yüce Tanrım. Bu sonsuza kadar sürecek.

Dr. Templeman: Geçen yıl otuz birinci Aralık'ta yaşanan olayları hatırlıyor musunuz?

Michael Reece: Ben embesil değilim.

Dr. Templeman: Bunu evet olarak kabul ediyorum. Lütfen Bana avukatınızla şu anki ilişkinizin nasıl olduğunu tarif eder misiniz?

Michael Reece: anlaşılmaz

Dr. Templeman: Suçlamalardan mahkum olursanız ne olacağını düşünüyorsunuz?

Michael Reece: Hüküm giymeyeceğim. Benim gibi biri hapse olmamalı.

Dr. Templeman: Sizin gibi biri mi?

Michael Reece: Ben Avrupa Parlamentosu'nun çok saygın bir üyesiyim.

Toplum. Benim işim inanılmaz derecede önemli. Ben tecavüzcü ya da uyuşturucu satıcısı değilim. O insanlar parmaklıklar ardında olmalı, ben değil.

Dr. Templeman: Çifte cinayetin hapis cezası için haklı bir neden olduğuna inanmıyor musunuz?

Michael Reece: Bundan ben sorumlu tutulamam.

Dr. Templeman: Olanlardan pişmanlık duyuyor musunuz?

Michael Reece: Bu saçma sorgulamayla zamanımı boşa harcadığınız için üzgünüm.

Doktorun notu: Hasta narsisistik kişilik bozukluğu özellikleri göstermektedir.

Dr. Templeman: Bir idam davasındaki yargılamanın aşamaları hakkında ne anlıyorsunuz? Bu size yeterince açıklandı mı?

Michael Reece: Yetersiz olduğuma karar verilirse, mahkemeye çıkmak zorunda kalmayacağımı anlıyorum. Ki olmamalıyım, çünkü ben buyum. Dahiler yargılanmamalı. Ya

da

hapishane, bu konuda. Tanrı aşkına, benim IQ'm 200 puanın üzerinde.

Dr. Templeman: Şunu da anlıyor musunuz?

Yargılanmaya uygun bulunursanız, psikotik bir dönem geçirirken cinayet işlemiş olmanız cezanızı azaltmayacak mı?

Michael Reece: Ne? Hayır, bu doğru değil. Aklım başımda değildi. Sen neden bahsediyorsun?

Dr. Templeman: Mesele niyet. Şiddet patlamalarına yol açabileceği konusunda bilgilendirildikten sonra bile antipsikotik ilaç almayı reddettiğinize dair belgelenmiş bir geçmişiniz var. Savcı, eşinize zarar verebileceğinizin farkında olduğunuza dair kanıtlar sunacaktır. Ayrıca, eşinize zarar verebileceğinizi bir iş arkadaşıyla uzun süreli bir ilişki içindeydi. Üniversite. Sharon, sanırım onun adı? Yoksa Karen mı? Üzgünüm, o notlar önümde değil. Bir de eşiniz için yaptırdığınız hayat sigortası var. Bu poliçeden haberi var mıydı?

Michael Reece: Dinle, bu kadar yeter. İstiyorum... Dr.

Templeman: Evet? Devam edin.

Doktorun notu: Hasta duvardaki bir noktaya sabitleniyor ve tepkisizleşiyor. Aşırı sıkıntı içinde görünüyor.

Dr. Templeman: Bay Reece, iyi değil misiniz?

Michael Reece: Oh Tanrım. Aman Tanrım!

Dr. Templeman: Bay Reece?

Doktorun notu: Hasta ığlık atıyor. Görüşme odasından çıkmaya çalışıyor. Görünür bir panik içinde kapıya vuruyor.

Dr. Templeman: Bay Reece, sorun nedir? Bana neler olduğunu anlatın.

Michael Reece: Bu o! Hem o hem de o! Aman Tanrım! Çıkarın beni buradan! Çıkarın beni bu lanet odadan!

Doktorun notu: Hasta psikozla ilişkili görme bozukluğu yaşıyor gibi görünüyor.

Dr. Templeman: Bay Reece, odada yalnızız.

Michael Reece: Tam şurada seni aptal! Bak! Bak! Bak! Bak!

Halüsinasyon görüyorsunuz. Bu odada sadece sen ve ben varız.

Doktorun notu: Hasta odanın köşesine çömelmiş ve çığlık atmaya devam ediyor.

Dr. Templeman: Bay Reece, lütfen sakin olur musunuz?
Kendinizi kontrol edemezseniz sakinleştirilmeniz için sizi
çağırarak zorunda kalacağım.

Michael Reece: Şunu söylemeyi kes! Şunu söylemeyi kes! O
kelimeyi söylemeyi kes!

Dr. Templeman: Hangi kelimeyi duyuyorsun, Michael? Biri
seninle mi konuşuyor? Ne söylüyorlar?

Michael Reece: BOO!

Doktorun notu: Hasta gardiyanlar tarafından zapt
edildikten sonra kas içine fenobarbital enjekte edilmiş ve
ileri değerlendirme için psikiyatri bölümüne sevk
edilmiştir.

TEŞEKKÜRLER

Bu romanın fikri karakterlerimden birinden çıktı. Kraliçeler ve Canavarlar serisine aşınaysanız, üçüncü kitap olan Vahşi Kalpler'de Riley, bir Rus suikastçı olan Malek tarafından kaçırlır. Uzak bir Rus ormanının ortasında rehin tutulan ve kurşun yarası alan birinin yapacağı gibi, esareti sırasında zaman geçirmek için bir kitap yazmaya başlar. Öldüğünü bilmeyen bir kadın hakkında. Bu fikri gerçekten sevdim.

Bunun için teşekkür ederim Riley.

Bu romanın esin kaynağı olan ve bahsetmezsem ihmalkârlık etmiş olacağım birkaç kaynak daha var. Belirli bir sıralama olmaksızın, bunlar Ghost, Poltergeist, The Sixth Sense, The Others, Pan's Labyrinth ve özellikle de yirmi yaşındayken izlediğim ve duygusal olarak asla iyileşemediğim Jacob's Ladder filmleridir. Ayrıca Jodi Picoult'un Leaving Time ve E. Lockhart'ın We Were Liars adlı muhteşem romanları, Henry James'in The Turn of the Screw adlı romanı, Shakespeare'in Hamlet adlı oyunu ve Dante'nin İlahi Komedya adlı anlatı şiiri. Ve son olarak antik Yunan efsanesi Eurydice ve Orpheus

hem hikâyeyi etkiledi hem de Kayla'nın teknesine bir isim verdi.

Doğası gereği çok daha kişisel olan bir başka önemli etki daha var: babamın ölümü.

Babam ölmeden önce üç hafta boyunca evde darülaceze bakımı gördü. Büyüdüğüm evde başucunda onunla birlikte oturdum ve sonunda artık orada olmayana kadar kötüleşmesini izledim. Ayrıntıları anlatmayacağım ama yürek parçalayıcıydı. Üzerinden sekiz yıl geçmesine rağmen hala atlatabilmiş değilim.

Ancak o haftalarda size anlatacağım iki önemli şey oldu, çünkü bunlar beni kalıcı olarak değiştirdi.

İlk olarak, babam artık konuşamayacak duruma gelmeden önce benden adres defterini getirmemi istemişti. Defteri ofisinde, Amelia Earhart ve İkinci Dünya Savaşı savaş uçaklarının çerçeveli posterlerinin altındaki büyük ahşap masada saklıyordu. Defterde hayat boyu arkadaşlarının ve geniş aile üyelerinin isimleri ve telefon numaraları yer alıyordu. (Eğer kişi ölmüşse ismin üzerine bir çizgi çekerdi ama listeden asla çıkarmazdı). Bunu yapamayacak kadar zayıf olduğu için kitaptaki numaraları çevirdim ve veda etmek için sevdiği herkesi ararken telefonu kulağına tuttum.

Bu konuşmaları dinlemek hayatımın en anlamlı deneyimlerinden biri.

Aynı zamanda en acı verici olanlardan biridir.

Öleceğinizi bilmek kolay bir şey değildir. Yaklaşan ölümünüzle cesaretle yüzleşmek de kolay değildir. Ama babam telaş yapmadı. Yaşamaya nasıl devam ettiyse ölmeye de öyle devam etti. Yetkinlik ve sessiz bir asaletle,

Durumla ilgili ne hissediyor olursa olsun yapılması gerekeni yapıyordu.

Duygusal olarak gösterişli bir adam değildi.

1940'larda Brooklyn'de büyümüş. Kendi babası o çocukken ölmüş. Annesi, büyükannem Ella, bir kaktüs kadar sevimliydi. Mühendislik bursuyla üniversiteye gitti ve sonunda havacılık ve uzay mühendisi oldu. Onu bir kez olsun ağlarken, sarhoş olurken ya da sinirlenirken görmedim. En Büyük Nesil'in etik anlayışının poster çocuğuydu: kişisel sorumluluk, özveri, alçakgönüllülük, tutumluluk, dürüstlük.

Daha da devam edebilirim ama benim söylemek istediğim, adamın Stoacılardan daha metanetli olduğudur. Asla kaprisli olmakla suçlanamazdı.

Bu yüzden annesinin kendisini ziyaret ettiğini açık açık söylediğinde büyük bir şok yaşadı.

Büyükannem o sırada öleli otuz iki yıl olmuştu.

Sonra bana meleklerden bahsetti.

"İşte oradalar," dedi yatağının üstündeki tavanı işaret ederek. Çoktan ölmüş olan tüm eski arkadaşları da oradaydı. Herkes orada, güzel beyaz ışığın içinde sabırla onu bekliyordu.

Onu böyle konuşurken duymanın ne kadar bunaltıcı olduğunu anlatamam. Morfin kullanmıyordu. Hiçbir şekilde uyuşturulmamıştı. Evet, zayıftı ve çok yorgundu ama tartışmasız bir şekilde akli başındaydı.

Melekleri ve ölü insanları görüyordu.

Daha sonra bunun olağandışı bir durum olup olmadığını öğrenmek için bakımevi hemşiresiyle konuştuğumda, bana ölümden sonraki yaşamla ilgili vizyonların ölmekte olan kişiler arasında en yaygın deneyimlerden biri olduğunu söyledi. Sevdiklerini görüyorlar. Melekleri görüyorlar. Parlak beyaz ışık görüyorlar. Ölüme ne kadar yakın olurlarsa, görüntüler o kadar netleşir.

En hafif tabiriyle şüpheliydim.

"Ama bu halüsinasyonlar basitçe beynin oksijensiz kalması olamaz mı?" diye sordum. "Kimyasal dengesizlikler? Vücudun sistemlerinin kapanmasının bir yan etkisi mi?"

O bakımevi hemşiresi bana tatlı ama çok aptal bir çocukmuşum gibi gülümsedi.

Bana hiç cevap vermedi.

Bu sessizlik beni rahatsız ediyor, tıpkı babamın hayalleri gibi.

Herhangi bir cevabım olduğunu iddia etmiyorum, ancak sizi Helen Keller'ın bir zamanlar söylediği bir şeyle baş başa bırakacağım: "Ölüm bir odadan diğerine geçmekten başka bir şey değildir." Sanırım hepimiz eninde sonunda öğreneceğiz.

Aileme her şey için teşekkür ederim.

Her şey için Jay'e teşekkür ederim.

Bana, onlara verebileceğimden çok daha fazlasını veren okuyucularıma teşekkür ederim.

RBA Designs'dan Letitia Hasser, Social Butterfly PR'dan Sarah Ferguson, Linda Ingmanson, Wander Aguiar Photography, Geissinger's Gang'in muhteşem üyeleri ve beni dinlemediğimi düşünen altıncı sınıf İngilizce öğretmenim Bayan Prouse'a teşekkür ederim.

Öyleydim.

ABD Madde Bağımlılığı ve Ruh Sağlığı Hizmetleri İdaresi (SAMHSA), ruh sağlığı veya madde bağımlılığı sorunları yaşayan bireyler için ücretsiz, gizli, 7/24, yılın 365 günü tedavi yönlendirme ve bilgilendirme hizmeti sunmaktadır. Online olarak [samhsa.gov](https://www.samhsa.gov) adresinde bulabilirsiniz.

YAZAR HAKKINDA

J.T. Geissinger, otuz romanı ile uluslararası alanda bir numara ve Amazon'da en çok satan on yazar arasında yer almaktadır. Komik, alıngan romantik komedilerden yoğun erotik gerilimlere kadar uzanan kitapları sekiz milyondan fazla satmış ve yirmiden fazla dile çevrilmiştir.

Romance Writers of America® tarafından romantik kurgu alanında verilen en yüksek ödül olan RITA® Ödülü için hem çağdaş hem de paranormal romantizm alanında üç kez finalist olmuştur. Ayrıca En İyi İlk Kitap dalında Prism Ödülü, En İyi Paranormal/Kentsel Fantezi dalında Golden Quill Ödülü ve En İyi Erotik Romans dalında HOLT Madalyonu sahibidir.

Onunla Facebook okuyucu grubu [Geissinger's Gang](#)'de çevrimiçi bağlantı kurun. Çekilişler ve özel içerikler için [VIP bültenine](#) katılın.

AYRICA J.T. GEISSINGER

Kraliçeler ve Canavarlar Serisi

(Mafya
romantizmi)
Acımasız Yaratıklar
Şehvetli Dürtüler
Vahşi Kalpler
Acımasız
Yeminler

Beautifully Cruel Serisi

(Mafya
romantizmi)
Güzel Zalim
Zalim Cennet

Tehlikeli Güzellik Serisi

(Romantik gerilim) Tehlikeli
Güzellik Tehlikeli Arzular
Tehlikeli Oyunlar

Yavaş Yanık Serisi

(Peri masallarına dayanan çağdaş romanslar)
Senin İçin Yan
Melt for You
Ache for You

Kötü Alışkanlık

Serisi (Rock yıldızı
romantizmi) Günah

Kadar Tatlı

Beni Günaha
Sok Benimle
Günah
Kadar Sıcak

Kötü Oyunlar Serisi

(Çağdaş romantizm) Wicked
Beautiful
Kötü Seksi Kötü
Niyetler

Bağımsız Romanlar

Mükemmel

Yabancılar Gece

Yarısı Sevgililer

Nişan Kuralları